

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Krameris
Sędziowie:	SSA Cezariusz Baćkowski SSA Stanisław Rączkowski (spr.)
Protokolant:	Anna Turek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Jarosława Dyko

po rozpoznaniu w dniach 6 lutego 2013 r., 18 marca 2013r. i 25 marca 2013r.

sprawy **M. L. (1)**

oskarżonego z art. 258 § 3 k.k., art. 55 ust. 1 i 3 oraz art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w z.w. z art. 65 § 1 k.k., art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

R. O.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

D. S. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

T. K. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

M. N.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

P. Ż. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

J. M. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora co do oskarżonego T. K. (1) i oskarżonego M. N. i apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 5 lipca 2012 r. sygn. akt III K 115/11

I. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. L. (1) i sprawę tego oskarżonego przekazuje Sądowi Okręgowemu w Świdnicy do ponownego rozpoznania,

II. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. O. w ten sposób, że :

1)ustala, iż przypisanego mu czynu w punkcie VII części rozstrzygającej dopuścił się do 2004 r., z opisu tego czynu eliminuje udział P. Ż. (1), czyn ten kwalifikuje z art. 258§1k.k. w zw. z art. 4§1k.k. i te przepisy przyjmuje za podstawę wymiaru orzeczonej kary,

2)ustala, iż przypisanego mu czynu w punkcie VIII części rozstrzygającej dopuścił się w 2002 r., a orzeczoną karę za ten czyn obniża do 2(dwóch) lat,

3)uniewinnia oskarżonego od popełnienia przypisanego mu czynu w punkcie IX części rozstrzygającej zaliczając w tej części koszty postępowania karnego na rachunek Skarbu Państwa oraz uchyla orzeczenie o nawiązce zawarte w punkcie X części rozstrzygającej a związane z tym czynem,

III. stwierdza, iż utraciła moc kara łączna pozbawienia wolności i grzywny orzeczone wobec oskarżonego R. O.,

IV. utrzymuje w mocy w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. O.,

V. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1k.k. wymierza oskarżonemu R. O. karę łączną 2(dwóch) lat pozbawienia wolności, zaliczając na poczet tej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie w dniach 15 i 16 listopada 2010 r. oraz od dnia 18 stycznia 2011 r. do dnia 5 lipca 2012 r.,

VI. zasądza od oskarżonego R. O. na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków wyłożonych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym a związanych z udziałem tego oskarżonego w tym postępowaniu w kwocie 1.900złoty oraz wymierza mu 1900 złotych opłaty za obie instancje,

VII. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego D. S. (1) w ten

sposób, że :

1)z opisu czynu przypisanego temu oskarżonemu w punkcie XII części rozstrzygającej eliminuje udział P. Ż. (1),

2) ustala, iż w odniesieniu do czynu przypisanego temu oskarżonemu w punkcie XIII części rozstrzygającej wartość nabytej amfetaminy była nie mniejsza niż 6000 złotych,

VIII. utrzymuje w mocy w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonego D. S. (1),

IX. na podstawie art. 63§1k.k. zalicza oskarżonemu D. S. (1) na poczet kary pozbawienia wolności okres jego tymczasowego aresztowania od 1 stycznia 2011 r. do 18 lipca 2012 r.,

X. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków wyłożonych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym w kwocie 2,86 złotych związanych z udziałem tego oskarżonego w tym postępowaniu oraz wymierza mu 2400 złotych opłaty za obie instancje,

XI. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. Ż. (1) w ten sposób, że uniewinnia go od popełnienia przypisanych mu czynów,

XII. koszty postępowania w sprawie związane z udziałem oskarżonego P. Ż. (1) zalicza na rachunek Skarbu Państwa,

XIII. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego T. K. (1) w ten sposób, że na podstawie art. 73§2k.k. w okresie próby oddaje oskarżonego pod dozór kuratora sądowego, a z czynu przypisanego temu oskarżonemu w punkcie XVII eliminuje udział P. Ż. (1),

XIV. utrzymuje w mocy w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonego T. K. (1),

XV. zasądza od oskarżonego T. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków wyłożonych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym w kwocie 2,86 złotych związanych z udziałem tego oskarżonego w tym postępowaniu oraz wymierza mu 800 złotych opłaty za drugą instancję,

XVI. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. N. w ten sposób, że :

1) ustala, iż przypisanego mu czynu w punkcie XXI części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, dopuścił się do 18 lipca 2003 roku, z opisu tego czynu eliminuje udział P. Ż. (1), czyn ten kwalifikuje z art. 258§1k.k. w zw. z art. 4§1k.k. i te przepisy przyjmuje za podstawę wymiaru kary, a wymierzoną oskarżonemu karę za ten występki obniża do 1(jednego) roku pozbawienia wolności,

2) obniża wymierzoną oskarżonemu w punkcie XXII części rozstrzygającej karę pozbawienia wolności orzeczoną na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii do lat 3(trzech).

3) na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza oskarżonemu 100 stawek dziennych grzywny po 20 złotych każda stawka,

XVII. stwierdza, iż utraciła moc kara łączna pozbawienia wolności orzeczona wobec oskarżonego M. N.,

XVIII. utrzymuje w mocy w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. N.,

XIX. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1k.k. wymierza oskarżonemu M. N. karę łączną 3(trzech) lat pozbawienia wolności,

XX. zwalnia oskarżonego M. N. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w tym od opłaty za obie instancje zaliczając te koszty na rachunek Skarbu Państwa,

XXI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata W. S. 720 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu przed sądem odwoławczym oskarżonemu M. N. oraz 165,60 złotych tytułem zwrotu VAT,

XXII. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. M. (1) w ten sposób, iż ustala że przypisanego mu czynu dopuścił się do kwietnia 2003 r., z opisu tego czynu eliminuje udział P. Ż.

(1), czyn ten kwalifikuje z art. 258§1k.k. w zw. z art. 4§1k.k. i te przepisy przyjmuje za podstawę wymiaru kary, a orzeczoną karę obniża do 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXIII. utrzymuje w mocy w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. M. (1);

XXIV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata T. R. 720 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu J. M. (1) z urzędu przed sądem odwoławczym oraz 165,60 złotych tytułem zwrotu VAT;

XXV. zasądza od oskarżonego J. M. (1) na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków wyłożonych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym związanych z udziałem tego oskarżonego w tym postępowaniu w kwocie 888,86 złotych oraz wymierza mu opłatę za obie instancje w kwocie 180 złotych.

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej we Wrocławiu aktem oskarżenia z dnia 26 maja 2010 r. – sygn. akt Ap. V Ds. 21/09 oskarżył :

1. D. S. (2), o to że :

I. w latach 2000-2005 brał udział w działającej na terenie Ś. oraz innych miejscowości województwa (...), w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez inną osobę objętą odrębnym postępowaniem w skład której w różnych okresach czasu wchodził T. K. (1), J. M. (1), P. Ż. (1), M. N. i inne osoby objęte odrębnym postępowaniem, a mającej na celu popełnianie przestępstw, w tym polegających na wprowadzaniu do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz udzielaniu takich substancji i środków innym osobom, wprowadzaniu w obieg podrobionych polskich i obcych pieniędzy;

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

II. we wrześniu 2000 r. w Ś., W. i S., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą objętą odrębnym postępowaniem, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I, wprowadził do obiegu podrobione amerykańskie pieniądze w postaci 300 banknotów 100 dolarowych w ten sposób, że po uprzednim wejściu w porozumienie z inną osobą objętą odrębnym postępowaniem i uzgodnieniu ilości oraz rodzaju waluty, nabył je na terenie W. od nieustalonej osoby za nieustaloną kwotę, a następnie przekazał je w S. innej osobie objętej odrębnym postępowaniem celem ich dalszego puszczenia w obieg ustalając wysokość zapłaty na 30 % ich wartości;

tj. o czyn z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

2. T. K. (1) oskarżonego o to, że :

III. w latach 2000-2005 brał udział w działającej na terenie Ś. oraz innych miejscowości województwa (...), w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez inną osobę objętą odrębnym postępowaniem w skład której w różnych okresach czasu wchodził J. M. (1), P. Ż. (1), D. S. (2) i M. N. oraz inne osoby objęte odrębnym postępowaniem, a mającej na celu popełnianie przestępstw, w tym polegających na wprowadzaniu do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz udzielaniu takich substancji i środków innym osobom, wprowadzaniu w obieg podrobionych polskich i obcych pieniędzy;

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

IV. w pierwszej połowie 2004 r. w Ś., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą objętą odrębnym postępowaniem, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt III i innymi nieustalonymi osobami, wprowadził do obiegu podrobiony banknot o nominale 100 euro w ten sposób, że po uprzednim wejściu za pośrednictwem innej osoby objętej odrębnym postępowaniem w porozumieniu z kolejną osobą objętą odrębnym

postępowaniem co do ilości i rodzaju waluty, nabył podrobiony banknot od nieustalonej osoby, a następnie przekazał go poprzez inną osobę objętą odrębnym postępowaniem kolejnej osobie objętej odrębnym postępowaniem za 40 % jego wartości celem dalszego puszczenia w obieg;

tj. o czyn z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

3. M. N. o to, że:

V. w latach 2000-2005 brał udział w działającej na terenie Ś. oraz innych miejscowości województwa (...), zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez inną osobę objętą odrębnym postępowaniem w skład której w różnych okresach czasu wchodził T. K. (1), J. M. (1), P. Ż. (1), D. S. (2) i inne osoby objęte odrębnym postępowaniem, a mającej na celu popełnianie przestępstw, w tym polegających na wprowadzaniu do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz udzielaniu takich substancji i środków innym osobom, wprowadzaniu w obieg podrobionych polskich i obcych pieniędzy;

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

VI. w okresie od kwietnia 2001 r. do maja 2002 r. w Ś. i W., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą objętą odrębnym postępowaniem, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt V, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ten sposób, że nabył je w cenie po 12 zł za gram w ilości łącznej nie mniejszej niż 10 kg od innej osoby objętej odrębnym postępowaniem, dokonując takich transakcji średnio dwa razy w miesiącu, a następnie zbył nieustalonym osobom, celem dalszej odsprzedaży;

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

4. P. Ż. (1) o to, że :

VII. w latach 2000-2005 brał udział w działającej na terenie Ś. oraz innych miejscowości województwa (...), w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez inną osobę objętą odrębnym postępowaniem w skład której w różnych okresach czasu, wchodził T. K. (1), M. N., J. M. (1), D. S. (2) i inne osoby objęte odrębnym postępowaniem, a mającej na celu popełnianie przestępstw, w tym polegających na wprowadzaniu do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz udzielaniu takich substancji i środków innym osobom, wprowadzaniu w obieg podrobionych polskich i obcych pieniędzy;

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

VIII. w okresie od 2000 r. do 2005 r. w Ś., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą objętą odrębnym postępowaniem, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt VII, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ten sposób, że nabył je od innej osoby objętej odrębnym postępowaniem w nieustalonej ilości, jednakże nie mniejszej niż 1 kilogram w cenie po 12 zł za gram, a następnie zbył innym nieustalonym osobom, celem dalszej odsprzedaży;

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

5. J. K. o to, że:

IX. we wrześniu 2000 r. w L. i W., działając wspólnie i w porozumieniu ze S. Z., T. D. (1) ps. (...) oraz innymi osobami objętymi odrębnymi postępowaniami i nieustalonymi mężczyznami narodowości ukraińskiej, wprowadził do obiegu podrobione amerykańskie pieniądze w postaci 300 banknotów 100 dolarowych w ten sposób, że odebrał je w L. wraz z T. D. (1) od S. Z. i innej osoby objętej odrębnym postępowaniem a następnie przewiózł je samochodem marki M. (...) o nr rej. (...) w umówione miejsce do W. celem przekazania a nieustalonym mężczyznom w zaaranżowanej przez wymienionych Ukraińców transakcji

tj. o czyn z art. 310 § 2 kk

6. S. Z. o to, że:

X. we wrześniu 2000 r. w L. i W., działając wspólnie i w porozumieniu, z J. K., T. D. (2) ps. (...) oraz innymi osobami objętymi odrębnymi postępowaniami i nieustalonymi mężczyznami narodowości ukraińskiej, wprowadził do obiegu podrobione amerykańskie pieniądze w postaci 300 banknotów 100-dolarowych w ten sposób, że razem z inną osobą objętą odrębnym postępowaniem przekazał je w L. J. K. i T. D. (1), którzy następnie przewieźli je samochodem marki M. (...) o nr rej. (...) w umówione miejsce do W. celem przekazania nieustalonym, osobom w zaaranżowanej przez tych Ukraińców transakcji

tj. o czyn z art. 310 § 2 kk.

7. T. D. (2) o to, że:

XI. we wrześniu 2000 r. w L. i w W., działając wspólnie i w porozumieniu ze S. Z., J. K. oraz innymi osobami objętymi odrębnymi postępowaniami i nieustalonymi mężczyznami narodowości ukraińskiej, wprowadził do obiegu podrobione amerykańskie pieniądze w kwocie 300 banknotów 100 dolarowych w ten sposób, że odebrał je w L. wraz z J. K. od S. Z. i innej osoby objętej odrębnym postępowaniem, a następnie przewiózł je samochodem marki M. (...) o nr rej. (...) w umówione miejsce do W. celem przekazania nieustalonym mężczyznom w zaaranżowanej przez wymienionych Ukraińców transakcji;

tj. o czyn z art. 310 § 2 k.k.

8. J. M. (1) o to, że :

XII. w latach 2000-2005 brał udział w działającej na terenie Ś. oraz innych miejscowości województwa (...), w organizowanej grupie przestępczej kierowanej przez inną osobę objętą odrębnym postępowaniem w skład której, w różnych okresach czasu, wchodził T. K. (1), M. N., P. Ż. (1), D. S. (2) i inne osoby objęte odrębnymi postępowaniami, a mającej na celu popełnianie przestępstw, w tym polegających na wprowadzaniu do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz udzielaniu takich substancji i środków innym osobom, wprowadzaniu w obieg podrobionych polskich i obcych pieniędzy;

tj. o czyn z art. 258 §1 k.k.

Sprawa w Sądzie Okręgowym w Świdnicy otrzymała sygnaturę III K 81/10. Postanowieniem z dnia 19 lipca 2010 r./ k. 2465v. t. XIII/ Sąd Okręgowy w Świdnicy wyłączył sprawę J. K. do odrębnego rozpoznania z uwagi na złożenie przez oskarżonego wniosku o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Wobec tego oskarżonego zapadł wyrok 16 sierpnia 2010 r. o sygn. III K 137/10/ k. 2498/.

Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 12 września 2011 r. – sygn. akt III K 81/10 :

Uniewinnił oskarżonego D. S. (2) od czynu z art. 258 § 1 k.k. zarzucanego mu w pkt I części wstępnej.

Tym samym wyrokiem uznał oskarżonego D. S. (2) za winnego czynu opisanego w pkt II części wstępnej z tym, że z opisu tego czynu wyeliminował zapis: „w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanego w pkt I”, i za to na

podstawie art. 310 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 50 zł.

Tym samym wyrokiem uniewinnił oskarżonego T. K. (1) od czynu z art. 258 § 1 k.k. zarzucanego mu w pkt III części wstępnej.

Tym samym wyrokiem uznał oskarżonego T. K. (1) za winnego czynu opisanego w pkt IV części wstępnej, z tym że z opisu tego czynu wyeliminował zapis: „w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt III”, i za to na podstawie art. 310 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat 3, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 50 zł.

Tym samym wyrokiem uniewinnił oskarżonego M. N. od czynu z art. 258 § 1 k.k. zarzucanego mu w pkt V części wstępnej.

Tym samym wyrokiem uznał oskarżonego M. N. za winnego czynu opisanego w pkt VI części wstępnej, z tym że z opisu tego czynu wyeliminował zapis: „w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt V” i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 20 zł.

Tym samym wyrokiem uniewinnił oskarżonego P. Ż. (1) od czynów zarzucanych mu w punktach VII i VIII części wstępnej.

Tym samym wyrokiem uznał oskarżonego S. Z. za winnego czynu opisanego w punkcie X części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 310 § 2 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył mu grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 50 zł.

Tym samym wyrokiem uznał oskarżonego T. D. (2) za winnego czynu opisanego w pkt XI części wstępnej i za to na podstawie art. 310 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat 3, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 50 zł.

Tym samym wyrokiem uniewinnił oskarżonego J. M. (1) od czynu z art. 258 § 1 k.k. zarzucanego mu w pkt XII części wstępnej.

P o n a d t o:

- na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu D. S. (2) na poczet kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 9 grudnia 2009 r. do 19 lipca 2010 r.;

- na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu T. K. (1) na poczet kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 9 grudnia 2009 r. do 2 stycznia 2010 r., przyjmując, że jeden dzień pozbawienia wolności odpowiada dwóm stawkom dziennym grzywny, a okres od 2 stycznia 2010 r. do 2 czerwca 2010 r. zaliczył oskarżonemu na poczet kary pozbawienia wolności w przypadku zarządzenia jej wykonania;

- zasądził od oskarżonych D. S. (2) i T. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w zakresie dotyczącym każdego z nich, przy czym wymierzył im opłaty: D. S. (2) w wysokości 400 zł, a T. K. (1) w wysokości 180 zł;

- zwolnił oskarżonych M. N. i T. D. (2) od kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli oskarżeni : M. N./ k. 2794, t. XV/, D. S. (2)/ k. 2796, t. XV/, T. K. (1)/ k. 2803/, T. D. (1)/ k. 2828/ oraz prokurator w odniesieniu do D. S. (2), T. K. (1), M. N., P. Ż. (1) i J. M. (1)/ k. 2808, t.XV/. Apelacja prokuratora została zwrócona przeciwko całości rozstrzygnięcia na niekorzyść wskazanych oskarżonych.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 8 lutego 2012 r. o sygn. akt II AKa 409/11/ k. 2960-2978/ uchylił w całości zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych : D. S. (2), T. K. (1), M. N., P. Ż. (1) i J. M. (1) i sprawę tych oskarżonych przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Świdnicy. W pisemnym uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny wskazał, że uchylenie orzeczenia wiąże się wyłącznie z apelacją oskarżyciela publicznego, gdyż apelacje obrońców zostały uznane za bezzasadne. Wyrok został utrzymany w mocy wobec T. D. (2).

Postanowieniem z dnia 17 stycznia 2012 r./ k.2995, t. XVI/ Sąd Okręgowy w Świdnicy przywrócił S. Z. termin do wniesienia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 12 września 2011 r. w sprawie o sygn. akt III K 81/10.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu po rozpoznaniu apelacji oskarżonego/ k. 2999/, wyrokiem z dnia 21 marca 2012 r. o sygn. akt II AKa 59/12/ k.3042/ uchylił zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego S. Z. przekazał Sądowi Okręgowemu w Świdnicy do ponownego rozpoznania/k. 3042, t.XVI/. Sprawa po uchyleniu w Sądzie Okręgowym w Świdnicy została zarejestrowana pod sygn. III K 32/12.

Aktem oskarżenia z 5 lipca 2011 r.- sygn. Ap. V Ds. 7/11 Prokurator Prokuratury Apelacyjnej we Wrocławiu oskarżył :

1. R. O., o to że :

I. w latach 2000-2005 brał udział w działającej na terenie Ś. oraz innych miejscowości województwa (...), zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez inną osobę, objętą odrębnym postępowaniem karnym, w skład której w różnych okresach czasu wchodził również D. S. (1) oraz inne osoby objęte odrębnym postępowaniem, a mającej na celu popełnianie przestępstw, w tym polegających na wprowadzeniu do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz udzielaniu tych substancji i środków innym osobom, a także puszczaniu w obieg podrobionych polskich i obcych pieniędzy,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

II. w 2004 roku w Ś., w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, objętą odrębnym postępowaniem karnym, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I aktu oskarżenia, wbrew przepisom art. 33 – 35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci 1.000 sztuk tabletek ekstazy ((...)) o wartości hurtowej 7.000 złotych, w ten sposób, że przekazał je za kwotę 7.000 złotych K. P. (1), celem dalszej odsprzedaży,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk

III. w 2000 roku w Ś., w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą objętą odrębnym postępowaniem karnym, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I aktu oskarżenia, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wprowadził do obrotu co najmniej kilkadziesiąt jednak nie więcej niż 100 gramów marihuany wartości nie mniejszej niż 1.200 złotych i co najmniej kilkadziesiąt jednak nie więcej niż 100 gramów amfetaminy wartości nie mniejszej niż 1.200 złotych, w ten sposób, że przekazał je nieodpłatnie K. P. (1), celem dalszej dystrybucji,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw.z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk.

IV. na przełomie 2001 i 2002 roku w Ł. i w Ś., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, objętą odrębnym postępowaniem karnym, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I aktu oskarżenia,

puścił w obieg podrobione polskie znaki pieniężne w postaci 400 sztuk banknotów o nominałach 100 – złotych, w ten sposób, że po uprzednim wejściu w porozumienie z J. G. oraz R. M. (1) i uzgodnieniu ilości oraz rodzaju waluty, nabył je od nieustalonej osoby na terenie Ł., a następnie przekazał J. G. oraz R. M. (1) za kwotę 8.800 zł. stanowiącą 22 % ich wartości nominalnej celem dalszego puszczenia w obieg

tj. o czyn z art. 310 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

2. D. S. (1) o to, że:

V. w latach 2000-2005 brał udział, w działającej na terenie Ś. oraz innych miejscowości województwa (...), zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez inną osobę, objętą odrębnym postępowaniem karnym, w skład której, w różnych okresach czasu wchodzili również R. O. oraz inne osoby objęte odrębnym postępowaniem, a mającej na celu popełnianie przestępstw, w tym polegających na wprowadzeniu do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz udzielaniu takich substancji i środków innym osobom, puszczeniu w obieg podrobionych polskich i obcych pieniędzy

tj. o czyn z art. 258 § 1 kk

VI. w okresie od 2000 roku do 2005 roku, w Ś., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, objętą odrębnym postępowaniem karnym, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie V aktu oskarżenia, w krótkich ostępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ten sposób, że nabył ją od wskazanej wyżej osoby w nieustalonej ilości, za kwotę łączną co najmniej 15.000 złotych, jednakże nie mniej niż 1 kilogram, a następnie przekazał odpłatnie innym nieustalonym osobom, celem dalszej odsprzedaży

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk.

Sprawa w Sądzie Okręgowym w Świdnicy została zarejestrowana pod sygn. III K115/11.

Aktem oskarżenia z 30 stycznia 2012 r. – sygn. Ap. V Ds. 58/11 – Prokurator Prokuratury Apelacyjnej we Wrocławiu oskarżył **M. L. (1)**, o to że :

I. w latach 2000-2005, w Ś. oraz innych miejscowościach województwa (...) założył i kierował zorganizowaną grupę przestępczą w skład której w różnych okresach czasu wchodzili R. O., T. K. (1), D. S. (1), J. M. (1), P. Ż. (1), D. S. (2), M. N. oraz inna osoba, objęci innymi postępowaniami karnymi, a mającą na celu popełnienie przestępstw, w tym polegających na wprowadzaniu do obrotu, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz puszczeniu w obieg podrobionych polskich i obcych pieniędzy

tj. o czyn z art. 258 § 3 k.k.

II. w okresie od 2000 roku do 2005 roku w Holandii, Ś., W., W. i innych miejscowościach na terenie kraju, w krótkich ostępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci marihuany i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy oraz tabletek ekstazy w ten sposób, że wielokrotnie dokonywał wewnątrz-wspólnotowego ich nabycia na terenie Holandii, jednorazowo w ilości nie mniejszej niż 8 kg o nieustalonej wartości i dokonywał ich wwozu na teren Rzeczypospolitej Polskiej, a następnie wprowadził do obrotu w ilości nie mniejszej niż 14,2 kg w cenie po 12

złotych za gram, w ten sposób, że wymienione środki i substancje, także nabyte na terenie Rzeczypospolitej Polski od nieustalonych osób w W. i innych miastach, zbył nieustalonym i ustalonym osobom, celem dalszej odsprzedaży, w tym:

1) w 2000 roku w Ś., działając wspólnie i w porozumieniu z R. O., wprowadził do obrotu co najmniej kilkadziesiąt jednak nie więcej niż 100 gramów marihuany o wartości nie mniejszej niż 1.200 złotych w ten sposób, że za pośrednictwem R. O. przekazał ją nieodpłatnie K. P. (1), celem dalszej dystrybucji,

2) w 2000 roku w Ś., działając wspólnie i w porozumieniu z R. O., wprowadził do obrotu co najmniej kilkadziesiąt jednak nie więcej niż 100 gramów amfetaminy o wartości nie mniejszej niż 1.200 złotych, w ten sposób, że za pośrednictwem R. O. przekazał ją nieodpłatnie K. P. (1), celem dalszej dystrybucji,

3) w 2004 roku, w Ś., działając wspólnie i w porozumieniu z R. O., wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci 1.000 sztuk tabletek „ecstasy” (...) o wartości hurtowej 7.000 złotych w ten sposób, że za pośrednictwem R. O. przekazał je za wymienioną kwotę K. P. (1), celem dalszej odsprzedaży,

4) w okresie między 2000 rokiem a 2005 rokiem w Ś., wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami, wielokrotnie zbył P. Ż. (1) znaczne ilości, to jest co najmniej 1 kilogram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy i środka odurzającego w postaci marihuany w cenie po 12 złotych za gram o łącznej wartości nie mniejszej niż 12.000 złotych, celem dalszej dystrybucji,

5) w okresie między 2000 rokiem a 2005 rokiem w Ś., wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami, wielokrotnie zbył D. S. (1) znaczne ilości, to jest co najmniej 1 kilogram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy i środka odurzającego w postaci marihuany w cenie po 12 złotych za gram o łącznej wartości nie mniejszej niż 12.000 złotych, celem dalszej dystrybucji,

6) w okresie między 2000 rokiem a 2005 rokiem w Ś., wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami, wielokrotnie zbył innej osobie znaczne ilości, to jest co najmniej 1 kilogram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy i środka odurzającego w postaci marihuany w cenie po 12 złotych za gram o łącznej wartości 12.000 złotych, celem dalszej dystrybucji,

7) w okresie od kwietnia 2001 roku do maja 2002 roku w Ś., wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami, wielokrotnie, średnio dwa razy w miesiącu, zbył M. N. znaczne ilości, to jest nie mniej niż 10 kg substancji psychotropowej w postaci amfetaminy po 12 złotych za gram o wartości łącznej nie mniejszej niż 120.000 złotych, celem dalszej dystrybucji,

tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 oraz art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

III. na przełomie 2001 i 2002 roku w Ł. i Ś., działając wspólnie i w porozumieniu z R. O., w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, puścił w obieg podrobione polskie znaki pieniężne w postaci 400 sztuk banknotów o nominale 100 złotych, w ten sposób, że po uprzednim wejściu w tym celu w porozumieniu z J. G. i R. M. (1) i uzgadniając z nimi ilość i rodzaj waluty, nabył je wraz z R. O. od nieustalonej osoby na terenie Ł., a następnie przekazał J. G. i R. M. (1) za kwotę 8.800 złotych, stanowiącą 22 % wartości nominalnej, celem ich dalszego puszczenia w obieg

tj. o czyn z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

IV. we wrześniu 2000 roku na terenie Ś., W. i S., działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. (2), w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, puścił w obieg podrobione amerykańskie znaki pieniężne w postaci 300 banknotów 100 – dolarowych w ten sposób, że po uprzednim wejściu w porozumieniu z K. P. (1) i uzgodnieniu ilości i rodzaju waluty, za pośrednictwem D. S. (2) nabył fałszywe banknoty od nieustalonej osoby na

terenie W. i przekazał je K. P. (1) w miejscowości S. za 30 % ich wartości nominalnej, celem ich dalszego puszczenia w obieg,

tj. o czyn z art. 310 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

V. w 2000 roku w Ś. i Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, puścił w obieg podrobione polskie znaki pieniężne w postaci 50 banknotów 200 złotych oraz niemieckie znaki pieniężne w nieustalonych nominałach o równowartości 5.000 marek, w ten sposób, że po uprzednim nabyciu ich od nieustalonej osoby na terenie Ł., przekazał je w Ś. K. P. (1), celem ich dalszego puszczenia w obieg,

tj. o czyn z art. 310 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

VI. w pierwszej połowie 2004 roku w Ś., działając wspólnie i w porozumieniu z T. K. (1) w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, puścił w obieg podrobiony banknot o nominale 100 euro w ten sposób, że po uprzednim wejściu za pośrednictwem K. P. (1) w porozumieniu z D. B. (1) i uzgodnieniu ilości i rodzaju waluty, nabył z T. K. (1) od nieustalonej osoby podrobiony banknot, a następnie przekazał go za pośrednictwem K. P. (1) za 40 % jego wartości nominalnej D. B. (1), celem jego dalszego puszczenia w obieg,

tj. o czyn z art. 310 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

Sprawa została zarejestrowana w Sądzie Okręgowym w Świdnicy pod sygn. III K 10/12.

Postanowieniem z dnia 2 kwietnia 2012 r./ k. 1675, t. X/ Sąd Okręgowy w Świdnicy połączył do wspólnego rozpoznania sprawy o sygnaturze III K 115/11, III K 10/12 i III K 32/12 i postanowił prowadzić je pod sygn. III K115/11, kontynuując na dalszym etapie postępowania numerację kart i tomów w aktach III K 115/11, a zachowując dotychczasową numerację w aktach prowadzonych uprzednio pod sygn. III K 32/12 i III K 10/12.

Na rozprawie w dniu 16 kwietnia 2012 r. prokurator zmodyfikował opis czynów zarzucanych oskarżonym z uwagi na łączne rozpoznawanie sprawy przeciwko oskarżonym/ k. 1720v.-1721/.

Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 5 lipca 2012 roku o sygn. akt. III K 115/11

I. oskarżonego M. L. (1) uznał za winnego popełnienia zrzucanego czynu opisanego w pkt. I części wstępnej wyroku, wyeliminował z jego opisu udział D. S. (2) tj. występku z art. 258 § 3 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

II. oskarżonego M. L. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego czynu opisanego w pkt. II części wstępnej wyroku korygując jego opis w ten sposób, że ustalił, iż nabywał na terenie Holandii jednorazowo nie mniej niż 5 kg marihuany i amfetaminy, jak i ustalił, że w ten sposób wprowadził do obrotu znaczne ilości tych narkotyków w łącznej ilości nie mniejszej niż 10 kg, a nadto, że M. N. zbył nie mniej niż 5 kg amfetaminy o łącznej wartości nie mniejszej niż 60.000 zł. a nadto że wraz z R. O. wprowadził do obrotu nie więcej niż 50 g marihuany o wartości nie większej niż 600 zł. i taką samą ilość amfetaminy o tej samej wartości, jak i ustalił czas zarzucanego działania wobec P. Ż. (1) na 2004 r. tj. zbrodni z art. 55 ust. 1 i 3 w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 55 ust. 3 cytowanej ustawy w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i karę 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda,

III. na podstawie art. 70 ust. 4 cytowanej wyżej ustawy orzekł wobec M. L. (1) za czyn opisany w pkt. II sentencji wyroku nawiązkę w kwocie 1.000 zł. na cel związany z zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii w ramach Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

IV. oskarżonego M. L. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt. III i IV części wstępnej wyroku, wyeliminował z jego opisu udział D. S. (2) w popełnieniu czynu III tj. co do każdego z nich występku z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za wszystkie te czyny, przyjął iż dopuścił się ich w ramach ciągu przestępstw, na podstawie art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda,

V. oskarżonego M. L. (1) uznał za winnego zarzucanego czynu opisanego w pkt. V części wstępnej wyroku tj. tj. występku z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 310 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda,

VI. na podstawie art. 91 § 2 k.k. wymierzył M. L. (1) karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 5 (pięciu) lat oraz karę łączną grzywny w wymiarze 400 (czterystu) stawek dziennych grzywny po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda,

VII. oskarżonego R. O. uznał za winnego popełnienia zarzucanego czynu opisanego w pkt. VI części wstępnej wyroku, wyeliminował z jego opisu udział D. S. (2), tj. występku z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

VIII. oskarżonego R. O. uznał za winnego popełnienia zarzucanego czynu opisanego w pkt. VII części wstępnej wyroku tj. występku z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 150 (stu pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda,

IX. oskarżonego R. O. uznał za winnego popełnienia zarzucanego czynu opisanego w pkt. VIII części wstępnej wyroku korygując jego opis w ten sposób, że ustalił iż do obrotu wraz z M. L. (1) wprowadził nie mniej niż 590 gram marihuany o wartości nie mniejszej niż 600 zł. i taką samą ilość amfetaminy o tej samej wartości tj. występku z art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 1 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę 30 (trzydziestu) stawek dziennych grzywny po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda,

X. na podstawie art. 70 ust. 4 cytowanej wyżej ustawy orzekł wobec R. O. za czyn opisany w pkt., VIII i IX sentencji wyroku nawiązki w kwocie po 500 zł. na cel związany z zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii w ramach Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

XI. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył R. O. karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 150 (stu pięćdziesiąt) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda,

XII. oskarżonego D. S. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego czynu opisanego w pkt. IX części wstępnej wyroku, wyeliminował z jego opisu udział D. S. (2) tj. występku z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

XIII. oskarżonego D. S. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego czynu opisanego w pkt. X części wstępnej wyroku tj. występku z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda,

XIV. na podstawie art. 70 ust. 4 cytowanej wyżej ustawy orzekł wobec D. S. (1) za czyn opisany w pkt. XIII sentencji wyroku nawiązkę w kwocie 500 zł. na cel związany z zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii w ramach Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

XV. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył D. S. (1) karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

XVI. oskarżonego D. S. (2) uniewinnił od obu zarzucanych mu czynów a opisanych w pkt. XI i XII części wstępnej wyroku,

XVII. oskarżonego T. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego czynu opisanego w pkt. XIII części wstępnej wyroku z tym, że ustalił, iż czynu tego dopuścił się w latach 2003-2005, wyeliminował z jego opisu udział D. S. (2) tj. występku z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

XVIII. oskarżonego T. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego czynu opisanego w pkt. XIV części wstępnej wyroku tj. występku z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 310 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k., wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda,

XIX. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył T. K. (1) karę łączną 1 (roku) i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

XX. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności wobec T. K. (1) warunkowo zawiesił na okres próby 4 (czterech) lat,

XXI. oskarżonego M. N. uznał za winnego popełnienia zarzucanego czynu opisanego w pkt. XV części wstępnej wyroku , wyeliminował z jego opisu udział D. S. (2), tj. występku z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

XXII. oskarżonego M. N. uznał za winnego popełnienia zarzucanego czynu opisanego w pkt. XVI części wstępnej wyroku korygując jego opis w ten sposób, że ustalił, iż nabył od M. L. (1) nie mniej niż 5 kg amfetaminy tj. występku z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności,

XXIII. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył M. N. karę łączną w wysokości 4 (czterech) lat pozbawienia wolności,

XXIV. oskarżonego P. Ź. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego czynu opisanego w pkt. XVII części wstępnej wyroku ustalił, że czynu tego dopuścił się na przestrzeni roku 2004 tj. występku z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

XXV. oskarżonego P. Ź. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego czynu opisanego w pkt. XVIII części wstępnej wyroku ustalił, że czynu tego dopuścił się na przestrzeni roku 2004 tj. występku z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda,

XXVI. na podstawie art. 70 ust. 4 cytowanej wyżej ustawy orzekł wobec P. Ź. (1) za czyn opisany w pkt XXV sentencji wyroku nawiązkę w kwocie 500 zł. na cel związany z zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii w ramach Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

XXVII. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył P. Ź. (1) karę łączną w wysokości 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

XXVIII. oskarżonego S. Z. uznał za winnego popełnienia zarzucanego czynu opisanego w pkt. XIX części wstępnej wyroku tj. występku z art. 310 § 2 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

XXIX. oskarżonego J. M. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego czynu opisanego w pkt. XX części wstępnej wyroku, wyeliminował z jego opisu udział D. S. (2) tj. występku z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

XXX. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonym okresy ich rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

- oskarżonemu M. L. (1) okres od dnia 16 listopada 2011 r. do dnia 16 lutego 2012 r. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności,

- oskarżonemu D. S. (1) okres od dnia zatrzymania za granicę tj. od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia przejścia go w Polsce tj. do dnia 2 marca 2011 r. oraz od dnia 2 marca 2011 r. do dnia 5 lipca 2012 r., na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności,

- oskarżonemu R. O. okres zatrzymania za granicę tj. od dnia 15 listopada 2010 r. do dnia 16 listopada 2010 r. oraz od dnia 18 stycznia 2011 r. do dnia 5 lipca 2012 roku, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności,

- oskarżonemu T. K. (1) okres od dnia 9 grudnia 2009 roku do dnia 2 stycznia 2010 roku na poczet orzeczonej kary grzywny, przyjął, że jeden dzień pozbawienia wolności odpowiada dwóm stawkom dziennym grzywny, a okres od 2 stycznia 2010 roku do 2 czerwca 2010 roku na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności, na wypadek zarządzenia jej wykonania;

XXXI. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackich: adw. W. S. – obrońcy oskarżonego M. N., adw. T. R. – obrońcy oskarżonego J. M. (1), adw. B. S. – obrońcy oskarżonego S. Z., kwoty po 2509,20 zł. – tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu,

XXXII. na podstawie art. 2 ust. 1 i art. 3 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych wymierzył opłaty na rzecz Skarbu Państwa, a to T. K. (1) w kwocie 800 (ośmuset) złotych, J. M. (1) w kwocie 180 (stu osiemdziesięciu) złotych, P. Ż. (1) w kwocie 1300 (tysiąca trzystu) złotych i obciążył ich wydatkami poniesionymi w sprawie w części ich dotyczącej, zaś zwolnił od uiszczenia kosztów sądowych w tym opłaty pozostałych oskarżonych, a to M. L. (1), R. O., D. S. (1), M. N. i S. Z., a nadto D. S. (2) w części uniewinniającej wyroku, zaliczył je na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył obrońca oskarżonego **M. L. (1)**. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił :

1. istotne naruszenie prawa procesowego, przepisów art. 41 § 1 kpk w zw. z art. 42 § 1, 3 i 4 kpk i w zw. z 34 § 3 kpk i art. 4 kpk i art. 5 kpk, poprzez niedozwolone obejście tych przepisów i wydanie postanowienie o wyłączeniu do odrębnego rozpoznania sprawy zarzutu objętego pkt III aktu oskarżenia przeciwko M. L. (1) po złożeniu przez obronę wniosku o wyłączenie sędziego od rozpoznania tej sprawy z uwagi na to, że przewodniczący składu orzekającego wydawał wyrok skazujący w sprawie o sygn. III K 218/06 w części tożsamej przedmiotowo i podmiotowo z niniejszą sprawą, a przez to rozpoznania sprawy z naruszeniem zasady obiektywizmu i domniemania niewinności,

2. istotne naruszenie prawa procesowego, przepisów art. 6 kpk w zw. z art. 376 § 2 kpk, poprzez prowadzenie rozprawy pod nieobecność oskarżonego M. L. (1), mimo, że okoliczności sprawy i zgłaszane wnioski dowodowe obrony wskazywały na usprawiedliwioną nieobecność tego oskarżonego na rozprawach,

3. istotne naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 4, 7 i 410 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt. 3 i 5 kpk, poprzez wybiórczą analizę materiału dowodowego, pomijając dowody korzystne dla oskarżonego M. L. (1) i sprzeczności w dowodach obciążających oskarżonego, a także analizę opartą na nieujawnionym w toku procesu materiale dowodowym, a przez to dowolność tej oceny, oraz zmierzających do wykazania niewinności tego oskarżonego,

4. istotne naruszenie przepisów prawa procesowego, art. 424 kpk w zw. z art. 410 kpk i § 6 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 lutego 2012 r. w sprawie sposobu postępowania z protokołami przesłuchań i innymi dokumentami lub przedmiotami, na które rozciąga się obowiązek zachowania w tajemnicy informacji niejawnych albo zachowania tajemnicy związanej z wykonywaniem zawodu lub funkcji (Dz. U z 2012 r. poz. 219) poprzez sporządzenie niejawnej części uzasadnienia wyroku w oparciu o materiały nieujawnione procesowo w sprawie,

5. istotne naruszenie przepisu art. 424 kpk, poprzez wadliwe uzasadnienie wyroku, w szczególności poprzez zaniechanie wykazania, które ze sprzecznych ze sobą dowodów sąd uznał za podstawę czynionych w tej sprawie ustaleń faktycznych,

6. istotny błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na uznaniu oskarżonego M. L. (1) za winnego zarzucanych mu czynów, pomimo licznych wątpliwości wynikających z zebranego materiału dowodowego.

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca M. L. (1) wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości do ponownego rozpoznania przez sąd właściwy rzeczowo i miejscowo.

Z ostrożności procesowej, na podstawie art. 452 § 2 kpk wniósł o uzupełnienie postępowania dowodowego poprzez przeprowadzenie dowodów:

1. z osnowy postanowienia Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu z dnia 29 czerwca 2012 r. w sprawie V Ds. 46/11 na okoliczności dotyczące sposobu konstruowania protokołów przesłuchań świadka D. B. (1),

2. z zaświadczenia lekarskiego z dnia 7 sierpnia 2012 r. na okoliczność, że w okresie od lipca 2002 r. do lutego 2003 roku oskarżony cierpiał z powodu rozległej odleżyny w okolicy krzyżowo-ogonowej i nie mógł przebywać w pozycji siedzącej,

3. z pisma kierownika sekretariatu III Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 30 marca 2012 r. na okoliczność ilości spraw, w których jako świadek koronny zeznawał D. B. (1), i spraw, które rozpoznawał Sędzia M. J. (pismo jest załącznikiem do pozwu wniesionego przez SSO M. J. przeciwko m.in. redaktor A. S.).

Obrońca **oskarżonego R. O.** zaskarżył wyrok w całości w odniesieniu do rozstrzygnięć zawartych w punktach VII-XI. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił :

1. naruszenie przepisów postępowania, a to art. 147 § 3 i § 4 kpk i art. 150 § 1 kpk oraz art. 393 § 1 kpk w zw. z art. 143 § 1 pkt. 2 kpk poprzez dokonanie ustaleń faktycznych na podstawie protokołu odsłuchu nagrania, bez zapewnienia stronom możliwości zapoznania się zapisem obrazu i dźwięku, który winien stanowić załącznik do protokołu, a jednocześnie odczytanie dokumentu w postaci „protokół z odtworzenia ścieżki dźwiękowej z nagrania video z przesłuchania świadka K. P. (1) z dnia 24.10.2006 r. nagranych na m. kasecie video a następnie przegranej na płytę DVD”, który nie może być uznany za protokół, w szczególności, że nie zawiera on podpisów osób uczestniczących w przesłuchaniu, a zatem poprzez odczytanie notatki z czynności, z której winien być sporządzony protokół;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na błędnym uznaniu, że R. O. poprzez fakt pomocy M. L. (1) w jego codziennych sprawach brał udział w jakiegokolwiek grupie przestępczej, a także, że miał czy też mógł wiedzieć o istnieniu jakiegokolwiek grupy przestępczej,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na błędnym uznaniu, iż istniała zorganizowana grupa przestępcza pod kierownictwem M. L. (1), w skład której wchodził R. O.;

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na błędnym uznaniu, iż R. O. w 2000 r. był obecny przy przekazaniu przez M. L. (1) marihuany w ilości nie mniejszej niż 50 gramów oraz amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 50 gramów,

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na błędnym uznaniu, iż R. O. wydał K. P. (1) w 2004 r. 1000 szt. tabletek extazy w imieniu M. L. (1).

Stawiając powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, lub z ostrożności procesowej wniósł o:
2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego **D. S. (1)** zaskarżył wyrok w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił :

1) obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 4 § 1 k.k. która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, sprowadzająca się do zastosowania wobec oskarżonego D. S. (1) kwalifikacji prawnej czynu z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii zmienionej Ustawą z dnia 1 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2011 r. poz. 117, nr 678), pomimo że względniejsze dla podsądnego były przepisy w./w aktu prawnego obowiązujące w czasie popełnienia inkryminowanego mu przestępstwa.;

2) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zapadłego orzeczenia, a to:

a. art. 6 kpk i art. 148 § 1 pkt. 2 i § 2 kpk sprowadzającą się do sporządzenia przez Sąd I instancji dwóch, wzajemnie sprzecznych protokołów rozprawy, która odbyła się 27 czerwca 2012 r. w zakresie utajnienia złożonych wówczas zeznań świadka incognito, co pociągało a sobą w istotnym zakresie ograniczenie prawa oskarżonego do obrony;

b. art. 6 kpk i art. 370 § 1 kpk oraz art. 375 § 2 kpk w zw. z art. 377 § 5 kpk i art. 6 ust. 3 lit. d Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności polegające na przeprowadzeniu przez Sąd Okręgowy dowodu z zeznań świadka incognito w sposób naruszający zasadę kontrydiktoryjności, a przede wszystkim uniemożliwiający realizację przez oskarżonego prawa do obrony, sprowadzającego się w tym przypadku uchybienia obowiązkowi zapoznania tegoż oskarżonego z treścią zeznań świadka anonimowego złożonych w trakcie rozprawy w dniu 27 czerwca 2012 r. a w konsekwencji uniemożliwienia zadawania pytań temuż świadkowi, czy też złożenia oświadczenia co do treści tegoż dowodu;

c. art. 6 kpk w zw. z art. 184 § 1 zd. 1 kpk i art. 390 § 1 kpk oraz art. 6 ust. 3 lit. d Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności przez oparcie ustaleń faktycznych na dowodzie częściowo utajnionym, nie znanym w całości oskarżonemu i obronie, czego konsekwencją było rażące naruszenia prawa do obrony,

d. art. 143 § 1 pkt. 2 kpk w zw. z art. 391 § 1 kpk i art. 393 § 1 zd. 2 kpk polegające na uznaniu przez Sąd Okręgowy, iż przedłożone wraz z aktami sprawy przez oskarżyciela publicznego, a następnie odczytane na rozprawie „Protokoły z odtworzenia ścieżki dźwiękowej z nagrania video przesłuchania świadka K. P. (1)” stanowią in casu dokument procesowy w postaci protokołu z czynności procesowej przesłuchania świadka, podczas gdy „protokoły” te nie zostały sporządzone zgodnie z wymogami stypizowanymi w w/w przepisach procedury karnej, co tym samym dyskwalifikowało możliwość powołania się przez Sąd na zawarte w tychże dokumentach oświadczenia świadka koronnego, jako dowodu w sprawie, co najwyżej zaś pozwalało na ich potraktowanie jako załącznika do protokołu;

e. art. 424 § 1 pkt. 2 kpk wyrażającą się w zaniechaniu wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku, przez pominięcie w jego uzasadnieniu dokładnego opisu poszczególnych zachowań penalizowanych oskarżonemu D. S. (1), jego zamiaru, a także przez brak indywidualizacji uogólnionych w opisie zarzucanych temu oskarżonemu czynu znamion dyspozycji normy zawartej w art. 258 § 1 k.k., 65 § 1 k.k., art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy oraz z art. 12 k.k.

f. art. 4 kpk, art. 5 § 2 i art. 7 kpk sprowadzającą się do przypisania sprawstwa oskarżonemu, pomimo szeregu wątpliwości mających niewspółmiernie doniosłe znaczenie w procesie dochodzenia do prawdy obiektywnej i materialnej w odniesieniu do zarzucanych mu czynów, a także polegające na tłumaczeniu wszelkich sprzeczności

oraz wątpliwości na jego niekorzyść – co miało decydujący wpływ na treść rozstrzygnięcia i spowodowało rażące pogwałcenie interesów w/w oskarżonego;

3) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu sprawstwa oskarżonego D. S. (1) w zakresie czynów stypizowanych w części wstępnej zaskarżonego wyroku, prowadzący się do arbitralnego, dowolnego, generalnego oraz causationie nieuzasadnionego przyjęcia w oparciu o lakoniczne zeznania świadków koronnych K. P. oraz D. B., a także nie korespondujące z tymi dowodami depozycje świadka anonimowego, że wina w/w podsądnego jest niewątpliwa, podczas gdy wskazana powyżej materia dowodowa nie pozwala w sposób nie budzący wątpliwości ustalić zasadniczej kwestii winy i sprawstwa oskarżonego, w tym także czasokresu trwania inkryminowanych mu występów, ilości wprowadzonych przezeń do obrotu substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, czy też działania przezeń w warunkach czyni ciągłego stypizowanego treścią art. 12 k.k.

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Świdnicy.

W odniesieniu do oskarżonego **T. K. (1)** wyrok został zaskarżony przez jego obrońcę oraz przez prokuratora. Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości w odniesieniu do rozstrzygnięć zawartych w punktach XVII – XX. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił :

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mający istotny wpływ na treść orzeczenia, na skutek uznania, że:

a. oskarżony T. K. (1) w okresie od 2003 r. do 2005 r. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, w tym polegających na wprowadzeniu do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz udzielaniu takich substancji i środków innym osobom, a także puszczaniu w obieg podrobionych i obcych pieniędzy;

b. oskarżony T. K. (1) w pierwszej połowie 2004 r. w Ś., wprowadził do obiegu podrobiony banknot o nominale 100 euro wręczając go K. P. (1), który to banknot miał następnie zostać przekazany D. B. (1),

- opierając ustalenia w tym zakresie co do oskarżonego T. K. (1) jedynie na zeznaniach świadka K. P. (1) albowiem drugi ze świadków koronnych, tj. D. B. (1) zaprzeczył jakoby kiedykolwiek poznał T. K. (1), a jednocześnie żadne z pozostałych źródeł dowodowych nie potwierdza wersji prezentowanej przez świadka K. P. (1);

2. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść wyroku, tj.

a) art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk w wyniku uznania oskarżonego T. K. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów na skutek dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z pominięciem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, w sytuacji gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie jednej, nie budzącej wątpliwości wersji zdarzenia, a w ocenie apelującego wręcz wskazujący jednoznacznie, iż wyjaśnienia oskarżonego T. K. (1), korespondujące z zeznaniami innych świadków m.in. W. B., R. L., E. G., K. K., w połączeniu z zaprzeczeniem jakoby świadek koronny D. B. (1) znał oskarżonego T. K. (1), ostatecznie uznać należy za wiarygodne;

b) art. 410 i art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. w wyniku nie wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku powodów, dla których spośród różnych wersji przebiegu zdarzenia dał wiarę okolicznościom wskazywanym przez jednego ze świadków koronnych, zaznaczając jednocześnie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, iż przecież to właśnie ocena zeznań świadków koronnych winna być szczególnie wnikliwa i konfrontowana z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym, w sprawie, co jednak pozwoliło zaniechać szczegółowych ustaleń co do samych okoliczności rzekomego przekazania banknotu 100 euro przez oskarżonego T. K. (2) P.,

- jak również pomimo dopuszczenia w poczet materiału dowodowego zeznań świadków W. B., R. L., K. K., E. G., nie uwzględnienia ich w ramach ustalonego stanu faktycznego.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego T. K. (1) od popełnienia czynów zarzuconych mu w zaskarżonym orzeczeniu z dnia 5 lipca 2012 r.

ewentualnie

2. uchylenie zaskarżonego wyroku – w stosunku do oskarżonego T. K. (1) – i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Rzecznik oskarżenia publicznego zaskarżył wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze. Zarzucił : obrazę przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 73 § 2 k.k., polegającą na jego niezastosowaniu w stosunku do oskarżonego T. K. (1) i nie orzeczeniu wobec niego dozoru kuratora sądowego mimo, że jego ustanowienie jest obligatoryjne w stosunku do sprawcy, który popełnił przestępstwo działając w zorganizowanej grupie przestępczej;

Wskazując na powyższy zarzut prokurator wniósł o: uzupełnienie treści zaskarżonego orzeczenia zawartej w punkcie XX części dyspozytywnej wyroku poprzez ustanowienie wobec T. K. (1) na podstawie art. 73 § 2 k.k. dozoru kuratora sądowego w okresie 4 lat warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności;

Także w odniesieniu do oskarżonego **M. N.** wyrok został zaskarżony przez jego obrońcę oraz przez prokuratora. Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych wyroku i mający wpływ na jego treść przez niesłuszne przyjęcie, że:

- zachowanie się oskarżonego opisane w pkt. XV części wstępnej wyroku nosiło znamiona udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, tj. czynu z art. 258 § 1 kk,

- że zachowanie się oskarżonego opisane w pkt. XVI części wstępnej wyroku, tj. obrót substancjami psychotropowymi w postaci amfetaminy dotyczył znacznych ilości i że z tego tytułu uczynił sobie stałe źródło dochodu w rozumieniu art. 65 § 1 kk.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego M. N. od zarzutu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej (pkt. XV) cz. wstępnej wyroku oraz wyeliminowanie z opisu czynu określonego w pkt. XVI cz. wstępnej wyroku, znamienia „znacznych ilości środków psychotropowych” i „stałego źródła dochodów” oraz działania w zorganizowanej grupie przestępczej”.

Rzecznik oskarżenia publicznego zaskarżył wyrok wobec M. N. w zakresie kary. Zarzucił obrazę przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 56 ust. Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego M. N. obligatoryjnej kary grzywny .

Wskazując na powyższy zarzut prokurator wniósł o uzupełnienie treści zaskarżonego orzeczenia zawartej w punkcie XXII części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie M. N. za przypisany mu czyn z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii kary grzywny w wymiarze 400 stawek dziennych po 50 złotych każda.

Obrońca oskarżonego **P. Ż. (1)** zaskarżył wyrok w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania mogącą mieć istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, w tym w szczególności nie dających się w żaden sposób zweryfikować zeznań świadka koronnego K. P. (1), w oparciu o które Sąd pierwszej instancji w sposób całkowicie dowolny ustalił, że oskarżony P. Ż. (1):

- a) brak udziału w działającej na terenie Ś. oraz innych miejscowości województwa (...), zorganizowanej grupie przestępczej, założonej i kierowanej przez M. L. (1),
- b) brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ten sposób, że nabywał je od M. L. (1) ;
- c) ilość tych substancji była nieustalona, jednak nie mniejsza niż jeden kilogram;
- d) przypisane mu czyny popełnione zostały w 2004 roku,

podczas gdy niespójne, obarczone wysokim stopniem niepewności, nad wyraz oględne oraz nie potwierdzone innymi dowodami zeznania świadka koronnego – w przypadku dokonania ich krytycznej analizy i oceny – nie dają podstaw do takich ustaleń, przy czym okoliczność, że ilość będących jakoby przedmiotem obrotu substancji psychotropowych wynosiła nie mniej niż jeden kilogram, w zeznaniach tego świadka nie pojawiła się w ogóle, jak również nie wynikała z jakichkolwiek innych, zgromadzonych w sprawie dowodów.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie P. Ż. (1) od przypisanych mu czynów, albo też o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Obrońca oskarżonego **J. M. (1)** zaskarżył wyrok w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku a mianowicie art. 4, 5 § 2 i art. 7 kpk popełnioną przez nienależyte rozważenie całokształtu materiału dowodowego odnoszącego się do osk. J. M. (1), jednostronną jego ocenę polegającą na bezkrytycznym i bezzasadnym podejściu do zeznań świadków koronnych D. B. (1) oraz K. P. (1) w zakresie ich zeznań co do istnienia zorganizowanej grupy przestępczej oraz przynależności do niej osk. J. M. (1), z równoczesnym pominięciem okoliczności i dowodów przemawiających na korzyść tegoż oskarżonego z których wynika, iż nawet przy założeniu, iż taka grupa rzeczywiście istniała, to osk. J. M. (1) do niej nie należał,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że osk. J. M. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez M. L. (1), mimo braku dostatecznych i wiarygodnych dowodów potwierdzających takie ustalenia.

Formułując wskazane zarzuty obrońca złożył wnioski

1. o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie osk. J. M. (1) od przypisanego mu czynu,
ewentualnie
2. o uchylenie wyroku w tej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył :

W pierwszej kolejności zostaną omówione zagadnienia dotyczące funkcjonowania zorganizowanej grupy przestępczej. We wszystkich apelacjach stawiane są zarzuty dotyczące przypisania popełnienia przez oskarżonych przestępstwa z art. 258§1k.k., a w odniesieniu do M. L. (1) z art. 258§3k.k. Stąd też aby uniknąć zbędnego powtarzania zostaną przedstawione rozważania odnoszące się do zarzutów w zakresie przestępstwa z art. 258k.k.

W postanowieniu z dnia 28 października 2004 r. – II KK 67/04 – Lex nr 141305, Sąd Najwyższy wskazał „ Udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstwa jest występkiem formalnym. Oznacza to, że do wypełnienia znamion tego typu przestępstwa wystarcza sama bierna przynależność bez popełnienia jakichkolwiek innych czynów zabronionych. Nie jest konieczna wiedza o szczegółach organizacji grupy, znajomość wszystkich osób ją tworzących czy mechanizmów funkcjonowania. Wystarczy gotowość sprawcy do spełniania zadań służących tej

grupie, której świadomość istnienia ma sprawca. Grupa taka winna składać się z co najmniej trzech osób, których wspólnym celem jest popełnianie przestępstw stale bądź zależnie od okazji”.

Wskazać należy również, że zorganizowana grupa przestępcza może mieć strukturę pionową bądź też strukturę poziomą. Trafnie na to zagadnienie zwrócił uwagę Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 21 marca 2001 r. o sygn II AKa 28/01, KZS 2001/4/26 „Zorganizowana grupa, mająca na celu dokonywanie przestępstw, tym różni się od innej grupy (szajki) przestępców, że jest zorganizowana, a więc posiada trwałą strukturę, czy to pionową - z przywódcą kierującym działalnością, czy poziomą - ze stałym gronem uczestników koordynujących działalność według ustalonych reguł i tym, że jej grono nie nawiązuje kontaktu dla dokonania pojedynczych przestępstw, lecz z góry zakłada popełnienie możliwie wielu przestępstw. Nie jest grupą zorganizowaną grono znajomych, którzy odnawiają kontakty tylko dla dokonania doraźnej przestępczej transakcji handlowej. Nie jest taką grupą środowisko ludzi zajmujących się tą samą działalnością przestępczą, jeśli nie utrzymują ze sobą kontaktów organizacyjnych, to jest gdy nie łączy ich żadna struktura”.

Wypełnia znamiona przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej samo przystąpienie do niej i pozostawanie w jej strukturze, choćby bez pełnienia w niej funkcji czy wykonywania zadań. Nie jest konieczna wiedza sprawcy o szczegółach organizacji grupy, znajomość wszystkich osób ją tworzących, mechanizmów jej funkcjonowania. Nie jest uzasadnione oczekiwanie formalnego potwierdzenia udziału w grupie, wyboru kierownictwa itp. Strona podmiotowa tego formalnego przestępstwa obejmuje obie odmiany umyślności, zatem wystarczające jest, że sprawca ma świadomość istnienia grupy, akceptuje jej cele przestępcze i godzi się, by je realizowano. Wystarczające jest, gdy sprawca przystępuje do grupy nie będąc pewny jej przestępczego lub zbrojnego charakteru, godząc się jednak z możliwością posiadania przez nią takich cech/ tak też SA w Krakowie w wyroku z 2 listopada 2004 r. o sygn. II AKa 119/04, KZS 2005/3/24/. Tak więc aby przypisać przestępstwo z art. 258§1k.k. niezbędne jest wykazanie, że dana osoba miała świadomość istnienia grupy przestępczej i zamiar działania w jej ramach.

W orzecznictwie podkreśla się, że zorganizowaną grupę przestępczą musi cechować pewne zorganizowanie. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 6 czerwca 2012 r. o sygn. II AKa 128/12, Lex nr 1213763 trafnie wskazał, że „Do bytu zorganizowanej grupy przestępczej potrzebne jest coś więcej niż samo porozumienie. Grupa przestępcza jest również czymś więcej od współsprawstwa, a stanowi zaś luźniejszą formę organizacyjną niż związek przestępczy. Grupa przestępcza składać się musi z co najmniej trzech osób i cechować się powinna pewnym zorganizowaniem, a także powinna posiadać założony cel polegający na wielokrotnym popełnianiu przestępstw”. Przez wymagane ustawą "zorganizowanie" grupy rozumie się, że grupa taka funkcjonuje zgodnie z pewnymi ustalonymi regułami i posiada wewnętrzną strukturę, zatem poszczególni jej członkowie pełnią określone funkcje bądź role. Nie ulega jakiegokolwiek wątpliwości, że "zorganizowanie" oznacza w języku polskim ułożenie czegoś w pewne formy, podporządkowanie regułom, normom, wprowadzenie do czegoś ładu i organizacji. Karalnym jest zatem udział tylko w takiej grupie przestępczej, której struktura cechuje się wymaganym przez kodeks karny zorganizowaniem. Progiem karalnego zorganizowania grupy przestępczej będzie istnienie między jej członkami chociażby niewysokiego, ale widocznego stopnia powiązań organizacyjnych i hierarchicznych. Z tym, że trzeba wskazać, iż wystarczająca jest świadomość owych powiązań organizacyjnych i hierarchicznych w odniesieniu do określonych członków grupy w zakresie dotyczącym tych członków. Gdyż jak już wcześniej wskazano dla wyczerpania znamion przestępstwa z art. 258§1k.k. nie jest konieczna wiedza o szczegółach organizacji grupy, znajomość wszystkich osób ją tworzących czy mechanizmów funkcjonowania.

W orzecznictwie trafnie wskazuje się, że przy ustalaniu, czy miało miejsce znamie czynu zabronionego w postaci zaistnienia przynależności danej osoby do grupy przestępczej lub związku mających na celu popełnienie przestępstwa nie jest niezbędne ściśle ustalenie przedziału czasowego, w jakim wskazana okoliczność faktyczna miała miejsce. Wystarczy jedynie ramowe zaznaczenie rzeczoności okresu/ tak SN w postanowieniu z 14 lipca 2010 r. o sygn. V KK 150/10, OSNwSK 2010/1/1442/. Podnieść przy tym należy, że ustawodawca nie określił minimalnego czasu wymaganego do wypełnienia znamienia „udziału w zorganizowanej grupie”. A zatem taka grupa może powstać już tylko dla popełnienia jednego przestępstwa.

Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem, wskazanym wyżej, zorganizowana grupa przestępcza musi składać się z co najmniej trzech osób. Nie oznacza to jednak, że za przestępstwo określone w art. 258 § 1 k.k. muszą być skazane co najmniej trzy osoby. Możliwe jest skazanie nawet jednej osoby, jeżeli ustalone zostało, że wypełniła ona znamiona przestępstwa określonego w tym przepisie. Inni członkowie zorganizowanej grupy mogą zostać skazani w innym postępowaniu (także przed sądem innego kraju), ale nie jest to niezbędne. Ustalenia, że dana osoba działała w zorganizowanej grupie przestępczej dokonuje samodzielnie sąd w postępowaniu przeciwko tej osobie i nie musi w tym celu dysponować wyrokami skazującymi dalszych członków grupy/ por. postanowienie SN Z 20 grudnia 2006 r. o sygn. IV KK 300/06, OSNwSK 2006/1/2551/.

Mając na uwadze powyższe judykaty kształtujące orzecznictwo w zakresie odpowiedzialności karnej za czyn z art. 258k.k. należy je odnieść do dowodów zgromadzonych w ocenianej sprawie. Te dowody to przede wszystkim zeznania świadków koronnych. Przy czym wyraźnie należy zaakcentować, iż za podstawę ustaleń w oparciu o zeznania świadków koronnych przyjęto te fakty, które były weryfikowane innymi dowodami.

Świadek koronny D. B. (1) słuchany na rozprawie w dniu 8 maja 2012 r./ k. 1832/ podał szereg okoliczności dotyczących funkcjonowania zorganizowanej grupy przestępczej, w tym podtrzymał swoje dotychczasowe wyjaśnienia jak i dotychczas złożone zeznania. Podał, że M. L. (1) od wielu lat, a przynajmniej od 2000 r. zajmuje się działalnością przestępczą. Jest szefem zorganizowanej grupy przestępczej dowodzonej przez niego. W skład grupy wchodzi R. O. i J. M. (2). M. L. (1) zajmuje się narkotykami i fałszywymi pieniędzmi/ k.54 akt III K 115/11/. Od J. G., J. M. (1) i K. P. (1) świadek wie, że M. L. (1) przemycza narkotyki wykorzystując swoją niepełnosprawność/ k. 251/. J. M. (1) jest ścisłym współpracownikiem M. L. (1)/ k.81/. M. L. (1) był szefem, a J. M. (1) jego prawą ręką/ k.251/. R. O. to takie usta, ręce i nogi M. L. (1). Jak ktoś chciał skontaktować się z M. L. (1) to zawsze robił to przez R. O./ k.252/. On był głównie przy M. L. (1)/ k.1839/.

Z powyższymi zeznaniami harmonizują zeznania I. C., złożone przez nią na rozprawie w dniu 17 kwietnia 2012 r./ k.1735/. Na tej rozprawie świadek podtrzymała również dotychczas złożone przez nią zeznania. Świadek do 2003 r. była konkubina J. G.. Od J. G. wie, że M. L. (1) wykorzystując swoje kalectwo przemycza broń, narkotyki, walutę/ k. k. 286 akt Ap V Ds. 58/11/. Ma układy w całym świecie, stoi wysoko/ k.1738/. Widziała u M. L. (1) wielkie ilości fałszywych marek i złotych/ k. 1739/. W mieszkaniu świadka znaleziono fałszywe dolary, które J. G. miał od M. L. (1)/k. 1247v./ M. L. (1) powiedział świadkowi, że J. M. (1) odzyskuje dla niego długi jakie ma po ludziach/ 329v./ Świadek miała dług u M. L. (1)/ k.1738/. Ten fakt przyznał również M. L. (1)/ k. 1741/. Świadek podała, że zwrócił się do niej J. M. (1). Powiedział świadkowi, że przejął jej dług i teraz jemu ma zwrócić pieniądze. Zastraszał świadka. Mówił my cię załatwimy. Opowiadał, że może załatwić wszystko. Przejął rynek narkotyków w S.. Od J. G. wie, że J. M. (1) i M. N. brali udział w handlu narkotykami/ k. 1247v. akt Ap. V Ds.58/11/.

Zważyć również należy na zeznania S. W. złożone na rozprawie w dniu 18 kwietnia 2012 r./ k.1754/. Na tej rozprawie świadek podtrzymał również swoje dotychczasowe zeznania, także w czasie konfrontacji z M. L. (1). Podał, że K. P. (1) mówił mu, iż M. L. (1) ma swoją grupę. Przez K. P. (1) poznał osobę sparaliżowaną, na wózku. Było to w 2000r. lub 2001 r. Mówili na niego „paralita”. Rozpoznał go/ k. 1756/. Od K. P. (1) wie, że „paralita” ma dojdzie do różnych rzeczy, ma dojdzie do trawy. S. ściągali dla „parality” należności za narkotyki. Od K. P. (1) otrzymał 30 000 fałszywych dolarów, które ten miał od „parality”. Mówił, żeby je upłynnił.

Na rozprawie w dniu 9 maja 2012 r./ k. 1844/ zeznania złożył świadek koronny K. P. (1). Świadek podtrzymał również wcześniej złożone wyjaśnienia i zeznania. Podał, że na początku 2000 r. poznał M. L. (1). Wie od M. L. (1), iż on wbił się w działalność przestępczą za granicą, gdyż jako inwalida mógł przewozić narkotyki, miał do tego przystosowaną karetkę. Narkotyki były z Holandii. Mówił świadkowi o tym M. L. (1) i (...)/ k.218/. Brał od niego narkotyki od 2000 r. do 2002 r., gdyż jesienią 2002 r. poszedł do Zakładu Karnego. Gdy miał braki w narkotykach zjawiał się M. L. (1). Byli z nim R. O. i starszy z braci S.. Najpierw było spotkanie z M. L. (1), a później R. O. przywiózł 1000 sztuk tabletek ekstazy. R. O. przyjeżdżał i upominał się później o pieniądze. Od M. L. (1) otrzymał 30 000 fałszywych dolarów amerykańskich. Starszy S. z M. L. (1) przyjeżdżali do świadka po pieniądze za te 30 000 dolarów.

M. L. (1) handlował też z T. z Ł./ k. 98/. Świadek wskazał, że T. K. (1) zna jako T. z Ł./ k. 1852/. T. z Ł. dał świadkowi 100 fałszywych euro. On należał do grupy M. L. (1)/ k.220/. T. i M. L. (1) rozmawiali ze świadkiem w domu, który wcześniej należał do L., na temat uregulowania długu za 30 000 fałszywych dolarów amerykańskich, które otrzymał od M. L. (1), a które przekazał S. W./ k.98/.

Z zeznań K. P. (1) wynika również, że dla M. L. (1) pracowali S./k. 206/. Bracia S. to dealerzy M. L. (1). M. L. (1) mówił, że to jego chłopcy/ k. 220/. Byli w grupie M. L. (1)/ k. 601/.

J. M. (1) odbierał narkotyki od M. L. (1). Obaj mówili – jak zeznał K. P. (1), że współpracują. J. M. (1) pracował dla M. L. (1)/k. 130-131/. Świadek podał również, że z opowiadań M. L. (1) i J. M. (1) wie, że J. M. (1) był w grupie. M. L. (1) mówił mój chłopak/ k. 220/.

K. P. (1) zeznał, że duże ilości narkotyków od M. L. (1) odbierał M. N.. Jak wskazał D. M. N. to „j.”/ k.1834/. (...) brał od M. L. (1) 5-10 kg amfetaminy. Mógł to być 2002 r. jak podał K. P. (1)/ k.204/. Dalej świadek podał, że „j.” brał te 5-10 kg amfetaminy na przestrzeni 2000-2002 r./k. 220/.

Świadek koronny podał również, że M. L. (1) kierował grupą, gdyż organizował narkotyki, dawał ludziom narkotyki, wydawał polecenia, rozliczał transakcje/ k.605/.

Także A. I. w swych zeznaniach złożonych na rozprawie w dniu 16 maja 2012 r./ k.1889/ wskazał, że zna M. N., który zajmował się narkotykami. Po narkotyki jeździł do Ś.. Było to w 2001 r. Na przestrzeni roku tych dostaw było kilka kilogramów. M. N. w Ś. wsiadał do auta na niemieckich numerach rejestracyjnych. Za każdym razem był to ten sam samochód. Gdy M. N. wracał to mówił, że kupił narkotyki od samego bossa. Zrozumiałem, że tym bossiem był M. L. (1). Z M. L. (1) powtarzały się trzy osoby, które z nim jeździły. Bywały też jakieś inne osoby.

O spotkaniach M. N. z „bossiem” mówią również zeznania D. R./ k.1912 w zw. z k. 1300 z akt III K 10/12/ oraz K. S. złożone na rozprawie w dniu 26 czerwca 2012 r./ k. 2141/. Słuchany w sprawie III K 73/06 Sądu Okręgowego w Świdnicy podał, że M. N. zaopatrywał się w narkotyki w Ś. u mężczyzny o imieniu M., który jest sparaliżowany. M. zajmuje się narkotykami i rozprowadzaniem fałszywych pieniędzy. Był dwa razy w mieszkaniu tego M.. N. rozliczał się za wziętą od tego mężczyzny amfetaminę i ekstazy. Po narkotyki ludzie tego M. jeździli do Holandii. Wskazując na te zeznania Sąd Apelacyjny nie traci z pola widzenia okoliczności, iż K. S. nie podtrzymał odczytanych mu wyjaśnień jakie złożył w sprawie III K 73/06 Sądu Okręgowego w Świdnicy. Sąd pierwszej instancji prawidłowo ocenił te zeznania. Motywy zmiany stanowiska K. S. nie są przekonujące. Podał, że miał złość na M. N. dlatego go obciążał, a jest mu wstyd że obciążył M. L. (1). Za krytyczną oceną zmiany stanowiska K. S. przemawiają przytoczone wyżej zeznania K. P. (1) i A. I..

Wskazać należy również na zeznania P. R. (1). Świadek ten nie podał nowych faktów w zestawieniu z wyżej wskazanymi dowodami. Zeznania tego świadka jedynie potwierdzają funkcjonowanie grupy przestępczej kierowanej przez M. L. (1). Podał, że narkotyki były sprowadzane z Holandii. Narkotykami handlował D. S. (1), który mówił że ma dobry układ z M. L.. Świadek wskazał, że wiedzę o M. L. (1) ma od chłopaka z Ł., który pomagał przy budowie domu. Tym chłopakiem z Ł. jest T. K. (1). Dla wykazania tej okoliczności wystarczające jest odwołanie się do wyjaśnień T. K. (1)/ k.1520 i k. 2462 akt III K 81/10/.

Sąd Apelacyjny podobnie jak uczynił to sąd pierwszej instancji nie znajduje podstaw do krytycznej oceny wskazanych zeznań. Wymienieni świadkowie byli wielokrotnie słuchani. Ich zeznania są wewnętrznie spójne – z wyjątkiem zeznań K. S.. Wyżej dokonano już oceny rozbieżności występujących w wypowiedziach tego świadka. Zważyć również należy, iż zeznania tych świadków zostały ocenione w oparciu o zasadę bezpośredniości. Przy tym należy zauważyć, że sąd pierwszej instancji miał dość długi kontakt z tymi świadkami co dodatkowo pozwala na wyrobienie przekonania co do zasadności zeznań tych świadków.

Zadaniem świadka jest mówić to co widział lub słyszał. Tak też jest w przedmiotowej sprawie. Świadkowie wskazali skąd posiadają wiedzę na temat przestępstwa z art. 258k.k. przypisanego oskarżonym. Ta wiedza pochodzi między innymi od oskarżonych.

Faktem jest, że świadkowie koronni nie brali udziału w omawianej zorganizowanej grupie przestępczej. Zeznania tych świadków nie stanowią dowodu bezpośredniego. Jest to dowód pośredni. Ten fakt nie umniejsza wartości dowodowej zeznań świadków koronnych. Nie można tracić z pola widzenia faktu dotyczącego sposobu życia D. B. (1) i K. P. (1) jaki wówczas prowadzili. Obaj prowadzili działalność przestępczą na tym samym terenie. Nie była to działalność przypadkowa. Ta działalność nie ograniczała się tylko do jednorazowego przestępstwa. A co istotne była to działalność pokrewna tej, która jest przedmiotem osądu. Obaj świadkowie wskazali, iż cieszyli się dużym zaufaniem w środowisku przestępczym. Z ich zeznań wynika, iż dokładnie było wiadomo w tym środowisku kto czym się zajmuje.

Zeznania świadków koronnych cechuje konsekwencja oraz wzajemna spójność. Przedstawili oni informacje na temat M. L. (1) oraz ludzi z jego otoczenia. Przyniesli argumenty przemawiające za uznaniem go za przywódcę zorganizowanej grupy przestępczej. Zważyć również należy, iż ci świadkowie czerpali swą wiedzę również z faktu popełniania przestępstw z M. L. (1) oraz wskazali w tym udział innych oskarżonych. Wynika to wprost zwłaszcza z zeznań K. P. (1). Zwrócić należy również uwagę, iż pozycja M. L. (1) wynikała z jego dobrej sytuacji materialnej. Ta okoliczność pozwalała mu na oddawanie dużych ilości narkotyków w komis, udzielanie pożyczek innym czy też przekazywanie dużych ilości fałszywych pieniędzy do puszczenia ich w obieg z ustaleniem późniejszej zapłaty za te fałszywe banknoty.

Zważyć również należy na fakt, iż świadkowie koronni dobrze znali otoczenie M. L. (1). Za taką oceną przemawia okoliczność, iż wymienieni świadkowie dzielili to otoczenie na tych którzy uczestniczyli w prowadzonej działalności przestępczej w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz na tych którzy wyłącznie pracowali dla M. L. (1) – kierowcy, pielęgniarze/k. 224/. Tymi pracującymi byli między innymi M. W. i S. R., co potwierdzili w swych zeznaniach.

W odniesieniu do apelacji **M. L. (1)**.

W pierwszej kolejności należy się odnieść do naruszenia zasady obiektywizmu przy rozpoznaniu sprawy, a to z uwagi na zarzut naruszenia przepisu art. 41§1k.p.k. postawiony w apelacji M. L. (1).

W dniu 20 czerwca 2012 r./ k. 2012/ do Sądu Okręgowego w Świdnicy wpłynął wniosek obrońcy oskarżonego M. L. (1) o wyłączenie sędziego Sądu Okręgowego w Świdnicy M. J. od orzekania w niniejszej sprawie z uwagi na istniejącą, uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności. W uzasadnieniu wniosku wskazano, że sędzia M. J. przewodniczył i był sprawozdawcą w sprawie III K 218/06. W sprawie tej zapadł wyrok, a jeden z czynów tam osądzonych jest identyczny z zarzutem postawionym M. L. (1). Jednocześnie obrońca oskarżonego podała, iż o wskazywanej uzasadnionej wątpliwości co do bezstronności sędziego dowiedziała się dopiero 18 czerwca 2012 r., to jest w momencie otrzymania i przeanalizowania zawnioskowanych kserokopii z akt sprawy, obejmujących odpis zapadłego wyroku w sprawie III K 218/06. W tym miejscu należy również zważyć, iż autorka wniosku o wyłączenie sędziego podjęła się obrony oskarżonego M. L. (1) 8 maja 2012 r./ k. 1823/. Wcześniej wniosek o wyłączenie sędziego złożył oskarżony M. L. (1)/ k. 1830/. Wniosek oskarżonego nie podnosił okoliczności wskazanych we wniosku jego obrońcy o wyłączenie sędziego.

Lektura akt wskazuje/ k.263-304/, iż w dniu 27 lutego 2007 r. w sprawie III K 218/06 przed Sądem Okręgowym w Świdnicy zapadł wyrok pod przewodnictwem sędziego M. J.. Sędzia M. J. był jednocześnie sprawozdawcą we wskazanej sprawie. Zarzuty : postawiony w punkcie XIX R. M. (2), a przypisany mu w punkcie XIII wyroku oraz zarzut postawiony J. G. w punkcie II, a przypisany mu w punkcie II wyroku wskazanej sprawy są zbieżne z zarzutem III postawionym M. L. (1). Z opisów wskazanych czynów wynika, iż wyżej wymienieni działali wspólnie i w porozumieniu. Zarzuty stawiane wyżej wymienionym oskarżonym nie mogły być rozpoznane w jednym postępowaniu z przyczyn niezależnych od sądu, jak i prokuratury.

Sąd Okręgowy w Świdnicy postanowieniem z dnia 22 czerwca 2012 r./ k. 2110/ wyłączył ze sprawy III K 115/11 do odrębnego rozpoznania sprawę oskarżonego M. L. (1) – w zakresie czynu polegającego na tym, że na przełomie 2001 i 2002 roku w Ł. i Ś., działając wspólnie i w porozumieniu w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, w skład której wchodził: T. K. (1), D. S. (1), J. M. (1), P. Ż. (1), M. N. oraz inna osoba objęta odrębnym postępowaniem karnym, a mającej na celu popełnianie przestępstw, w tym polegających na wprowadzeniu do obrotu, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu, znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz puszczaniu w obieg podrobionych i obcych pieniędzy, puścili w obieg podrobione polskie znaki pieniężne w postaci 400 sztuk banknotów o nominałach 100 zł, w ten sposób, że po uprzednim wejściu w tym celu w porozumienie z J. G. i R. M. (2) i uzgadniając z nimi ilość i rodzaj waluty, nabył je od nieustalonej osoby na terenie Ł., a następnie przekazał J. G. i R. M. (2) za kwotę 8800 zł, stanowiącą 22% wartości nominalnej celem ich dalszego puszczenia w obieg. Wskazane postanowienie zostało wydane po złożeniu wniosku o wyłączenie sędziego przez sędziego, którego ten wniosek dotyczył. Ma rację autorka apelacji dowodząc, że omawiane postanowienie zostało wydane z obrazą art. 42§3 k.p.k. W myśl tego przepisu „Sędzia, co do którego zgłoszono wniosek o wyłączenie na podstawie art. 41, może złożyć do akt stosowne oświadczenie na piśmie i powstrzymuje się od udziału w sprawie; jest jednak obowiązany przedsięwziąć czynności nie cierpiące zwłoki”. Racje apelującej sprowadzają się do wskazania, iż wydanie omawianego postanowienia nie należało do czynności nie cierpiących zwłoki, o których mowa w art. 42§3 k.p.k.

Postanowieniem z dnia 25 czerwca 2012 r./ k.2112/ Sąd Okręgowy w Świdnicy nie uwzględnił wniosku o wyłączenie sędziego M. J. od rozpoznania sprawy III K 115/11.

Zgodnie z art. 41§1 k.p.k. „Sędzia ulega wyłączeniu, jeżeli istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności w danej sprawie. "Sprawą" w rozumieniu art. 40 i art. 41 k.p.k. jest postępowanie zmierzające do rozstrzygnięcia o przedmiocie postępowania./ postanowienie SN z 21-06-2012 r., III KO 34/12, OSNKW 2012/11/116/.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd w jakich sytuacjach sędzia jest wyłączony od rozpoznania sprawy współoskarżonych z uwagi na okoliczności, które mogą wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności, czyli na podstawie art. 41§1k.p.k. W uchwale z dnia 26.04.2007 r. – OSNKW, 2007/5/39 – Sąd Najwyższy wskazał, że „W wypadku, gdy materiał dowodowy, na podstawie którego orzeczono w przedmiocie odpowiedzialności karnej jednego ze sprawców czynu, miałby stanowić podstawę dowodową orzeczenia w przedmiocie odpowiedzialności karnej także i innego współsprawcy (podżegacza lub pomocnika) tego samego czynu, sędzia, który dokonał oceny dowodów w odniesieniu do jednej z tych osób, powinien być wyłączony od udziału w sprawie dotyczącej pozostałych, z uwagi na istnienie okoliczności, która "mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności" w rozumieniu art. 41 § 1 k.p.k. Podobne stanowisko prezentował Sąd Najwyższy w innych swych orzeczeniach/ por. wyroki Sądu Najwyższego : z dnia 3 marca 2008 r., V KK 299/07, OSNKW-R 2008,poz. 519; z dnia 26 czerwca 2008 r., V KK 128/08, LEX nr 438465; z dnia 25 lutego 2009 r., II KK 249/08, OSNKW 2009/6/48/. Stanowisko to jest także aprobowane w doktrynie/ zob. T. Grzegorzczak, J. Tylman, Polskie postępowanie karne, Warszawa 2011, s.257; K. Eichstaedt, Glosa do uchwały SN z dnia 26 kwietnia 2007 r., I KZP 9/07, OSP 2008, nr 12, poz.128/.

Wyłączenie sędziego w oparciu o podstawę wymienioną w art. 41§1k.p.k. następuje na wniosek. Taki wniosek został złożony z zachowaniem terminu wskazanego w art. 41§2k.p.k. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie budzi wątpliwości, iż wobec złożonego wniosku sędziego M. J. nie mógł rozstrzygać o odpowiedzialności M. L. (1) w zakresie czynu, którego popełnienie zarzucono mu w punkcie trzecim aktu oskarżenia. Tak też się stało.

Postanowienie z dnia 22 czerwca 2012 r. zostało wydane z obrazą art. 42§3k.p.k. Zważyć należy, że gdyby wskazane postanowienie nie zostało wydane przed rozstrzygnięciem wniosku o wyłączenie sędziego to w takiej sytuacji były by podstawy do wyłączenia sędziego.

Apelacja stawia również zarzut naruszenia prawa do obrony. Dla oceny zasadności tego zarzutu niezbędne jest przedłożenie toku postępowania sądowego. M. L. (1) przedłożył zaświadczenie nr (...) z dnia 22 maja 2012 r.

wystawione przez lekarza sądowego, z którego wynika że oskarżony z powodu choroby nie może stawić się na rozprawę w dniu 28 maja 2012 r. oraz w terminie do 25 czerwca 2012 r./ k. 1984/. Oskarżony nie stawił się na rozprawę w dniu 28 maja 2012 r. /, a jego obrońca oświadczyła iż oskarżony poinformował ją w dniu rozprawy, iż źle się czuje i wnosi o odroczenie rozprawy/k. 1985v./. Sąd pierwszej instancji nie uwzględnił wniosku i kontynuował rozprawę oraz dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego celem zweryfikowania przedłożonego zaświadczenia lekarskiego przedłożonego przez oskarżonego/k. 1985v./. Lekarz sądowy na żądanie sądu nadesłał dodatkowe informacje/k. 2046/. Postanowieniem z dnia 11 czerwca 2012 r. sąd dopuścił dowód z opinii biegłego /k.2061/. Z opinii biegłego sądowego wynika, że nie ma podstaw aby twierdzić, iż M. L. (1) nie mógł stawić się na rozprawę w dniu 28 maja 2012 r., jak i również, iż zdolność do stawiennictwa będzie możliwa 25 czerwca 2012 r./ k. 2091/. Kolejna rozprawa odbyła się 26 czerwca 2012 r./k. 2141/. Oskarżony M. L. (1) nie stawił się na rozprawę. Jego obrońca złożyła oświadczenie, iż oskarżony znajduje się w szpitalu z uwagi na atak bólowy woreczka żółciowego i pęcherza moczowego. Złożyła wniosek o przebadanie oskarżonego przez lekarza urologa oraz lekarza psychiatrę na okoliczność okresowej niezdolności oskarżonego do uczestnictwa w rozprawie/ k. 2141v/. Sąd kontynuował rozprawę w tym przeprowadził czynności dowodowe pod nieobecność oskarżonego. Obrońca M. L. (1) złożyła wnioski dowodowe datowane na dzień 27 czerwca 2012 r., w tym kartę informacyjną z dnia 26 czerwca 2012 r. z pobytu oskarżonego w szpitalu w dniu 26 czerwca 2012 r., zmierzające do wykazania, iż nieobecność oskarżonego na rozprawie w dniu 26 czerwca 2012 r. była usprawiedliwiona/ k. 2158/. Z karty informacyjnej wynika/ k. 2159-2160/, że u oskarżonego stwierdzono wysokie ciśnienie. Po zastosowaniu leczenia oskarżony został wypisany do domu z zaleceniem zgłoszenia się do kontroli do lekarza prowadzącego w miejscu zamieszkania. Jednocześnie w karcie zamieszczono informacje, że oskarżony nie wyraził zgody na uzupełnienie parenteralne. Na rozprawie w dniu 27 czerwca 2012 r./ k.2167/ sąd oddalił wcześniej wskazane wnioski dowodowe zmierzające do ustalenia czy oskarżony z uwagi na swój stan zdrowia jest zdolny do udziału w rozprawie. W uzasadnieniu swego stanowiska sąd podał, że „ Skoki ciśnienia są dolegliwością powszechną co wcale jeszcze nie oznacza, iż uniemożliwiają stawiennictwo w sądzie, tym bardziej że jak wynika z treści karty informacyjnej M. L. (1) nie wyraził zgody na uzupełniające badania i został zwolniony”. W tym miejscu Sąd Apelacyjny zauważa, iż sąd pierwszej instancji nie dość dokładnie odczytał treść karty informacyjnej. A po wtóre należy zważyć na wysokość ciśnienia stwierdzonego u oskarżonego - 260/130mmHg. Sąd kontynuował rozprawę w dniu 27 czerwca 2012 r., na której przeprowadził czynności dowodowe. Sąd kontynuował rozprawę w dniu 28 czerwca 2012 r./ k. 2200/ oraz w dniu 2 lipca 2012 r./ k.2230/ bez udziału oskarżonego M. L. (1).

W ocenie Sądu Apelacyjnego procedowanie przez sąd pierwszej instancji w odniesieniu do M. L. (1) naruszało prawo do obrony tego oskarżonego. Zgodnie z art. 117§2 k.p.k. czynności nie przeprowadza się, jeżeli osoba uprawniona nie stawiła się a zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że niestawiennictwo wynikało z wyjątkowych przyczyn, a także wtedy, gdy osoba ta usprawiedliwiła należycie niestawiennictwo i wniosła o nieprzeprowadzenie czynności bez jej udziału.

Powyższe uchybienie stanowi bezwzględny przyczynę odwoławczą, o której mowa w art. 439§1pkt11 k.p.k. w zw. z art. 374§1k.p.k., skutkującą uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy w odniesieniu do M. L. (1) do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd pierwszej instancji przeprowadzi postępowanie od początku zgodnie z zasadami procedury karnej. Sąd Apelacyjny zauważa trudności związane z orzekaniem w sprawie M. L. (1). Nie ulega wątpliwości, iż oskarżony jest osobą chorą. Mimo poważnej choroby oskarżony jednak stawił się na rozprawy od początku procesu to jest od 16.04.2012 r./ k.1719/ do 17 maja 2012 r./ k. 1909/. To zapewne czysty przypadek, iż podnoszone przez oskarżonego jego problemy zdrowotne uniemożliwiające stawiennictwo do sądu pojawiły się po objęciu obrony przez nowego obrońcę / k. 1823/. Jednakże nawet w sytuacji gdyby sąd miał wątpliwości co do autentycznych przyczyn niemożności stawiennictwa do sądu oskarżonego, w sytuacji gdy to stawiennictwo jest obowiązkowe, musi przestrzegać reguł wynikających z przepisów kodeksu postępowania karnego.

Wskazany wyżej powód uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji powoduje, iż odniesienie się do pozostałych zarzutów apelacji jest bezprzedmiotowe, a z pewnością przedczesne.

W odniesieniu do apelacji **R. O.**.

Zarzuty i wnioski zawarte w apelacji zasługują na częściowe uwzględnienie. Apelacja zarzuciła obrazę przepisów postępowania, a to art. 147§3 i §4 k.p.k., art. 150§1k.p.k. oraz art. 393§1k.p.k. w zw. z art.143§1 pkt 2 k.p.k.

W dniu 24 października 2006 r. został przesłuchany świadek koronny K. P. (1)/ k. 124-131/. Czynność przesłuchania prowadził prokurator przy udziale trzech funkcjonariuszy policji. Zgodnie z art. 143 §1pkt 2 k.p.k. spisano protokół przesłuchania świadka. Protokół został podpisany przez osoby uczestniczące w czynności. Żadna z tych osób nie zgłosiła zarzutów co do treści protokołu(art. 150 k.p.k.). Świadka i osoby uczestniczące w przesłuchaniu uprzedzono o jednoczesnym utrwalaniu czynności za pomocą urządzenia rejestrującego obraz i dźwięk. Pouczono świadka, iż odstąpiono od szczegółowego protokołowania dalszego przebiegu czynności przesłuchania. W myśl art.147 k.p.k. „Przebieg czynności protokołowanych może być utrwalony ponadto za pomocą urządzenia rejestrującego obraz lub dźwięk, o czym należy przed uruchomieniem urządzenia uprzedzić osoby uczestniczące w czynności.

§ 2. Jeżeli względy techniczne nie stoją na przeszkodzie:

1)przesłuchanie świadka lub biegłego utrwała się za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk, gdy:

a)zachodzi niebezpieczeństwo, że przesłuchanie tej osoby nie będzie możliwe w dalszym postępowaniu,

b)przesłuchanie następuje w trybie określonym w art. 396,

2)przesłuchanie pokrzywdzonego, o którym mowa w art. 185a, oraz świadka, o którym mowa w art. 185b, utrwała się za pomocą urządzenia rejestrującego obraz i dźwięk.

§ 3. Jeżeli czynność procesową utrwała się za pomocą urządzenia rejestrującego obraz lub dźwięk, protokół można ograniczyć do zapisu najbardziej istotnych oświadczeń osób biorących w niej udział. Zapis obrazu lub dźwięku, a także przekład zapisu dźwięku stają się załącznikami do protokołu.

§ 4. Strona ma prawo otrzymać na swój koszt jedną kopię zapisu dźwięku lub obrazu. Nie dotyczy to przesłuchania na rozprawie odbywającej się z wyłączeniem jawności albo w postępowaniu przygotowawczym.

Sporządzono przekład zapisu dźwięku/ k. 132-215/, który zatytułowano „ Protokół z odtworzenia ścieżki dźwiękowej”. Świadek został zapoznany z przekładem zapisu dźwięku i podpisał go.

Na rozprawie w dniu 9 maja 2012 r./ k. 1848v./ w czasie przesłuchania świadka koronnego odczytano część przekładu zapisu dźwięku – k. 194-197 i 206-215.

Apelujący podnosi, że protokół odsłuchu nagrania nie może być uznany za protokół bo nie zawiera on podpisów osób uczestniczących w przesłuchaniu. Po pierwsze należy podnieść, że gdy czynność procesowa została utrwalona za pomocą aparatury utrwalającej obraz lub dźwięk, przepisanie treści zawartych na odpowiedniej taśmie jest wprawdzie pożądane, ale nie jest obowiązkowe. Po wtóre w art. 143 k.p.k. wymieniono czynności, które wymagają spisania protokołu. W art. 147§3k.p.k. jest mowa o przekładzie zapisu dźwięku. Taki przekład jest załącznikiem do protokołu przesłuchania. Wskazany przepis mówiący o przekładzie zapisu dźwięku nie wymaga aby ten przekład miał mieć formę protokołu. Stąd też nie uzasadnione jest odwoływanie się do treści art. 150§1k.p.k. Po trzecie gdyby nawet dokonać oceny odmiennej to należało by stwierdzić, iż podnoszone uchybienie nie ma wpływu na treść zapadłego wyroku. Wskazać bowiem należy, iż informacje dotyczące oskarżonego R. O. zawarte w przekładzie zapisu dźwięku/ k.202/ zostały podane w protokole przesłuchania świadka z tego dnia a w zakresie jeszcze szerszym jak to wynika z przekładu zapisu dźwięku, na rozprawie w dniu 9 maja 2012 r.

Obrońca oskarżonego M. L. (1) złożyła wniosek o „ zobowiązanie oskarżyciela publicznego o dołączenie do akt sprawy nagrania audio-video przesłuchania świadka koronnego K. P. (1) – ze względu na potrzebę zapoznania się z tym materiałem i konfrontacji jego treści z zapisami oględzin tego nagrania”/ k.2065/. Na rozprawie w dniu 27

czerwca 2012 r./ k.2167-2168/ Sąd Okręgowy oddalił wskazany wyżej wniosek. W uzasadnieniu swego stanowiska sąd pierwszej instancji podał, że w aktach znajduje się dokładny stenogram z zeznań tego świadka. Nic nie stało też na przeszkodzie, by obrońca mogła się zapoznać z treścią nagrania w siedzibie sądu, gdyby wcześniej złożyła taki wniosek.

Nie można podzielić powyższego stanowiska sądu. Po pierwsze zwrócić należy uwagę, iż wniosek dowodowy do sądu wpłynął 11 czerwca 2012 r., a stanowisko w zakresie tego wniosku sąd podjął jak już wskazano 27 czerwca 2012 r. A po wtóre i co ważniejsze niezależnie od odczytania protokołu z przesłuchania świadka na rozprawie należy odtworzyć zapis wizualny i dźwiękowy tego przesłuchania, jeśli w ogóle go sporządzono. Stąd też sąd odwoławczy odtworzył nagranie na rozprawie apelacyjnej w dniu 6 lutego 2012 r. Nagranie zostało odtworzone w zakresie mającym związek z ocenianą sprawą. Odtworzono to nagranie od momentu, który został odczytany na rozprawie w dniu 9 maja 2012 r. z przekładu zapisu dźwięku znajdującego się na tym nagraniu. Śledząc dokonany przekład dźwięku od karty 194 do karty 215/ T. I akt/ oraz odsłuchując nagranie sąd odwoławczy stwierdza, iż przekład zapisu dźwięku jest zgodny z zapisem dźwięku.

Apelacja zarzuciła także błąd w ustaleniach faktycznych. Z tak postawionym zarzutem należy się zgodzić w odniesieniu do czynu przypisanego R. O. w punkcie IX części rozstrzygającej.

Ustalenia Sądu Okręgowego w Świdnicy w zakresie pozostałych czynów przypisanych R. O. są prawidłowe. Aby uniknąć zbędnych powtórzeń Sąd Apelacyjny wskazuje, iż odniesienie do R. O. mają rozważania przedstawione wyżej, a dotyczące udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Podstawę w tym zakresie stanowią zeznania świadków koronnych D. B. (1) oraz K. P. (1). Sąd Apelacyjny, podobnie jak uczynił to sąd pierwszej instancji nie znajduje podstaw do krytycznej oceny tych zeznań. Wyżej przytoczono już treść zeznań tych świadków. Także autor apelacji cytuje te zeznania. Stąd też sąd odwoławczy uznał za zbędne ponowne przytaczanie tych zeznań. Jedynie należy podnieść, że udział i pozycję jaką R. O. zajmował w zorganizowanej grupie przestępczej bardzo wyraźnie określają zeznania D. P. on / k. 252 w zw. z k.1834/, że R. O. to takie usta, ręce i nogi L.. Jak ktoś się chciał skontaktować z L. to zawsze robił to przez O.. Z tymi zeznaniami harmonizują zeznania K. P. (1) złożone na rozprawie w dniu 9 maja 2012 r. /k. 1845i nast./.. Świadek podał, że jak pojawiał się M. L. (1) byli z nim R. O. i starszy z braci S.. Nie chodzi w tym wypadku o pojawianie się towarzyskie lecz na spotkaniach dotyczących zaopatrywania się w narkotyki.

Sąd Apelacyjny dokonał już wcześniej wyżej oceny zeznań świadków koronnych. W uzupełnieniu tej oceny należy jeszcze wskazać, że w odniesieniu do R. O. świadek K. P. (1) opierał się także na bezpośrednich obserwacjach dotyczących R. O. jak i dotyczących D. S. (1). Nie bez znaczenia też jest dla tej oceny, iż została dokonana w oparciu o zasadę bezpośredniości w sytuacji gdy sąd pierwszej instancji miał dość długi kontakt ze świadkami koronnymi na rozprawie/ 1846- 1852/, gdyż rozprawa w dniu 9 maja sprowadziła się tylko do przesłuchania świadka K. P. (1). Z tym świadkiem sąd miał kontakt od godz. 9.30 do godz. 15.40. Podobna sytuacja miała miejsce w odniesieniu do świadka D. B. (1) na rozprawie w dniu 8 maja 2012 r./ k. 1832-1840/, z tym że na tej rozprawie poza tym świadkiem sąd przesłuchał jeszcze jednego świadka.

Uwadze Sądu Okręgowego uszła jedna okoliczność. Jak wskazano wyżej ustalenia sądu pierwszej instancji w zakresie przynależności R. O. do zorganizowanej grupy przestępczej zostały oparte na zeznaniach świadków koronnych. K. P. (1) podał, że R. O. odłączył się od M. L. (1) w 2004 r./ k. 218 w zw. z k. 1846/. A zatem skorygowano zarzut pierwszy w zakresie okresu przynależności R. O. do zorganizowanej grupy przestępczej.

Podstawę ustaleń w zakresie czynu przypisanego R. O. w punkcie VIII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku stanowią zeznania K. P. (1). Na rozprawie w dniu 9 maja 2012 r. świadek podał, że narkotyki brał do M. L. (1) od 2000 r. do 2002 r. Najpierw było spotkanie z L. i O. a później O. przywiózł 1000 sztuk tabletek ekstazy, za które K. P. (1) miał zapłacić 7000 zł. Dalej świadek podał, że później O. przyjeżdżał i upominał się o pieniądze. Część tych tabletek K. P. (1) przekazał D. B. (1). Ten fakt znajduje potwierdzenie w zeznaniach D. B. (1). Na rozprawie w dniu 8 maja 2012 r./ k. 1834/ D. B. (1) zeznał, że K. P. (1) przywiózł mu chyba 500 sztuk tabletek ekstazy i mówił, że ma od L.. Na tej rozprawie D. B. (1) podtrzymał wcześniej złożone wyjaśnienia i zeznania między innymi z k. 56 i 71. W toku postępowania przygotowawczego D. B. (1) podał, iż w 2002 r. K. P. (1) sprzedał mu 500 sztuk tabletek ekstazy od L..

Mając na uwadze zbieżność faktów wynikających z zeznań obu świadków Sąd Apelacyjny nie ma wątpliwości co do trafności ustaleń sądu pierwszej instancji oraz oceny zeznań obu świadków koronnych. Zastrzeżenia budzi jedynie data czynu ustalona na 2004 r., a nie 2002 r. Nie ulega wątpliwości, iż obaj świadkowie mówią o tym samym zdarzeniu, bowiem obaj mówią tylko o jednym takim zdarzeniu. Upływ czasu powodował problemy z precyzyjnym określeniem daty czynu. Nie stanowi wyjścia poza granice oskarżenia i związane z tym naruszenie zasady skargowości, dokonanie w toku przewodu sądowego odmiennych niż przyjęte w zarzucie ustaleń faktycznych co do tego samego zdarzenia np. w zakresie daty, czy okresu popełnienia czynu, miejsca jego popełnienia, ilości i wartości przedmiotu przestępstwa, zachowania poszczególnych sprawców, czy tożsamości osoby pokrzywdzonej przestępstwem/ por. wyrok SN z 4 stycznia 2006 r. o sygn. IV KK OSNwSK 2006/1/35, postanowienie SN Z 12 stycznia 2006 r. o sygn. II KK 96/05, Lex nr 172202/. Granice oskarżenia zostają utrzymane dopóty, jak długo w miejsce czynu zarzucanego, w ramach tego samego zdarzenia faktycznego (historycznego) można przypisać oskarżonemu czyn nawet ze zmienionym opisem i jego oceną prawną, ale mieszczący się w tym samym zespole zachowań człowieka, które stały się podstawą poddania w akcie oskarżenia przejawów jego działalności wartościowaniu z punktu widzenia przepisów prawa karnego materialnego. Elementami składowymi ułatwiającymi określenie ram tożsamości "zdarzenia historycznego" są zaś: identyczność przedmiotu zamachu, identyczność podmiotów oskarżonych o udział w zdarzeniu, identyczność podmiotów pokrzywdzonych, a wreszcie tożsamość czasu i miejsca zdarzenia, zaś w wypadku odmiennego niż w akcie oskarżenia określenia tej daty i miejsca, analiza strony przedmiotowej i podmiotowej czynu w kontekście związku przyczynowego pomiędzy ustalonym zachowaniem osoby oskarżonej i wynikającego z tego zachowania skutkiem takiego działania bądź zaniechania/ por. wyrok SN z 5 maja 2006 r. o sygn. IV KK 194/06, OSNwSK 2006/1/1663/. A zatem mając na uwadze powyższe skorygowano datę popełnienia czynu przypisanego R. O. w punkcie VIII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku.

W zakresie czynu przypisanego R. O. w punkcie IX części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy ustalił. „ W 2000 r. M. L. (1) przekazał nieodpłatnie K. P. (1), celem dalszej dystrybucji, marihuanę w ilości nie mniejszej niż 50 gram, a następnie również nieodpłatnie taką samą ilość amfetaminy. M. L. (1) przyjechał wówczas do K. P. (1) na Osiedle (...) w Ś. i tam też doszło do przekazania tych narkotyków. Przy przekazywaniu marihuany przez M. L. (1) obecny był również R. O.”. Dalej sąd ustala, iż łączna wartość marihuany i amfetaminy wyniosła 1200 zł/ po 600 zł za każdy z narkotyków/. K. P. (1) przekazał te narkotyki innej osobie, która w tym czasie zajmowała się wprowadzaniem do obrotu narkotyków./ k. 2388/. Z powyższych ustaleń wynika, iż R. O. był jedynie obecny przy przekazywaniu tylko marihuany. Zważyć należy, iż w opisie omawianego czynu sąd przyjął, że R. O. wraz z M. L. (1) wprowadził do obrotu „ nie mniej niż 50 gram marihuany o wartości nie mniejszej niż 600 zł i taką samą ilość amfetaminy o tej samej wartości”. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego ustalenia faktyczne to te, które zawarte są w opisie czynu (zob. wyrok SN z 21 stycznia 2008 r., V KK 221/07, OSNKW 2008 z.2, poz. 21 i wyrok SN z 5 stycznia 2011 r., V KK 219/10, niepubl.).

Problem sprowadza się nie tylko do rozbieżności między opisem przypisanego czynu a ustaleniami zawartymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Podstawę wskazanych ustaleń stanowią zeznania świadka koronnego K. P. (1). Świadek zeznał „ Inne spotkanie było koło restauracji (...). Tam przekazany był haszysz. Przyjechał na nie osobiście L. i na pewno któryś z jego chłopaków, ale nie był to na pewno jego opiekun, taki podobny do cygana. L. miał od razu przy sobie haszysz. On dał mi go, bym rozprowadzał go, zbadał i wszedł na rynek. Było tego ok. 10 lub 5 dkg. (...) Podczas kolejnych spotkań, których było mnóstwo, L. przekazał mi amfetaminę w ilości około 10dkg. Tak jak zeznałem, zjawiał się, kiedy miałem posuchę, ale jego celem było wciągnięcie mnie do współpracy z nim. Te liczne spotkania poświęcone były planowaniu różnej działalności przestępczej i nie tylko planowaniu. W tych spotkaniach brał udział również T. z Ł., którego rozpoznałem na tablicach. Zawsze przy M. był ten opiekun, który nie brał udziału w rozmowach. Zawsze był gdzieś tam w pobliżu. W spotkaniach brał również udział starszy S.. O. odbił od L. i handlował na własną rękę. On był przy tej jednej transakcji ze mną dotyczącej ekstazy, ale również brał udział w tych innych spotkaniach i dopiero później odbił od L.”/ k.1847/.

Wskazane zeznania nie pozwalają na przypisanie R. O. wprowadzenia do obrotu 5 dkg marihuany oraz 5 dkg amfetaminy. Świadek wskazuje, iż te narkotyki otrzymał od M. L. (1). Od R. O. otrzymał tabletki ekstazy. Świadek

koronny zeznał, że R. O. uczestniczył w innych spotkaniach. Podał też co było przedmiotem tych innych spotkań. Jeżeli chodzi o te inne spotkania należy je ocenić w ramach odpowiedzialności tego oskarżonego za udział w zorganizowanej grupie przestępczej. Brak natomiast dowodów, które pozwalałyby na przypisanie R. O. czynu zarzucanego mu w punkcie VIII części wstępnej zaskarżonego wyroku, a przypisanego mu w punkcie IX tego wyroku.

Konsekwencją takiej oceny jest zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie R. O. od popełnienia przestępstwa przypisanego mu w punkcie IX części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku oraz zaliczenie na rachunek Skarbu Państwa kosztów postępowania karnego związanych z tym zarzutem, a także uchylenie nawiązki orzeczonej w punkcie X części rozstrzygającej związanej z wyżej wskazanym przestępstwem.

Sąd Apelacyjny dokonał korekty dotyczącej okresów popełnienia przestępstw przypisanych R. O.. Ta zmiana wymagała rozważenia jakie przepisy będą miały zastosowanie do tego oskarżonego z uwagi na zasadę intertemporalną wyrażoną w art. 4§1k.k.

Dokonując tej korekty należy zważyć, że jeden z czynów przypisanych R. O. został zakwalifikowany jako występki z art. 258§1k.k. Zgodnie z tym przepisem „Kto bierze udział w zorganizowanej grupie albo związku mających na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5”. Wskazany przepis w przytoczonym brzmieniu obowiązuje od 1 maja 2004 r./ por. Dz. U. Nr 93, poz. 889/. Przed tą datą treść przepisu art. 258§1k.k. brzmiała „Kto bierze udział w zorganizowanej grupie albo związku mającym na celu popełnianie przestępstw, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3”. W myśl przepisu art. 4§1k.k. „Jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy”. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 1 lipca 2007 r. o sygn. II KO 1/04, Lex nr 121666 wyraził pogląd, że „Reguła zawarta w art. 4 § 1 k.k., nakazująca stosować ustawę względniejszą dla sprawcy niż ta, która obowiązuje w czasie orzekania, ma zastosowanie nie tylko do sytuacji, w której ustawa względniejsza obowiązywała w czasie popełnienia przypisanego sprawcy przestępstwa, ale także do sytuacji, w której w okresie pomiędzy chwilą popełnienia przestępstwa a chwilą orzekania obowiązywała, choćby przez krótki okres, taka ustawa względniejsza (przez pojęcie "ustawa" należy rozumieć cały stan prawny obowiązujący w czasie między popełnieniem czynu a wyrokowaniem)”. Ocena względności ustaw dokonana w ramach stosowania art. 4 § 1 k.k. nie może ograniczać się do prostego zestawienia wysokości sankcji zawartych w porównywanych przepisach, lecz wymaga analizy wszystkich prawnokarnych skutków wynikających dla oskarżonego z zastosowania ustawy nowej albo obowiązującej poprzednio/ por. wyrok SA we Wrocławiu z 26 września o sygn. akt II A Ka 266/12, Lex nr 1220381/. Stąd też należy również zwrócić uwagę na treść przepisu art. 65§2k.k. w brzmieniu „Do sprawcy przestępstwa z art. 258 mają odpowiednie zastosowanie przepisy dotyczące sprawcy określonego w art. 64§2k.k. z wyjątkiem przewidzianego w tym przepisie zaostrzenia kary”. Wskazany przepis wszedł w życie w dniu 1 maja 2004 r./ por. Dz. U. Nr 93, poz. 889/. Przyjęto, iż oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej do 2004 roku, a więc innymi słowy do 31 grudnia 2003 roku. Stąd też ustawa obowiązująca w dacie czynu jest dla oskarżonego względniejsza z uwagi na konsekwencje płynące z treści przepisu art. 65k.k.

Zagadnienie względności ustaw ma zastosowanie do konkretnego czynu. Stąd też rozważenia wymaga, którą z ustaw zastosować w odniesieniu do oskarżonego w zakresie drugiego z przypisanych mu czynów.

Przypisane oskarżonemu przestępstwo w punkcie VIII części rozstrzygającej zostało zakwalifikowane z art.56 ust.1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. W czasie popełnienia przestępstwa przypisanego R. O. obowiązywała ustawa z dnia 24 kwietnia 1997 r./ Dz. U. Nr 24z 2003 r., poz. 198/. Odpowiednikiem przepisu art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. jest art. 43 ustawy z 24 kwietnia 1997 r. Znamiona obu przepisów są zbieżne. Zwrócić jednakże należy uwagę, iż w dacie orzekania przepis art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii został znowelizowany ustawą z dnia 1 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw/ Dz. U. Nr. 117, poz. 678, pkt 13/. W przepisie zmieniła się sankcja. Przestępstwo określone w art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w dacie orzekania zagrożone było sankcją grzywny i karą pozbawienia wolności od 2 lat do 12 lat. W tym brzmieniu omawiany przepis obowiązuje od 9 grudnia 2011 r. Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że skoro sąd pierwszej instancji orzekł karę, którą

mógł wymierzyć w granicach poprzedniej sankcji przewidzianej w przepisach jak i w granicach sankcji obowiązującej w czasie orzekania to prawidłowym jest zastosowanie ustawy obowiązującej w czasie orzekania. Tym bardziej, że pozostałe konsekwencje skazania są identyczne pod rządami „starej” ustawy jak i ustawy „nowej”.

Wskazać należy również, iż pod rządami obu ustaw tabletki ekstazy (...) są wymienione w załącznikach dotyczących wykazu substancji psychotropowych w grupie I-P.

R. O. w sprawie niniejszej został skazany za czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1k.k. polegający na wprowadzeniu do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci 1000 tabletek ekstazy (...) o wartości hurtowej 7000 złotych w ten sposób, że przekazał je za kwotę 7000 złotych K. P. (1) celem dalszej odsprzedaży.

W Komentarzu do art. 56 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii autorstwa Katarzyny Łuczar i Anny Muszyńskiej (Oficyna 2008 r.) wskazano, że wprowadzenie do obrotu środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej, zgodnie z treścią art. 4 pkt 34 u.p.n., polega na udostępnieniu ich odpłatnie lub nieodpłatnie osobom trzecim. Warunkiem koniecznym jest również ustalenie, że osoba, której środki są udostępniane, nie jest konsumentem.

Oskarżonemu przypisano wprowadzenie do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci tabletek ekstazy (...). Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 23 września 2009 r. – I KZP 10/09 – wyjaśnił „Jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, bo jest to „znaczna ilość” w rozumieniu tej ustawy – OSNKW 2009/10/84. Kilkudziesięciu to tyle co kilka dziesiątek. Odwołując się do Małego Słownika Języka Polskiego pod red. Stanisława Skorupki, PWN, Warszawa 1969 s. 273 „kilka” to poniżej dziesięć. A więc kilka mieści się w przedziale od 2 do 9. Stąd też kilkudziesięciu to tyle co kilka dziesiąt. A zatem nie mniej niż dwudziestu. W realiach ocenianej sprawy nie może budzić wątpliwości, iż 1000 tabletek ekstazy (...) to znaczna ilość, o której mowa w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii.

Dokonując oceny kar wymierzonych oskarżonemu Sąd Apelacyjny stanął na stanowisku, iż nie sposób uznać, że kara wymierzona za występki z art. 258§1k.k. jest rażąco surowa. W ocenie sądu odwoławczego złagodzić natomiast należało karę wymierzoną za drugi z czynów. W pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sąd pierwszej instancji podał okoliczności, które uwzględnił przy wymiarze kary/ k.2424/. Zgodzić należy się z sądem pierwszej instancji, iż przestępstwa popełnione przez R. O. cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości. W zorganizowanej grupie przestępczej pełnił on istotną rolę. Oskarżony po popełnieniu omawianych przestępstw dopuścił się kolejnego przestępstwa w dniu 20 stycznia 2005 r. z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za które został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu/ k. 642-643/. W ocenie Sądu Apelacyjnego „wewnętrzna sprawiedliwość wyroku” wymagała obniżenia kary pozbawienia wolności orzeczonej na podstawie art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Dla wysokości orzeczonej kary ma istotne znaczenie ilość i wartość substancji psychotropowej wprowadzonej do obrotu przez tego oskarżonego. Te wartości należy odnieść do wartości przypisanych M. N.(punkt XXII części rozstrzygającej wyroku) oraz kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec tego oskarżonego. Za udział w obrocie 5 kg amfetaminy wartości 60 000 złotych M. N. został skazany na karę 3 lat pozbawienia wolności. Zważyć należy również, iż pozostałe okoliczności, które sąd pierwszej instancji uwzględnił przy wymiarze kar obu oskarżonym są zbieżne. A zatem mając podniesione okoliczności na uwadze, Sąd Apelacyjny ocenił, iż wymierzoną R. O. karę pozbawienia wolności należy obniżyć do dwóch lat.

Z uwagi na to, że poprzednia kara łączna utraciła moc zaszła potrzeba orzeczenia nowej kary łącznej. Granice wymierzenia kary łącznej określa art. 86 k.k. stanowiąc, że ta kara winna być orzeczona w granicach pomiędzy najwyższą karą jednostkową, a sumą orzeczonych kar jednostkowych. Z istoty kary łącznej wynika, że może być ona wymierzona przy zastosowaniu zasad - absorpcji, kumulacji bądź też zasady asperacji. Na wymiar tej kary nie

ma już wpływu stopień zawinienia ani stopień społecznej szkodliwości poszczególnych przestępstw. Sąd Najwyższy wielokrotnie już wskazał na potrzebę badania związku podmiotowego i przedmiotowego pomiędzy zbiegającymi się czynami jako na okoliczność decydującą w głównej mierze o stopniu zastosowania jednej z wyżej wymienionych zasad przy wymiarze kary łącznej (wyrok SN z 25.10.1983 r. OSNKW 1984, nr 5-6, poz. 65; wyrok SN z dnia 11.01.1986 r., OSNKW 1986, nr 10-11, poz. 128). Wymierzając karę łączną, stosuje się zwykle dyrektywy karania, a zwłaszcza słuszności i celowości, wyrażane przez związek przedmiotowo-podmiotowy. W aspekcie przedmiotowym związek zbiegających się realnie przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw, a to bliskość czasowa ich popełnienia (największe – gdy czyny przestępcze popełniane są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), osoby pokrzywdzonych (największa ścisłość związku zachodzi, gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego (im bardziej zbliżone dobra, tym większa bliskość przestępstw, zatem największa przy tożsamości dóbr), sposób działania sprawcy itd. W aspekcie podmiotowym chodzi o motywby bądź pobudki stymulujące sprawę, rodzaj i formę winy itd. – tak też SA w Krakowie w wyrokach z 19.01.2005 r. II A Ka 274/04 oraz 19.10.2007 r. II A Ka 183/07 – LEX. A zatem ścisły związek podmiotowy i przedmiotowy między pozostającymi w zbiegu przestępstwami będzie przemawiać za zasadą absorpcji przy wymiarze kary łącznej. Wymierzając tę karę sąd odwoławczy zastosował zasadę absorpcji oceniając, iż między przestępstwami popełnionymi przez R. O. zachodzi właśnie bliski związek podmiotowy i przedmiotowy. Nie bez znaczenia na takie ukształtowanie kary łącznej ma fakt, iż sąd pierwszej instancji ferując zaskarżony wyrok orzekł karę łączną z zastosowaniem zasady absorpcji zbliżonej niemal całkowicie do zasady absorpcji, kształtując tę karę za trzy przestępstwa pozostające w zbiegu realnym. Zważyć należy, iż R. O. został uniewinniony od jednego z przypisanych mu przestępstw. A więc wskazane okoliczności, w ocenie sądu odwoławczego, uzasadniały wymierzenie kary łącznej z zastosowaniem zasady absorpcji. Zważyć również należy, iż oskarżonemu wymierzono również karę o charakterze ekonomicznym. W ocenie sądu odwoławczego kara grzywny jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa popełnionego przez oskarżonego oraz spodziewanych korzyści z tego przestępstwa.

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego brak w odniesieniu do oskarżonego podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary. Dotychczasowa droga życiowa oskarżonego nie daje podstaw do wyciągnięcia dodatniej prognozy kryminologicznej.

Oskarżony R. O. został zatrzymany 18 stycznia 2011 r. / k. 739/. W dniu 5 lipca 2012 r. oskarżony został zwolniony z aresztu/ k. 2278/. Wobec oskarżonego został wydany (...) / k. 694/. Oskarżony został skazany za przestępstwa, w związku z którymi został wydany (...) / k. 695/. Okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie sąd pierwszej instancji prawidłowo zaliczył R. O. na poczet wymierzonej mu kary pozbawienia wolności.

W odniesieniu do apelacji **D. S. (1)**.

Zarzuty i wnioski zawarte w apelacji nie zasługują na uwzględnienie. W apelacji postawiono zarzuty :

- obrazy przepisów prawa materialnego,
- obrazy przepisów prawa procesowego.
- błędu w ustaleniach faktycznych.

Sąd Apelacyjny w pierwszej kolejności odniesie się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. A w szczególności do analizy dowodów, którymi dysponował sąd ferując zaskarżony wyrok. Gdyby ta analiza miała wskazać na brak wystarczających dowodów dla ustalenia sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie przypisanych mu przestępstw, jak dowodzi apelujący, to odnoszenie się do pozostałych zarzutów stawianych w apelacji było by już bezprzedmiotowe.

Na wstępie swych rozważań Sąd Apelacyjny wskazuje, iż w odpowiedzi na apelację D. S. (1) odniesienie mają uwagi przedstawione na wstępie rozważań, a dotyczące udziału w zorganizowanej grupie przestępczej.

Dokonując oceny prawidłowości ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd pierwszej instancji należy odwołać się do następujących dowodów.

D. B. (1) słuchany na rozprawie w dniu 8 maja 2012 r./ k.1832/ podtrzymał swoje wcześniejsze wyjaśnienia oraz zeznania złożone w charakterze świadka koronnego, w tym te złożone 28 października 2008 r./ k. 247 i nast./ Świadek podał, że jest pewien, iż M. L. (1) miał swoją grupę. Z L. świadek kojarzy O., M., S.. Świadek wskazał na zdjęciach oskarżonego D. S. (1). Podał, że nie zna imion S.. Wskazał, że oni handlowali narkotykami w Ś.. To tacy bandyci. Najgorszy był ten starszy, który był przyjacielem G..

Wskazane zeznania są spójne z zeznaniami K. P. (1). Na rozprawie w dniu 9 maja 2012 r. / k.1846 i nast./ świadek podtrzymał wcześniej złożone zeznania. Świadek koronny K. P. (1) podał, iż jest pewien, że bracia S. byli w grupie L./ k. 601/. K. P. (1) opisał również czym D. S. (1) się zajmował. Podał „Podczas kolejnych spotkań, których było mnóstwo, L. przekazał mi amfetaminę w ilości około 100kg. Tak jak zeznałem, zjawiał się, kiedy miałem posuchę, ale jego celem było wciągnięcie mnie do współpracy z nim. Te liczne spotkania poświęcone były planowaniu różnej działalności przestępczej i nie tylko planowaniu. W tych spotkaniach brał udział również T. z Ł., którego rozpoznałem na tablicach. Zawsze przy M. był ten opiekun, który nie brał udziału w rozmowach. Zawsze był gdzieś tam w pobliżu. W spotkaniach brał również udział starszy S.”/ k. 1847/. Świadek podał również, że bracia S. z Osiedla (...) w Ś. handlowali dla L./ k. 131/. To dealerzy L.. A L. mówił, że to jego chłopcy/ k. 220/. „ L. zaopatrywał w narkotyki braci z Z. oni dla niego handlowali”/ k.98/. K. P. (1) zeznał również, iż w środowisku mówiono, że S. latają dla L. po narkotyki. Świadek opisał również sytuację, iż „ Raz był taki przypadek, że L. przyjechał do mnie ze starszym S. – nie pamiętam jego imienia, aby mnie postraszyć, że mam oddać pieniądze za fałszywe dolary”.

Fakty podawane przez świadków koronnych wynikają również z zeznań innych świadków. S. W. zeznał, iż słyszał że S. ściągali dla L. należności za narkotyki, pracowali dla niego /k. 1756/. Świadek podał przy tym, iż wiedzę na temat oskarżonego D. S. (1) posiada od K. P. (1). Także K. S. zeznał, że M. L. (1) zajmuje się narkotykami i rozprowadzaniem fałszywych pieniędzy. Ludzie tego M. jeździli do Holandii po narkotyki/ k. 1282/. Także świadek P. R. (1) zeznał na temat handlu narkotykami przez D. S. (1) i jego współpracy z M. L. (1).

W związku z przestępstwem przypisanym D. S. (1) w punkcie XIII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku ponownie należy odwołać się do zeznań K. P. (1). Składając zeznania 20 maja 2009 r./ k. 602/ świadek podał, że od M. L. (1) wie, że S. „ dla niego latają i odbierają od niego duże ilości narkotyków liczone w kilogramach”. Świadek wskazał na okres handlu narkotykami, podobnie jak i świadek P. R. (2). Należy również wskazać na zeznania K. P. (1), które złożył na rozprawie w dniu 9 maja 2012 r. po odczytaniu k.97. Świadek zeznał, że z opowieści L. i tego T. z Ł. wie, iż mieli cenę po 6000 zł za kilogram amfetaminy/ k. 1848/.

Z faktami podanymi przez K. P. (1) w wyżej przytoczonych zeznaniach harmonizują zeznania D. B. (1) powołane już wyżej oraz zeznania P. R. (1).

Wskazane dowody upoważniały sąd pierwszej instancji do dokonania ustaleń faktycznych stanowiących podstawę wyroku wydanego wobec D. S. (1). Przytoczone dowody nie pozwalają zaakceptować stanowiska prezentowanego w apelacji, iż zeznania świadka koronnego K. P. (1) nie dają się zweryfikować w oparciu o inne dowody.

Sąd Apelacyjny, wbrew stanowisku apelującego, nie znajduje podstaw do krytycznej oceny zeznań świadków koronnych. Sąd odwoławczy dokonał już wyżej oceny zeznań świadków koronnych. W uzupełnieniu tej oceny należy jeszcze wskazać, że w odniesieniu do D. S. (1) świadek K. P. (1) opierał się także na bezpośrednich obserwacjach dotyczących tego świadka. Nie bez znaczenia też jest dla tej oceny, iż została dokonana w oparciu o zasadę bezpośredniości w sytuacji gdy sąd pierwszej instancji miał dość długi kontakt ze świadkami koronnymi na rozprawie (...) - (...), gdyż rozprawa w dniu 9 maja sprowadziła się tylko do przesłuchania świadka K. P. (1). Z tym świadkiem sąd miał kontakt od godz. 9.30 do godz. 15.40. Podobna sytuacja miała miejsce w odniesieniu do świadka D. B. (1) na rozprawie w dniu 8 maja 2012 r./ k. 1832-1840/, z tym że na tej rozprawie poza tym świadkiem sąd przesłuchał jeszcze jednego świadka. Zważyć również należy, iż fakty wynikające z zeznań świadków koronnych są zgodne, a

także znajdują potwierdzenie w zeznaniach innych, wyżej wskazanych świadków. Stąd też w konfrontacji z tymi dowodami na krytyczną ocenę zasługiwały wyjaśnienia oskarżonego, nie przyznającego się do popełnienia stawianych mu zarzutów oraz dowody przeciwne do wskazanych zeznań.

W apelacji podniesiono zarzut obrazy prawa materialnego, a to art. 4§1k.k. Apelujący podnosi również zarzut obrazy art. 424 § 1pkt 2 kpk. Rolą uzasadnienia jest przedstawienie toku rozumowania sądu w taki sposób aby umożliwiło kontrolę wyroku. Uzasadnienie Sądu Okręgowego w Świdnicy spełnia ten wymóg. A nadto należy wskazać, że nawet wadliwe uzasadnienie, jako sporządzone po wydaniu wyroku, nie może mieć wpływu na treść orzeczenia, a zatem wadliwość uzasadnienia nie spełnia w sobie warunku z art. 438 § 2 k.p.k., od którego zależy dopuszczalność uchylecia lub zmiany orzeczenia. Tylko w razie stwierdzenia, że uzasadnienie wyroku uniemożliwia dokonanie merytorycznej kontroli orzeczenia, a więc weryfikacji ustaleń faktycznych i oceny dowodów stanowi naruszenie art. 424 k.p.k. mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, gdyż wskazuje na niewłaściwy proces podejmowania przez sąd decyzji (por. wyrok S.A. w Łodzi z 13.09.2007 r. II AKa 105/07 – LEX). Zgodzić należy się z apelującym, iż uzasadnienie kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu D. S. (1) jest zbyt lakoniczne. To uchybienie nie ma jednak wpływu na treść zapadłego wyroku. Analiza ustaleń faktycznych, analiza przepisów i ukształtowanego w odniesieniu do tych przepisów orzecznictwa pozwala ocenić, iż dokonana przez sąd pierwszej instancji subsumpcja jest prawidłowa z poniższych względów.

W punkcie XII części rozstrzygającej skarżonego wyroku przypisano D. S. (1) udział w zorganizowanej grupie przestępczej. Czyn przypisany D. S. (1) został zakwalifikowany jako występki z art. 258§1k.k. Zgodnie z tym przepisem „Kto bierze udział w zorganizowanej grupie albo związku mających na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5”. Wskazany przepis w przytoczonym brzmieniu obowiązuje od 1 maja 2004 r./ por. Dz. U. Nr 93, poz. 889/. Przed tą datą treść przepisu art. 258§1k.k. brzmiała „Kto bierze udział w zorganizowanej grupie albo związku mającym na celu popełnianie przestępstw, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3”. Zważyć należy, iż D. S. (1) przypisano popełnienie przestępstwa trwałego. Za czas popełnienia przestępstw rozciągniętych w czasie, wieloczynowych, trwałych, a także o charakterze ciągłym, traktować należy ostatni moment działania sprawcy, w tym czas dokonania ostatniego z czynów składających się na realizację przestępstwa ciągłego/ por. wyrok SN z 15.04.2002 r. II KKN 38/01 Lex/. A zatem sąd pierwszej instancji prawidłowo zastosował treść przepisu art. 258§1k.k. obowiązującego w dacie orzekania, a tym samym w dacie popełnienia przestępstwa.

W czasie popełnienia drugiego przestępstwa przypisanego D. S. (1) obowiązywała ustawa z dnia 24 kwietnia 1997 r./ Dz. U. Nr 24z 2003 r., poz. 198/ bowiem ustalono, iż czynu przypisanego mu w punkcie XIII części rozstrzygającej skarżonego wyroku dopuścił się w okresie od 2000 r do 2005 r. czyli do 31 grudnia 2004 r. Wobec oskarżonego zastosowano ustawę obowiązującą w dacie orzekania, a więc ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Odpowiednikiem przepisu art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. jest art. 43 ustawy z 24 kwietnia 1997 r. Znamiona obu przepisów są zbieżne. Zwrócić jednakże należy uwagę, iż w dacie orzekania przepis art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii został znowelizowany ustawą z dnia 1 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw/ Dz. U. Nr. 117, poz. 678, pkt 13/. W przepisie zmieniła się sankcja. Przestępstwo określone w art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w dacie orzekania zagrożone było sankcją grzywny i karą pozbawienia wolności od 2 lat do 12 lat. W tym brzmieniu omawiany przepis obowiązuje od 9 grudnia 2011 r. Stąd też rozważenia wymaga czy nie należało orzekać z powołaniem się na przepis art. 4§1k.k. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 1 lipca 2007 r. o sygn. II KO 1/04, Lex nr 121666 wyraził pogląd, że „Reguła zawarta w art. 4 § 1 k.k., nakazująca stosować ustawę względniejszą dla sprawcy niż ta, która obowiązuje w czasie orzekania, ma zastosowanie nie tylko do sytuacji, w której ustawa względniejsza obowiązywała w czasie popełnienia przypisanego sprawcy przestępstwa, ale także do sytuacji, w której w okresie pomiędzy chwilą popełnienia przestępstwa a chwilą orzekania obowiązywała, choćby przez krótki okres, taka ustawa względniejsza (przez pojęcie "ustawa" należy rozumieć cały stan prawny obowiązujący w czasie między popełnieniem czynu a wyrokowaniem)”. Ocena względności ustaw dokonana w ramach stosowania art. 4 § 1 k.k. nie może ograniczać się do prostego zestawienia wysokości sankcji zawartych w porównywanych przepisach, lecz wymaga analizy wszystkich

prawnokarnych skutków wynikających dla oskarżonego z zastosowania ustawy nowej albo obowiązującej poprzednio/por. wyrok SA we Wrocławiu z 26 września o sygn. akt II A Ka 266/12, Lex nr 1220381/. Stąd też skoro sąd pierwszej instancji orzekł karę, którą mógł wymierzyć w granicach poprzedniej sankcji przewidzianej w przepisach jak i w granicach sankcji obowiązującej w czasie orzekania to prawidłowym jest zastosowanie ustawy obowiązującej w czasie orzekania. Tym bardziej, że pozostałe konsekwencje skazania są identyczne pod rządami „starej” ustawy jak i ustawy „nowej”. Prawidłowo też zastosowano art. 65§1k.k. w brzmieniu obowiązującym od 1 maja 2004r.

Nie budzi również wątpliwości prawidłowość powołania w kwalifikacji prawnej art. 12k.k. Zgodnie z brzmieniem art. 12 k.k. dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uznaje się za „jeden czyn zabroniony”. Innymi słowy, ustawodawca przesądził, że przy spełnieniu pewnych warunków wiele zachowań stanowi jednorazowe wypełnienie znamion jakiegoś typu czynu zabronionego. Art. 12 k.k. zawiera ustawowe określenie kryteriów tzw. czynu ciągłego. Zastosowanie art. 12 k.k. uzależnione jest z jednej strony od przesłanki podmiotowej (subiektywnej) w postaci „z góry przyjętego zamiaru”, z drugiej – od przesłanek przedmiotowych, takich jak „krótkie odstępy czasu” oraz tożsamości pokrzywdzonego, jeżeli przedmiotem zamachu jest dobro osobiste.

Warunek podmiotowy w postaci „z góry powziętego zamiaru” należy rozumieć zgodnie ze znaczeniem słowa „zamiar” nadanym mu przez art. 9 § 1 kk.

Brzmienie art. 12 k.k. przesądza o tym, że czyn ciągle charakteryzuje się jednym zamiarem (tym samym, a nie takim samym) obejmującym wszystkie elementy składowe. Nie spełnia kryteriów czynu ciągłego przypadek, w którym poszczególne zachowania sprawcy nie zostały objęte jednym z góry powziętym zamiarem lecz zostały dokonane z identycznym zamiarem, takim samym w odniesieniu do każdego zachowania lecz nieistniejącym z góry, a pojawiającym się sukcesywnie przy podejmowaniu każdego kolejnego zachowania (por. wyrok SN z 26.03.1999 r. sygn. akt IV KKN 28/99 – Lex). W realiach ocenianej sprawy należy podnieść, iż D. S. (1) bardzo często nabywał amfetaminę u M. L. (1). Były to działania wielokrotne rozciągnięte w czasie i regularne. Wskazano wyżej, iż oskarżony uczynił sobie ze swej działalności stałe źródło dochodów. Te okoliczności w pełni przemawiają za kwalifikacją z art. 12 k.k.

Oskarżony wprowadził do obrotu znaczną ilość amfetaminy. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 23 września 2009 r. – I KZP 10/09 – wyjaśnił „Jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, bo jest to „znaczną ilość” w rozumieniu tej ustawy – OSNKW 2009/10/84. Kilkudziesięciu to tyle co kilka dziesiątek. Odwołując się do Małego Słownika Języka Polskiego pod red. Stanisława Skorupki, PWN, Warszawa 1969 s. 273 „kilka” to poniżej dziesięć. A więc kilka mieści się w przedziale od 2 do 9. Stąd też kilkudziesięciu to tyle co kilka dziesiąt. A zatem nie mniej niż dwudziestu. Faktem powszechnie znanym jest, iż 1 gram amfetaminy to jest 1 działka dealerska, która zaspokaja potrzeby jednej osoby uzależnionej. W realiach ocenianej sprawy nie może budzić wątpliwości, iż 1 kg amfetaminy to znaczna ilość, o której mowa w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wskazani wyżej świadkowie podali, iż D. S. (1) handlował amfetaminą. A więc odsprzedawał ją z zyskiem. Te działania były rozciągnięte w czasie i dotyczyły bardzo dużej ilości narkotyków. Prowadzi to do uzasadnionego wniosku iż oskarżony, uczynił sobie z tego procederu stałe źródło dochodów.

Amfetaminę (psychodrynę) wymieniono w załączniku nr 2 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii („starej” jak i „nowej”). Została ona zaliczona w wykazie substancji psychotropowych do grupy II-P.

Sąd I instancji skazał D. S. (1) za przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (u.p.n.) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. Przepis art. 56 ust. 1 u.p.n. przewiduje dwie alternatywne formy sprawcze przestępczego zachowania, a to: wprowadzenie do obrotu środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej albo (tzw. alternatywna rozłączna) uczestniczenie w takim obrocie. Konstrukcja przepisu art. 56 ust. 1 u.p.n. powoduje, że w odniesieniu do jednej i tej samej partii narkotyków sprawca nie może jednocześnie

wprowadzać ich do obrotu i uczestniczyć w ich obrocie (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 23 grudnia 2008 r., II AKa 380/08, KZS 2009/3/80, Biul. SAKa 2009/1/11-12). Sąd ten stwierdził, iż „Nabycie środków odurzających lub substancji psychotropowych, a następnie zbycie tej samej partii narkotyków innym osobom nie prowadzi do odpowiedzialności za dwa przestępstwa. Sprawca odpowiada jedynie za uczestniczenie w obrocie środkami odurzającymi lub substancjami psychotropowymi”.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie ulega wątpliwości, że D. S. (1) w sprawie niniejszej został skazany za czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., polegający na uczestniczeniu w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, a zatem zrealizował znamię, o którym mowa w art. 56 ust. 1 in fine powołanej ustawy. Wynika to wyraźnie z opisu przedmiotowego czynu i zawartego tam sformułowania „brał udział w obrocie”. Sformułowanie „brać udział” jest bowiem synonimem wyrazu „uczestniczyć”. D. S. (1) został skazany za przestępstwo w formie sprawczej polegającej na uczestniczeniu w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy.

W Komentarzu do art. 56 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii autorstwa Katarzyny Łuczar i Anny Muszyńskiej (Oficyna 2008 r.), wskazano „Wprowadzenie do obrotu środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej, zgodnie z treścią art. 4 pkt 34 u.p.n., polega na udostępnieniu ich odpłatnie lub nieodpłatnie osobom trzecim. Warunkiem koniecznym jest również ustalenie, że osoba, której środki są udostępniane, nie jest konsumentem. Wprowadzenie do obrotu oznacza różnego rodzaju aktywną formę obrotu, natomiast uczestnictwo w obrocie będzie stanowić bierną jego formę. W przypadku gdy odbiorcą jest konsument takich środków, sprawca nie popełnia przestępstwa określonego w art. 56, lecz jedno z przestępstw udzielania, określanych w przepisach art. 58 lub 59 (zob. wyrok SA w Krakowie z dnia 31 października 2006 r., II AKa 177/06, KZS 2006, z. 12, poz. 31; wyrok SA w Białymstoku z dnia 12 lutego 2004 r., II AKa 389/03, OSAB 2004, nr 2, poz.27)”. ... „Uczestniczenie w obrocie polega na przyjęciu odpłatnie bądź nieodpłatnie środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej przez osobę nie będącą konsumentem w celu późniejszego ich przekazania innej osobie, przy czym nabywca nie jest konsumentem.

W świetle powyższego, analizując opis przypisanego oskarżonemu D. S. (1) czynu nie ulega kwestii, że chodzi tu o uczestniczenie przez tegoż oskarżonego w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy. Uczestniczy bowiem w obrocie ten kto przyjmuje narkotyki (nieodpłatnie lub tak jak w omawianym przypadku D. S. (1) nabywa je odpłatnie) w zamiarze późniejszego ich przekazania (zbycia) osobie nie będącej konsumentem (zob. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 25 czerwca 2009 r., II AKa 122/09, LEX nr 512067, Prok. i Pr. – wkł. 2010/11/15). Należy nadto zwrócić uwagę na okoliczność, że w opisie czynu przypisanego oskarżonemu D. S. (1) w zaskarżonym wyroku został zamieszczony zwrot „... a następnie zbył nieustalonym osobom, celem dalszej odsprzedaży”.

Apelacja stawia również zarzuty dotyczące obrazy przepisów postępowania, która to obraza tych przepisów miała wpływ na treść zapadłego wyroku. Zarzut nie zasługuje na uwzględnienie.

W odniesieniu do zarzutu sformułowanego w punkcie 2 a,b,c apelacji należy zważyć, iż świadek anonimowy utracił ten status przed przesłuchaniem tego świadka na rozprawie w dniu 27 czerwca 2012 r. Sąd jak i prokurator nie mieli tej wiedzy w powyższej dacie. Dowodzi tego liczna korespondencja przewodniczącego składu sądu pierwszej instancji, dołączona do akt, a zmierzająca do wyjaśnienia powstałej sytuacji. W związku z utratą przez P. R. (1) statusu świadka koronnego zniesiono klauzule tajności, w tym na utajnione protokoły zeznań tego świadka. Całość protokołów z tych przesłuchań dołączono do akt głównych. Dołączono do akt także utajnioną część uzasadnienia dotyczącą oceny zeznań tego świadka. Nie było żadnych przeszkód aby obrońca oraz oskarżony zapoznali się z tymi dokumentami. Zwrócić należy uwagę, iż D. S. (1) został zwolniony z aresztu 18 lipca 2012 r./ 2334/. Zauważyć należy również, iż obrona nie sformułowała pytań do świadka jak to miało miejsce w związku z wcześniejszym przesłuchaniem tego świadka w tej samej sprawie. Podnoszone zarzuty oraz argumentacja związana z tymi zarzutami tracą na znaczeniu w związku z bezpośrednim przesłuchaniem P. R. (1) przed sądem odwoławczym. Dokonując oceny zeznań tego świadka Sąd Apelacyjny zauważa, iż P. R. (1) podawał i podał w odniesieniu do D. S. (1) okoliczności, które wynikają z innych dowodów, wyżej już przytoczonych, a przede wszystkim z zeznań K. P. (1). Te zeznania, gdyby były jedynym dowodem

na poparcie przestępstw popełnionych przez D. S. (1), w ocenianej sprawie, nie mogły by stanowić podstawy ustaleń faktycznych. Jest to dowód, który pozwala jedynie weryfikować zeznania K. P. (1), które to zeznania stanowią podstawę ustaleń faktycznych. Treść zeznań P. R. (1) wskazuje, że D. S. (1) handlował narkotykami. Miał wspólne interesy z M. L., a narkotyki sprowadzali z Holandii. Świadek wskazał, że wiedzę dotyczącą powyższych okoliczności ma od T. z Ł. oraz od D. S..

Nie można również podzielić zarzutu sformułowanego w punkcie 2d apelacji. W dniu 24 października 2006 r. został przesłuchany świadek koronny K. P. (1)/ k. 124-131/. Czynność przesłuchania prowadził prokurator przy udziale trzech funkcjonariuszy policji. Zgodnie z art. 143 §1pkt 2 k.p.k. spisano protokół przesłuchania świadka. Protokół został podpisany przez osoby uczestniczące w czynności. Żadna z tych osób nie zgłosiła zarzutów co do treści protokołu(art. 150 k.p.k.). Świadka i osoby uczestniczące w przesłuchaniu uprzedzono o jednoczesnym utrwalaniu czynności za pomocą urządzenia rejestrującego obraz i dźwięk. Pouczono świadka, iż odstąpiono od szczegółowego protokołowania dalszego przebiegu czynności przesłuchania. W myśl art.147 k.p.k. „Przebieg czynności protokołowanych może być utrwalony ponadto za pomocą urządzenia rejestrującego obraz lub dźwięk, o czym należy przed uruchomieniem urządzenia uprzedzić osoby uczestniczące w czynności.

§ 2. Jeżeli względy techniczne nie stoją na przeszkodzie:

1)przesłuchanie świadka lub biegłego utrwała się za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk, gdy:

a)zachodzi niebezpieczeństwo, że przesłuchanie tej osoby nie będzie możliwe w dalszym postępowaniu,

b)przesłuchanie następuje w trybie określonym w art. 396,

2)przesłuchanie pokrzywdzonego, o którym mowa w art. 185a, oraz świadka, o którym mowa w art. 185b, utrwała się za pomocą urządzenia rejestrującego obraz i dźwięk.

§ 3. Jeżeli czynność procesową utrwała się za pomocą urządzenia rejestrującego obraz lub dźwięk, protokół można ograniczyć do zapisu najbardziej istotnych oświadczeń osób biorących w niej udział. Zapis obrazu lub dźwięku, a także przekład zapisu dźwięku stają się załącznikami do protokołu.

§ 4. Strona ma prawo otrzymać na swój koszt jedną kopię zapisu dźwięku lub obrazu. Nie dotyczy to przesłuchania na rozprawie odbywającej się z wyłączeniem jawności albo w postępowaniu przygotowawczym”.

Sporządzono przekład zapisu dźwięku/ k. 132-215/, który zatytułowano „ Protokół z odtworzenia ścieżki dźwiękowej”. Świadek został zapoznany z przekładem zapisu dźwięku i podpisał go.

Na rozprawie w dniu 9 maja 2012 r./ k. 1848v./ w czasie przesłuchania świadka koronnego odczytano część przekładu zapisu dźwięku – k. 194-197 i 206-215.

Czynność procesowa – przesłuchanie świadka - została utrwalona za pomocą aparatury utrwalającej obraz i dźwięk. Wskazany przepis art. 147§3k.p.k. pozwala na dokonanie przekładu zapisu dźwięku. Taki przekład jak i zapis obrazu i dźwięku są załącznikami do protokołu przesłuchania. Wskazany przepis mówiący o przekładzie zapisu dźwięku nie wymaga aby ten przekład miał mieć formę protokołu.

Obrońca oskarżonego M. L. (1) złożyła wniosek o „ zobowiązanie oskarżyciela publicznego o dołączenie do akt sprawy nagrania audio-video przesłuchania świadka koronnego K. P. (1) – ze względu na potrzebę zapoznania się z tym materiałem i konfrontacji jego treści z zapisami oględzin tego nagrania”/ k.2065/. Na rozprawie w dniu 27 czerwca 2012 r./ k.2167-2168/ Sąd Okręgowy oddalił wskazany wyżej wniosek. W uzasadnieniu swego stanowiska sąd pierwszej instancji podał, że w aktach znajduje się dokładny stenogram z zeznań tego świadka. Nic nie stało na przeszkodzie, by obrońca mogła się zapoznać z treścią nagrania w siedzibie sądu, gdyby wcześniej złożyła taki wniosek.

Nie można podzielić powyższego stanowiska sądu. Niezależnie od odczytania protokołu z przesłuchania świadka na rozprawie należy odtworzyć zapis wizualny i dźwiękowy tego przesłuchania, jeśli go sporządzono. . Stąd też sąd odwoławczy odtworzył nagranie na rozprawie apelacyjnej w dniu 6 lutego 2012 r. Nagranie zostało odtworzone w zakresie mającym związek z ocenianą sprawą. Odtworzono to nagranie od momentu, który został odczytany na rozprawie w dniu 9 maja 2012 r. z przekładu zapisu dźwięku znajdującego się na tym nagraniu. Śledząc dokonany przekład dźwięku od karty 194 do karty 215/ T. I akt/ oraz odsłuchując nagranie sąd odwoławczy stwierdza, iż przekład zapisu dźwięku jest zgodny z zapisem dźwięku. A po wtóre zważyć należy również, że fakty podane w czasie tego przesłuchania znajdują się również w innych protokołach przesłuchania K. P. (1).

Dokonując oceny kar wymierzonych oskarżonemu Sąd Apelacyjny stanął na stanowisku, iż nie sposób uznać, że kary jednostkowe jak i kara łączna wymierzone D. S. (1) są rażąco surowa. W pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sąd pierwszej instancji podał okoliczności, które uwzględnił przy wymiarze kary/ k. 80-81 i 85 uzasadnienia/. Zgodzić należy się z sądem pierwszej instancji, iż przestępstwa popełnione przez D. S. (1) cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości. W zorganizowanej grupie przestępczej pełnił on istotną rolę. Oskarżony został skazany wyrokiem z 24 kwietnia 2008 r. za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Dokonując oceny kary orzeczonej za drugi z przypisanych czynów D. S. (1) należy ponownie zważyć na zeznania K. P. (1)/ k. 602/, mówiące iż brał narkotyki kilogramami. Te zeznania wskazują na wysoką społeczną szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu. Także wymierzonej kary łącznej nie można uznać za karę rażąco surową. Granice wymierzenia kary łącznej określa art. 86 k.k. stanowiąc, że ta kara winna być orzeczona w granicach pomiędzy najwyższą karą jednostkową, a sumą orzeczonych kar jednostkowych. Z istoty kary łącznej wynika, że może być ona wymierzona przy zastosowaniu zasad - absorpcji, kumulacji bądź też zasady asperacji. Na wymiar tej kary nie ma już wpływu stopień zawinienia ani stopień społecznej szkodliwości poszczególnych przestępstw. Sąd Najwyższy wielokrotnie już wskazał na potrzebę badania związku podmiotowego i przedmiotowego pomiędzy zbiegającymi się czynami jako na okoliczność decydującą w głównej mierze o stopniu zastosowania jednej z wyżej wymienionych zasad przy wymiarze kary łącznej (wyrok SN z 25.10.1983 r. OSNKW 1984, nr 5-6, poz. 65; wyrok SN z dnia 11.01.1986 r., OSNKW 1986, nr 10-11, poz. 128). Wymierzając karę łączną, stosuje się zwykle dyrektywy karania, a zwłaszcza słuszności i celowości, wyrażane przez związek przedmiotowo-podmiotowy. W aspekcie przedmiotowym związek zbiegających się realnie przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw, a to bliskość czasowa ich popełnienia (największe – gdy czyny przestępcze popełniane są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), osoby pokrzywdzonych (największa ścisłość związku zachodzi, gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego (im bardziej zbliżone dobra, tym większa bliskość przestępstw, zatem największa przy tożsamości dóbr), sposób działania sprawcy itd. W aspekcie podmiotowym chodzi o motywację bądź pobudki stymulujące sprawę, rodzaj i formę winy itd. – tak też SA w Krakowie w wyrokach z 19.01.2005 r. II A Ka 274/04 oraz 19.10.2007 r. II A Ka 183/07 – LEX. A zatem ścisły związek podmiotowy i przedmiotowy między pozostającymi w zbiegu przestępstwami będzie przemawiać za zasadą absorpcji przy wymiarze kary łącznej. Wymierzając tę karę sąd pierwszej instancji zastosował zasadę asperacji zbliżoną do zasady absorpcji. Tak ukształtowana kara łączna zasługuje na aprobatę gdyż uwzględnia wskazane wyżej okoliczności dotyczące kształtowania kary łącznej. Zważyć również należy, iż oskarżonemu wymierzono również karę o charakterze ekonomicznym. W ocenie sądu odwoławczego kara grzywny jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa popełnionego przez oskarżonego oraz spodziewanych korzyści z tego przestępstwa.

Na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie oskarżonego od 1 stycznia 2010/ k. 989/ do 18 lipca 2012 r./ k. 2334/. D. S. (1) został zatrzymany na terenie Niemiec w związku z (...). Sąd Apelacyjny stwierdza, iż oskarżony został osądzony za przestępstwa w związku, z którymi wydano (...) / k.982/.

W odniesieniu do apelacji **P. Ż. (1)**.

Na wstępie rozważań należy zwrócić uwagę, iż sprawa P. Ż. (1) była ponownie przedmiotem rozpoznania przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu. Przypomnieć należy, iż wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 12 września 2011 r. o sygn. akt III K 81/10 P. Ż. (1) został uniewinniony od popełnienia zarzucanych mu czynów : z art. 258§1k.k.

i art. 56 ust.1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii/ k. 2718/. W następstwie apelacji prokuratora/ k.2808-2819/ Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 8 lutego 2012 r. o sygn. akt II AKa 409/11 uchylił wyrok sądu pierwszej instancji i sprawę tego oskarżonego przekazał Sądowi Okręgowemu w Świdnicy do ponownego rozpoznania / k.2961-2978/. W pisemnym uzasadnieniu powyższego wyroku Sąd Apelacyjny zalecił, aby przy ponownym rozpoznaniu sprawy oskarżonego P. Ż. (1) sąd I instancji ponownie poddał analizie zeznania świadków koronnych D. B. (1) i K. P. (1), a nadto przeprowadził dowód z akt sprawy II K 45/07 Sądu Rejonowego w Świdnicy.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd pierwszej instancji uznał P. Ż. (1) winnym popełnienia obu zarzucanych mu czynów i na podstawie art. 258§1k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 56ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda stawka. Sąd orzekł karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz 500 złotych nawiązki.

W apelacji od powyższego wyroku/k. 2273/ postawiono zarzut obrazy przepisów postępowania mogącej mieć istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Z treści pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika/k. 2385v./, że w skład grupy M. L. (1) , w różnych okresach jej działalności, wchodził między innymi R. O. ps. (...), T. K. (1), D. S. (1), J. M. (1), P. Ż. (1) i M. N.. Dalej sąd pierwszej instancji ustala/k. 2386v./, że - „P. Ż. (1) określany przez K. P. (1) jako chłopak z (...), gdyż faktycznie w tej miejscowości koło Ś. mieszkał, odbierał od M. L. (1) duże ilości narkotyków, pod sobą zaś miał wielu drobnych dealerów, którzy dla niego pracowali. Narkotyki dystrybuowane przez P. Ż. (1) zawsze pochodziły od M. L. (1), pośrednio od braci S. i zwykle odbierał je od któregoś ze współników M. L. (1), a także o czym P. Ż. (1) mówił K. P. (1) w trakcie spotkania, które miało miejsce przy ulicy (...) w Ś.. P. Ż. (1) w trakcie tej rozmowy był nawet zaniepokojony, że mu się urwie źródło, tj. możliwość stałego nabywania narkotyków bo M. L. (1) sprzeniewierzył się starszy z braci S. – D. S. (1), który nie rozliczył się z L. z narkotyków”. W tym miejscu godzi się wyraźnie wskazać, że podstawę ustaleń faktycznych w odniesieniu do P. Ż. (1) stanowią wyłącznie zeznania świadka koronnego K. P. (1) . Sąd Okręgowy dokonał analizy zeznań świadka K. P. (1)/ k. 2408v.-2411v. tj. na stronie 48-54 swego uzasadnienia wyroku/.

Sąd Apelacyjny wskazał już wyżej, iż zeznania świadka koronnego K. P. (1) są jedynym dowodem w zakresie przestępstw przypisanych P. Ż. (1). Stąd też Sąd Apelacyjny uznał za niezbędne dokonanie ponownej szczegółowej analizy zeznań K. P. (1) w zakresie w jakim dotyczą one P. Ż. (1) w związku ze stawianymi mu zarzutami.

K. P. (1) określił P. Ż. (1) jako chłopaka z (...). Po raz pierwszy wymienił go w czasie składania zeznań w dniu 24 października 2006 r./ k. 131/. Zeznał wówczas „Dla L. handlowali bracia S. z Osiedla (...) w Ś., był też chłopak z (...), który również brał narkotyki od L.. Dalej K. P. (1) zeznał, iż S. pracowali dla M. L. (1). Brali od niego i sprzedawali amfetaminę i do palenia/k.208v./ Świadek wspominał o zdarzeniu na ul. (...). Podał, że chłopak z (...) mówił, iż starszy S. jest winny 15000 zł bo ktoś go tam nie wypłacił. Dalej jest zupełnie nie zrozumiały fragment zeznań. „ No i on nadmienił, że L. to...To już w stu procentach wiedziałem, że jest winny 15 tysięcy i nie ma, z czego oddać i L. jest wkurzony, bo on na pewno od niego brał. Nie wiem bo nie widziałem ale miał z nim kontakt skoro tak przekazywał”./ k.209/. W czasie tego przesłuchania K. P. (1) pytany o chłopaka z (...), czy też sprzedawał dla L. podał „ No od niego brał na pewno, ale czy dla L., nie wiem czy on brał dla siebie i handlował dla siebie”/ k. 210/.

W zeznaniach z dnia 1 kwietnia 2009 r./ k. 220/ świadek koronny ponownie zeznał, że w czasie spotkania przy ulicy (...) chłopak z (...) powiedział, iż „ S. ale ten starszy miał być winien L....”. Dalej w czasie tego przesłuchania/ k. 222/ świadek wymienia chłopaka z (...) podając, iż nazywa się Ż.. Był zatrzymany z G. P. (1) w sprawie dotyczącej kradzieży ciągników.

Kolejne zeznania K. P. (1) złożył 20 maja 2009 r./ k. 600/. Podał, że co do braci S. jest pewien, iż byli w grupie L.. Byli członkami tej grupy i to jednymi z ważniejszych. Dalej zeznał „ Raz był taki przypadek, że L. przyjechał do mnie ze starszym S. – nie pamiętam jego imienia, aby mnie postraszyć, że mam oddać pieniądze za fałszywe dolary. W środowisku mówiono, że S. latają dla L.. Mi o tym mówił też (...) z (...), który też handlował dla L. i ja mu wtedy powiedziałem, żeby tak o tym nie klepał. Ż. był zatrzymany z G. P. (2) do sprawy kradzieży traktorów rolniczych w Ś. w

lecie 2003 lub 2004 roku. On odbierał od L. duże ilości narkotyków, a pod sobą miał wielu drobnych dealerów, którzy dla niego biegali. O takich sytuacjach mówił mi też sam L.. To znaczy mówił o S., że dla niego latają i odbierają od niego duże ilości narkotyków liczone w kilogramach/k. 602/. W czasie tego przesłuchania świadek na tablicy poglądowej rozpoznał P. Ż. (1)/ k. 604/.

Na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2011 r w sprawie o sygn. akt III K 81/10/ k. 2638v., t. XIV/, K. P. (1) zeznał. „ Ja nazwisko Ż. kojarzę tylko z miejscowością W., jeździł samochodem i był dealerem, to znaczy rozprowadzał amfetaminę i inne narkotyki. Towar miał od L., pośrednio od S., ale zawsze pochodził on od L., z tego co ja wiem.

Ja kiedyś uczestniczyłem w takiej rozmowie w Ś. na ul. (...) za żelaznym mostem w pobliżu miejsca zamieszkania G. P. (2). Byliśmy wtedy na podwórzu i tam ten Ż. chwalił się, że starszy S. oszukał M. L. (1), że wziął 1,5 kg i nie rozliczył się i M. go szuka. Z tego wynikało, że Ż. miał problemy z otrzymaniem dla siebie narkotyków, że to go przyhamowało. Tam na tym podwórzu w mojej obecności ten Ż. sprzedał działki jakimś swoim dwóm kolegom”. Na tej rozprawie K. P. (1) podtrzymał ujawnione mu jego wyjaśnienia i zeznania które wcześniej składał.

Na wskazanej rozprawie świadek w odpowiedzi na pytanie obrońcy P. Ż. (1) podał, że przez G. P. (2) poznał P. Ż. (1). Kojarzy, że był to 2004 rok/ K.2640V./. Świadek podał również, iż pamięta, że tylko w czasie spotkania przy ulicy (...) rozmawiał z P. Ż. (1). Było to na pewno w 2004 roku. Świadek zapamiętał to spotkanie bo nie często się zdarza, aby ktoś tak chwalił się czym się zajmuje. Od Ż. wie, że brał narkotyki od L./k. k. 2641/.

Na rozprawie w dniu 9 maja 2012 r./k. 1844/ K. P. (1) zeznał, że P. Ż. (1) to dealer, który brał narkotyki od L... A ponadto podtrzymał dotychczas złożone wyjaśnienia i zeznania. Nie rozpoznał P. Ż. (1)/ k. 1850/. Podał „ Stwierdzam również, że chłopak po prawej stronie M. znany jest mi z widzenia, ale nie kojarzę go”. Po tym oświadczeniu przewodniczący stwierdził, że świadek wskazał na P. Ż. (1). Dalej świadek zeznał, że sytuacja z Ż. miała miejsce na pewno w lecie. Było to na pewno przed operacją świadka, czyli przed 2004 r./ k. 1851v/.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, trafnie wskazał na kryteria oceny zeznań świadka koronnego/ k. 25/.

Nie ma powodów do krytycznej oceny zeznań K. P. (1). Jednakże w odniesieniu do tych zeznań w zakresie dotyczącym P. Ż. (1) problem sprowadza się do zagadnienia czy te zeznania są wystarczające do dokonania ustaleń faktycznych jakie sąd pierwszej instancji poczynił w odniesieniu do tego oskarżonego. Brak możliwości zweryfikowania tych zeznań w oparciu o inne dowody. O ile zeznania K. P. (1) można zweryfikować innymi dowodami w odniesieniu do pozostałych oskarżonych to brak takiej możliwości w odniesieniu do P. Ż. (1). Sąd Apelacyjny nie traci przy tej ocenie zeznań P. R. (1). Jednakże te zeznania jak i zeznania K. P. (1) nie wskazują na konkrety lecz mówią ogólnie o tym że P. Ż. (1) brał narkotyki od M. L. (1) bądź też od S.. Zważyć przy tym również należy, że są dowody przeciwne, w tym wyjaśnienia P. Ż. (1) nie przynajęcego się do popełnienia zarzucanych mu przestępstw. Szereg dowodów wspiera stanowisko P. Ż. (1), a zwłaszcza zeznania G. P. (2).

Sąd Apelacyjny dostrzega argumenty, które przemawiają za prawdziwością zeznań K. P. (1). W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na fakt, iż K. P. (1) sam z własnej woli w sposób spontaniczny i swobodny wskazał na „ chłopaka z (...)”, który brał narkotyki od L.. W podobny sposób powiedział o spotkaniu z P. Ż. (1) w Ś. przy ulicy (...). Podał, iż P. Ż. (1) poznał przez G. P. (2). Ten fakt potwierdził świadek G. P. (2)/k.1759/.

Na rozprawie 18 kwietnia 2012 r. G. P. (2) podtrzymał zeznania jakie złożył na rozprawie 6 września 2011 r. słuchany w sprawie o sygn. III K 81/10 /k. 2709/. Podał wówczas, że poznał P. Ż. (1) z K. P. (1). Było to w 2003 r. W tym też roku był z K. P. (1) na ognisku. Był tam też P. Ż. (1). Świadek G. P. (2) zaprzeczył jednak, aby wówczas P. Ż. (1) mówił cokolwiek na temat narkotyków. Zaprzeczył również, aby brał od Ż. narkotyki oraz aby cokolwiek na ten temat mówił K. P. (1).

Z przytoczonych wyżej zeznań K. P. (1) wynika, że pamięta iż tylko raz rozmawiał z P. Ż. (1). G. P. (2) przyznał, że były dwa spotkania, jedno gdy poznał P. Ż. (1) z K. P. (1) oraz drugie na ognisku. Jednakże G. P. (2) podał, iż na ognisku K.

P. (1) nie wysiadał z samochodu. Na ognisku byli około 10 minut. Stał w pobliżu auta i nie słyszał aby P. Ż. (1) z kimś rozmawiał na temat posiadania czy sprzedaży narkotyków./ k. 2709/.

Nie można podzielić stanowiska sądu pierwszej instancji, iż K. P. (1) składając zeznania 1 kwietnia 2009 r./ k. 222/ wskazał, że P. Ż. (1) wchodził w skład zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez M. L. (1). Świadek podał jedynie, iż nie ulega wątpliwości, że M. L. (1) miał stworzoną grupę, raz malejąca, raz rosnąca, ale zawsze była. W tych zeznaniach wskazał tylko na M. N. jako członka tej grupy. Zważyć również należy, iż K. P. (1) nigdy nie wskazywał P. Ż. (1) jako członka zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez M. L. (1). Dowodem na powyższe stwierdzenie są wyżej przytoczone zeznania K. P. (1).

Z zeznań świadka koronnego wynika, że P. Ż. (1) brał narkotyki od M. L. (1) jak i „braci S.”. Te zeznania nie przesądzają jeszcze o przynależności oskarżonego do zorganizowanej grupy przestępczej. A co istotne w oparciu o te zeznania brak możliwości ustalenia ilości narkotyków, ich wartości oraz czasu w którym to zdarzenie według relacji świadka koronnego miało miejsce.

Na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2011 r./ k. 2640v./ K. P. (1) podał „ trudno mi powiedzieć kiedy poznałem P. Ż., poznałem go przez G. P. (2), kojarzy mi się , że w 2004 r.”. G. P. (2) wskazał, że takie zdarzenie miało miejsce w 2003 r. A co istotniejsze świadek koronny nigdy nie podał nawet przybliżonej ilości amfetaminy ani jej ceny. Mówił jedynie, że P. Ż. (1) odbierał od M. L. (1) duże ilości narkotyków.

W uzasadnieniu aktu oskarżenia rzecznik oskarżenia publicznego podał „ P. Ż. (1) był kolejnym stałym odbiorcą amfetaminy, którą podobnie jak N., zbywał za pośrednictwem innych osób. W latach 2000-2005 wprowadził w ten sposób do obrotu co najmniej 1 kg amfetaminy”/ k. 2313/. W uzasadnieniu swego stanowiska prokurator powołał się na wyżej przytoczone już zeznania K. P. (1). Takie stanowisko rzecznika oskarżenia publicznego może być rozumiane jako prawo poddania pod ocenę sądu dowodów, które prokurator był w stanie zgromadzić. Do tego stanowiska odwołuje się sąd pierwszej instancji w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku/ k. 2411/. Sąd ten stwierdza „ Mając na uwadze zacytowane fragmenty zeznań K. P. (1), niewątpliwie przyjąć należy, że te ilości były znaczne, aczkolwiek zdać należy sobie sprawę i z tego, że dokładne określenie jej ilości jest wręcz niemożliwe, natomiast podzielić należy stanowisko prokuratora, a więc znajduje swe logiczne uzasadnienie przyjęcie, że na przestrzeni roku 2004 było tej amfetaminy nie mniej niż 1 kg”. Takie ustalenie w świetle art. 7 k.p.k. razi dowolnością. Stąd też nie może być zaakceptowane. Dopuszczalne było by ustalenie wprowadzenia do obrotu bliżej nieokreślonej ilości amfetaminy. Takie ustalenie rodziło by zmianę kwalifikacji. Jednakże ponownie wypada powtórzyć, iż było by to możliwe gdyby można było zweryfikować zeznania świadka koronnego. A w tym zakresie pojawiły się wątpliwości, których sąd odwoławczy nie był w stanie usunąć. Sąd Apelacyjny nie traci również z pola widzenia zeznań P. R. (1). Jednakże te zeznania potwierdzają jedynie to co wynika z zeznań K. P. (1), a mianowicie, że P. Ż. (1) brał narkotyki od M. L. (1). Podobnie jak zeznania K. P. (1), także zeznania P. R. (1) nie pozwalają na ustalenie ilości oraz ceny narkotyków wprowadzanych do obrotu przez P. Ż. (1) oraz czasu, w którym miała mieć miejsce przestępcza działalność tego oskarżonego.

W konsekwencji powyższego zaskarżony wyrok należało zmienić i uniewinnić oskarżonego od popełnienia przypisanych mu czynów. Zważyć przy tym należy, iż wyrok uniewinniający zapada nie tylko w sytuacji gdy zarzuconych aktem oskarżenia czynów nie popełniono, ale również w sytuacji gdy zebrane dowody nie pozwalają na przypisanie popełnienia takich czynów.

W odniesieniu do apelacji **T. K. (1)**.

Sprawa T. K. (1) była ponownie przedmiotem rozpoznania przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu. Przypomnieć należy, iż wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 12 września 2011 r. o sygn. akt III K 81/10 T. K. (1) został uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 258§1k.k., a uznano go winnym przestępstwa z art. 310§2 k.k. i na podstawie tego przepisu sąd orzekł karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat, a na podstawie art. 33§2k.k. wymierzył oskarżonemu 50 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda stawka / k. 2718/. W następstwie apelacji prokuratora/ k.2808-2819/ Sąd Apelacyjny we Wrocławiu

wyrokiem z dnia 8 lutego 2012 r. o sygn. akt II AKa 409/11 uchylił wyrok sądu pierwszej instancji i sprawę tego oskarżonego przekazał Sądowi Okręgowemu w Świdnicy do ponownego rozpoznania / k.2961-2978/. W pisemnym uzasadnieniu swego wyroku Sąd Apelacyjny wskazał „Konsekwencją uchylenia zaskarżonego wyroku w zakresie w jakim wymienieni oskarżeni wcześniej zostali uniewinnieni od czynu z art. 258§1k.k. było równoczesne uchylenie tegoż wyroku w zakresie w jakim Sąd I instancji wyeliminował z opisu poszczególnych czynów zapisy o treści : w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej. Chodzi o czyny przypisane oskarżonym T. K. (1) i M. N. w punktach IV i VI części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku. Należy tu wyraźnie podkreślić, iż uchylenie orzeczenia w tym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji wiąże się wyłącznie z apelacją oskarżyciela publicznego. Jak bowiem wcześniej stwierdzono apelacje obrońców wymienionych oskarżonych należało uznać za bezzasadne”.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd pierwszej instancji uznał T. K. (1) winnym popełnienia obu zarzucanych mu czynów i na podstawie art. 258§1k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 310§2k.k. orzekł karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33§2k.k. wymierzył oskarżonemu 50 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda stawka. Sąd orzekł karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Wykonanie kary pozbawienia wolności sąd warunkowo zawiesił na okres próby 4 lat.

W apelacji postawiono zarzuty :

- błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mający istotny wpływ na treść orzeczenia,
- obrazy przepisów postępowania a to art. 5§2k.k.i art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art.424§1pkt1k.p.k.

Zarzuty i wnioski zawarte w apelacji nie zasługują na uwzględnienie. W pierwszej kolejności sąd odwoławczy odniesie się do zarzutu obrazy przepisów postępowania.

Rolą uzasadnienia jest przedstawienie toku rozumowania sądu w taki sposób aby umożliwiała kontrolę wyroku. Uzasadnienie Sądu Okręgowego w Świdnicy spełnia ten wymóg. Sąd odwoławczy jak i strony poza analizą toku rozumowania sądu zawartego w pisemnym uzasadnieniu wyroku nie są zwolnione od znajomości dowodów ujawnionych w toku rozprawy głównej. Nawet wadliwe uzasadnienie, jako sporządzone po wydaniu wyroku, nie może mieć wpływu na treść orzeczenia, a zatem wadliwość uzasadnienia nie spełnia w sobie warunku z art., 438 § 2 k.p.k., od którego zależy dopuszczalność uchylenia lub zmiany orzeczenia. Tylko w razie stwierdzenia, że uzasadnienie wyroku uniemożliwia dokonanie merytorycznej kontroli orzeczenia, a więc weryfikacji ustaleń faktycznych i oceny dowodów stanowi naruszenie art. 424 § 1 k.p.k. mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, gdyż wskazuje na niewłaściwy proces podejmowania przez sąd decyzji (por. wyrok S.A. w Łodzi z 13.09.2007 r. II AKa 105/07 – LEX). Ustalenia Sądu Okręgowego oraz analiza dowodów, na których oparto te ustalenia pozwala na merytoryczną kontrolę zaskarżonego wyroku.

Obraza art. 410 k.p.k. zachodzi, gdy wyrokujący sąd opiera się na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej albo opiera się tylko na części materiału ujawnionego. Ma rację autor apelacji podnosząc, iż w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sąd pierwszej instancji nie ustosunkował się do zeznań : W. B., K. K. i E. G.. Zeznania tych świadków sąd ujawnił na rozprawie w dniu 26 czerwca 2012 r. przez ich odczytanie – k. 2540 zeznania W. B., k. 2542 zeznania K. K., k. 2542v. zeznania E. G.. R. L., do którego również odwołuje się apelujący, złożył zeznania na rozprawie w dniu 17 kwietnia 2012 r./ k.1736/. Dokonując analizy zeznań wskazanych świadków sąd odwoławczy stwierdza, iż uchybienie sądu pierwszej instancji podnoszone w apelacji nie miało wpływu na treść wyroku. Wymienieni świadkowie złożyli zeznania na okoliczności wskazane przez oskarżonego T. K. (1) w jego wyjaśnieniach, a dotyczące prac nadzorczych tego oskarżonego przy adaptacji budynku, w który inwestowała rodzina L.. Tym okolicznościom sąd pierwszej instancji dał wiarę. Dla potwierdzenia tej oceny celowym jest odwołanie się do ustaleń poczynionych przez Sąd Okręgowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Na stronie 2 i 3 pisemnego uzasadnienia Sąd Okręgowy ustala „ T. K. (1) określany był najczęściej przez osoby ze Ś. jako T. z Ł.. Był ważną osobą w grupie M. L. (1) i środowisko przestępcze wiedziało, że razem prowadzą tę grupę jak i że są współnikami. Pojawił się on przy M. L. (1) w 2003 roku i w tym okresie zaczął z nim działać, stając się jego ścisłym współpracownikiem. W tym też czasie

nadzorował on prace budowlane przy adaptacji budynku przy ul. (...) w Ś., w co inwestowała rodzina L., nabywając go od L. L. (3)”.

Nie można podzielić zarzutu obrazu art.5§2k.p.k. i art. 7 k.p.k. Obrazu art. 5 § 2 k.p.k. ma miejsce wówczas, gdy w danym zakresie istnieją wątpliwości, które nie dają się usunąć, mimo wykorzystania wszelkich dostępnych źródeł i środków dowodowych. O naruszeniu tego przepisu można zatem mówić dopiero wówczas, gdy mimo przeprowadzenia postępowania dowodowego zgodnie z regułami, o których mowa w art. 7 k.p.k. wątpliwości te nie zostały usunięte i rozstrzygnięto je na niekorzyść oskarżonego. Dodać przy tym należy, że zasada ta nie wchodzi w grę, jeżeli wątpliwości zgłasza jedynie autor środka odwoławczego, a nie miał ich (jak w niniejszej sprawie) sąd orzekający, który dokonał stanowczych, zgodnych z dyrektywami określonymi w art. 7 k.p.k. ustaleń faktycznych (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 stycznia 2006 r., III K 195/05, OSNKW z 2006 r., z. 4, poz. 39, str. 45). Autor apelacji nie wykazał, aby sąd I instancji miał wątpliwości, które rozstrzygnął wbrew zasadzie in dubio pro reo na niekorzyść oskarżonego.

Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut obrazu art. 7 k.p.k. Autor apelacji nie wykazał aby sąd I instancji nie respektował w toku wyrokowania (co do oskarżonego T. K. (1)) wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasad prawidłowego (logicznego) rozumowania. Sąd ten dokonał prawidłowej, zgodnej z regułami określonymi w art. 7 k.p.k., oceny materiału dowodowego w omawianym zakresie, a swoje stanowisko uzasadnił w pełni przekonująco.

Podstawę ustaleń faktycznych w odniesieniu do T. K. (1) stanowią zeznania K. P. (1). Świadek koronny podał, że M. L. (1) handlował też z T. z Ł./ k. 98/. Świadek wskazał, że T. K. (1) zna jako T. z Ł./ k. 1852/. T. z Ł. dał świadkowi 100 fałszywych euro, które ten przekazał D. B. (1)/ k. 98/. Te 100 euro otrzymał w 2004 r./ k.206/. T. K. (1) należał do grupy M. L. (1). M. L. (1) zaczął z T. pod koniec 2003 r./ k.220/. T. i M. L. (1) rozmawiali ze świadkiem w domu, który wcześniej należał do L., na temat uregulowania długu za 30 000 fałszywych dolarów amerykańskich, które otrzymał od M. L. (1), a które przekazał S. W./ k.98/.

Omawiana apelacja sprowadza się w istocie do próby podważenia wiarygodności zeznań świadka koronnego K. P. (1) w odniesieniu do oskarżonego T. K. (1). Autor apelacji nie przedstawił jednakże przekonujących argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć rozstrzygnięcie zapadłe w tym zakresie w pierwszej instancji.

Zacząć trzeba od stwierdzenia, iż świadek K. P. (1) nie rozpoznał na rozprawie sądowej oskarżonego T. K. (1), mimo iż uczynił to w postępowaniu przygotowawczym (k.1091 i 1850). Jednakże przekazane przez świadka K. P. (1) informacje dotyczące T. K. (1) (pozwalające na identyfikację jego osoby) znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach samego oskarżonego.

Z wyjaśnień złożonych przez K. P. (1) w toku postępowania przygotowawczego wynika, że oskarżony T. K. (1) (którego określał jako „T. z Ł.”) pozostawał w bliskich kontaktach z M. L. (1). Oskarżony T. K. (1) potwierdził fakt swojej długotrwałej i bliskiej znajomości ze wspomnianym M. L. (1). Co więcej oskarżony ten przyznał, że znał również K. P. (1) (k.1541).

Jak wspomniano uprzednio K. P. (1) podał szereg informacji, które pozwalają zidentyfikować oskarżonego T. K. (1) i świadczą o wiarygodności zeznań wymienionego świadka w tym zakresie.

K. P. (1) określał w swoich zeznaniach T. K. (1) mianem „T. z Ł.”. Oskarżony ten istotnie zamieszkiwał w Ł. (dane osobowe – k. 1519 oraz k. 2461v akt III K 81/10 i k. 1719v./.

W toku postępowania przygotowawczego K. P. (1) stwierdził, że zarówno M. L. (1), jak i (...) mieli powiązania z osobą o nazwisku L., od której wspólnie nabyli nieruchomość (k.253-254 w zw. z k. 1849/. Wątek ten świadek rozwinął podczas rozprawy, zeznając na tę okoliczność co następuje (k.2675v w zw. z k. 1849/.: „Oni wspólnie wykładali pieniądze na rozbudowę tego domu. Wspólnie tłumaczyli, że zastraszyli pana L. i zapłacili mu wiele mniej niż chciał. Kilka razy byłem na budowie tego domu. Widziałem tam oskarżonego K.. Ten T. tam fizycznej pracy nie wykonywał, miał do tego pracowników. Nigdy nie widziałem go w roboczych ubraniach”.

K. P. (1) potwierdził też na rozprawie zeznania jakie złożył w omawianym zakresie w postępowaniu przygotowawczym (k. 1849/).

Fakty przedstawione przez wymienionego świadka (odnoszące się do osoby T. K. (1)) znajdują potwierdzenie w treści wyjaśnień samego oskarżonego. W toku śledztwa przyznał on, że rzeczywiście uczestniczył w remoncie domu, „który L. kupił od L.” (k. 1541). To samo T. K. (1) wyjaśnił podczas rozprawy (k.1723). Wprawdzie pozostają między nimi różnice co do tego kto w istocie był nabywcą wspomnianej nieruchomości (czy tylko M. L. (1), czy też tenże M. L. (1) wspólnie z T. K. (1)), a także co do źródła finansowania remontu nabytego domu. Jednakże nie w tym rzecz. Sedno zagadnienia tkwi bowiem w tym, iż K. P. (1) znał bardzo dobrze takie szczegóły z życia T. K. (1), że pozwala to uznać, iż osobę tę zidentyfikował w pełni prawidłowo i nie może być w tym przypadku mowy o błędzie.

Apelujący wywodzi, że zeznania wymienionego świadka co do T. K. (1) są niewiarygodne w tej części, w której mowa jest o przestępczej działalności tegoż oskarżonego (T. K. (1) zaprzeczał takiej działalności). Polemika z dokonaną przez Sąd I instancji oceną owego dowodu sprowadza się w istocie do prostej negacji obciążających oskarżonego faktów przedstawianych przez K. P. (1). Apelujący wywodzi przy tym, iż skoro drugi świadek koronny – D. B. (1) (odbiorca przedmiotowego banknotu o nominale 100 euro), nie zna T. K. (1), tym samym okoliczność ta podważa wiarygodność zeznań K. P. (1) co do tegoż oskarżonego.

W związku z powyższym należy podnieść, że K. P. (1) przesłuchiwany jeszcze w charakterze podejrzanego (w dniu 4 stycznia 2006 r.) oświadczył co następuje: „Wiem, że L. handlował też z T. z Ł., którego nazwiska nie znam, ale poznałem go przez L.. Ten T. załatwił mi też banknot o nominale 100 Euro, który jest wymieniony w przedstawionym mi zarzucie, a który następnie przekazałem D. B. (1). Za ten banknot zapłaciłem temu T. 40 % wartości” (k.124, tom I). Wyjaśnienia te K. P. (1) podtrzymał na rozprawie (k.1848).

Powyższy fakt K. P. (1) potwierdził też w toku dalszego postępowania przygotowawczego, występując już w roli świadka koronnego (k.240v, 241v-242 i 261 tom II) oraz – jak wspomniano – na rozprawie.

Z powołanych wyżej wyjaśnień i zeznań K. P. (1) wynika, że T. K. (1) nie kontaktował się bezpośrednio (osobiście) z D. B. (1) w trakcie transakcji kupna-sprzedaży przedmiotowego banknotu o nominale 100 euro. Banknot ten K. P. (1) otrzymał od T. K. (1), a następnie przekazał wspomnianemu D. B. (1) bez udziału w tej czynności oskarżonego. To samo wynika też z zeznań D. B. (1) (k.1834).

W świetle owej okoliczności wskazany przez autora apelacji fakt, iż T. K. (1) nie znał się z D. B. (1) traci na znaczeniu (skoro nie było między nimi bezpośredniego kontaktu).

Zeznania D. B. (1) potwierdzają natomiast w pełni fakt, że otrzymał on od K. P. (1) wspomniany banknot o nominale 100 euro. Przesłuchiwany w dniu 3 marca 2005 r. przez prokuratora D. B. zeznał, że na początku 2004 r. otrzymał od K. P. (1) „fałszywy banknot o nominale 100 Euro” w celu przekazania go innym osobom (k.82 tom I). Zeznania te D. B. (1) podtrzymał na rozprawie. Wskazany dowód potwierdza zatem wiarygodność wyjaśnień i zeznań K. P. (1). Wyjaśnienia i zeznania wymienionego świadka odnośnie T. K. (1) są przy tym jednolite, stanowcze i konsekwentne, co nadaje im walor wiarygodności w tym zakresie.

W tym stanie rzeczy – mając na uwadze całokształt powyższych okoliczności – zawarty w omawianej apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia w odniesieniu do oskarżonego T. K. (1), Sąd Apelacyjny uznał za bezzasadny.

Poza powyższymi rozważaniami Sąd Apelacyjny wskazuje, iż w odpowiedzi na apelację oskarżonego T. K. (1) w zakresie jego udziału w zorganizowanej grupie przestępczej pełne odniesienie mają również rozważania zawarte na wstępie uzasadnienia a dotyczące grupy przestępczej. Podstawę ustaleń faktycznych w tym zakresie stanowią zeznania świadka koronnego K. P. (1), przytoczone już wyżej oraz ocenione jak już wskazano.

Oskarżonemu T. K. (1) przypisano popełnienie przestępstwa z art. 310§2k.k. Puszczanie w obieg podrobionego pieniądza co do zasady ma miejsce wtedy, gdy sprawca wykorzystując jego podobieństwo do prawdziwego płaci nim, rozmienia lub sprzedaje go, a więc gdy odbiorcą tego pieniądza wprowadza w błąd co do jego prawdziwości. Do realizacji przestępstwa z §2 art. 310k.k. wystarczy puszczenie w obieg sfałszowanego środka płatniczego, który sprawca otrzymał ze świadomością, że jest to fałszykat. Warunkiem odpowiedzialności nie jest natomiast już samo przejęcie sfałszowanego środka płatniczego z zamiarem puszczenia go w obieg. Jeżeli sprawca wchodzi w posiadanie fałszykatu dowolnym sposobem i mając świadomość, że jest on fałszykatem, puszcza go w obieg chcąc go sprzedać, popełnia przestępstwo z art. 310§2k.k./ por. wyrok SN z 22 grudnia 1972 r. sygn.. IV KR 308/72, OSNPG 1973, nr 6,poz. 76/.

Dokonując oceny kary wymierzonej T. K. (1) za czyn z art. 310§2k.k. należy rozpocząć rozważania od analizy treści zarzutu sformułowanego w apelacji prokuratora/ k. 2809/ od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 12 września 2011 r./ k. 2715/. W odniesieniu do przestępstwa z art. 310§2k.k. prokurator zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, że oskarżony nie popełnił przestępstwa w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej. Tak postawiony zarzut został uwzględniony. W orzecznictwie wskazuje się, że „Orzekanie na niekorzyść oskarżonego w postępowaniu ponownym jest dopuszczalne tylko w granicy zaskarżenia pierwszego, uchylonego wyroku, środkiem odwoławczym wniesionym na jego niekorzyść, a w przypadku sporządzenia i wniesienia środka odwoławczego przez oskarżyciela publicznego lub pełnomocnika, nadto tylko w razie stwierdzenia uchybień podniesionych w takim środku odwoławczym (art. 427 § 2 k.p.k. i 434 § 1 k.p.k.), chyba że ustawa stanowi inaczej (art. 439 § 1, 440 k.p.k., 455 k.p.k.)” - por. wyrok SA we Wrocławiu z 16 września 2009 r o sygn. II A Ka 235/09, Lex nr 519606. Łączne odczytywanie przepisu art. 447 § 1 k.p.k. i przepisów regulujących stosowanie zasady reformationis in peius - art. 434 § 1 k.p.k. i art. 443 k.p.k. uprawnia do twierdzenia, że przy braku zarzutu rażącej niewspółmierności kary w apelacji wniesionej na niekorzyść oskarżonego, zaskarżenie wyroku co do winy pozwala na za-ostrożenie kary, jednakże pod warunkiem stwierdzenia uchybień podniesionych w środku odwoławczym (T. Grzegorzcyk: Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2008, str. 965). Tym samym, również w przypadku uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, wymierzenie w ramach "wydania orzeczenia surowszego" w rozumieniu art. 443 k.p.k. kary wyższej niż poprzednio będzie możliwe tylko wówczas, gdy przyczyną uchylenia wyroku zaskarżonego co do winy, stanie się uwzględnienie tej wywiedzionej na niekorzyść oskarżonego apelacji z powodu stwierdzenia podnoszonych w niej uchybień/ tak też SA w Katowicach w wyroku z 2 czerwca 2011 r. o sygn. II A Ka 154/11, KZS 2011/9/105/.

Z powyższego wynika, iż Sąd Okręgowy w Świdnicy był uprawniony do wymierzenia oskarżonemu surowszej kary za czyn z art.310§2k.k.

Dokonując oceny kar wymierzonych T. K. (1) za oba czyny oraz kary łącznej pozbawienia wolności nie sposób ocenić tych kar jako rażąco surowych. Za taką oceną przemawia fakt, że kary jednostkowe zostały orzeczone w granicach zbliżonych do dolnego ustawowego zagrożenia stanowiącego sankcje za te przestępstwa, a karę łączną sąd orzekł z zastosowaniem zasady asperacji zbliżonej do zasady absorpcji. Powyższą ocenę dodatkowo uzasadnia warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

W odniesieniu do oskarżonego T. K. (1) apelację złożył również prokurator. Zarzucił obrazę przepisu prawa materialnego, a to art. 73§2k.k. i wniósł o orzeczenie wobec oskarżonego dozoru kuratora w okresie próby. Apelacja jest zasadna. T. K. (1) został skazany za przestępstwo, które popełnił działając w zorganizowanej grupie przestępczej. Stąd też rzecznik oskarżenia publicznego trafnie dowodzi, że ustanowienie dozoru kuratora sądowego w stosunku do sprawcy, który popełnił przestępstwo działając w zorganizowanej grupie przestępczej ma charakter obligatoryjny. Obowiązek ten wynika wprost z brzmienia art. 65§1k.k. , wedle którego przepisy dotyczące wymiaru kary, środków karnych oraz środków związanych z poddaniem sprawcy próbie, przewidziane wobec sprawcy określonego w art. 64§2k.k., stosuje się także do sprawcy, który popełnia przestępstwo działając w zorganizowanej grupie albo związku mających na celu popełnienie przestępstwa. A zatem sąd w przypadku zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności T. K. (1) winien obowiązkowo orzec dozór kuratora sądowego(art. 73§2k.k.). Reguła ta została także

wyrażona w art. 65§2k.k. i ma zastosowanie również do sprawców skazanych za czyn z art. 258k.k. Stąd też kierując się powyższym skorygowano zaskarżony wyrok zgodnie z wnioskiem zawartym w apelacji prokuratora.

T. K. (1) był tymczasowo aresztowany od 9 grudnia 2009 r./ k.1490 akt Ap V Ds. 21/09/ do 2 czerwca 2010r./ k 2374 akt III K 81/10/. Stąd też sąd pierwszej instancji prawidłowo zaliczył wskazany okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w tej sprawie na poczet wymierzonych mu kar.

W odniesieniu do apelacji **M. N.**.

Na wstępie rozważań należy wskazać, iż sprawa M. N. była ponownie przedmiotem rozpoznania przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu. Przypomnieć należy, iż wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 12 września 2011 r. o sygn. akt III K 81/10 M. N. został uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 258§1k.k., a uznano go winnym przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12k.k. i art. 65§1k.k., a na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1k.k. sąd orzekł karę 3 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny po 20 złotych każda stawka / k. 2715-2719/. W następstwie apelacji prokuratora/ k.2808-2819/ Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 8 lutego 2012 r. o sygn. akt II AKa 409/11 uchylił wyrok sądu pierwszej instancji i sprawę tego oskarżonego przekazał Sądowi Okręgowemu w Świdnicy do ponownego rozpoznania / k.2961-2978/. W pisemnym uzasadnieniu swego wyroku Sąd Apelacyjny wskazał „Konsekwencją uchylenia zaskarżonego wyroku w zakresie w jakim wymienieni oskarżeni wcześniej zostali uniewinnieni od czynu z art. 258§1k.k. było równoczesne uchylenie tegoż wyroku w zakresie w jakim Sąd I instancji wyeliminował z opisu poszczególnych czynów zapisy o treści : w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej. Chodzi o czyny przypisane oskarżonym T. K. (1) i M. N. w punktach IV i VI części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku. Należy tu wyraźnie podkreślić, iż uchylenie orzeczenia w tym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji wiąże się wyłącznie z apelacją oskarżyciela publicznego. Jak bowiem wcześniej stwierdzono apelacje obrońców wymienionych oskarżonych należało uznać za bezzasadne”.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd pierwszej instancji uznał M. N. winnym popełnienia obu zarzucanych mu czynów i na podstawie art. 258§1k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 56 ust. 3 orzekł karę 4 lat pozbawienia wolności oraz orzekł karę łączną 4 lat pozbawienia wolności / k. 2254/.

W apelacji postawiono zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść zapadłego wyroku a sprowadzający się do :

- ustalenia, iż zachowanie oskarżonego nosiło znamiona udziału w zorganizowanej grupie przestępczej,
- ustalenia, że zachowanie oskarżonego związane z obrotem substancjami psychotropowymi w postaci amfetaminy dotyczyło znacznych ilości i że z tego tytułu oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu w rozumieniu art. 65§1k.k.

Zarzut jak i wnioski zawarte w apelacji nie zasługują na uwzględnienie. W pierwszej kolejności należy wskazać, iż do M. N. mają odniesienie dowody i ich ocena przedstawione na początku rozważań dotyczących zorganizowanej grupy przestępczej.

K. P. (1) zeznał, że duże ilości narkotyków od M. L. (1) odbierał M. N.. Jak wskazał D. M. N. to „j.”/ k.1834/. (...) brał od M. L. (1) 5-10 kg amfetaminy. Mógł to być 2002 r. jak podał K. P. (1)/ k.204/. Dalej świadek podał, że „j.” brał te 5-10 kg amfetaminy na przestrzeni 2000-2002 r./k. 220/.

Także A. I. w swych zeznaniach złożonych na rozprawie w dniu 16 maja 2012 r./ k.1889/ wskazał, że zna M. N., który zajmował się narkotykami. Po narkotyki jeździł do Ś.. Było to w 2001 r. Na przestrzeni roku tych dostaw było kilka kilogramów. M. N. w Ś. wsiadał do auta na niemieckich numerach rejestracyjnych. Za każdym razem był to ten sam samochód. Gdy M. N. wracał to mówił, że kupił narkotyki od samego bosa. Zrozumiałem, że tym bosem był M. L. (1).

O spotkaniach M. N. z „bosem” mówią również zeznania D. R./ k.1912 w zw. z k. 1300 z akt III K 10/12/ oraz K. S. złożone na rozprawie w dniu 26 czerwca 2012 r./ k. 2141/. K. S. słuchany w sprawie III K 73/06 Sądu Okręgowego

w Świdnicy podał, że M. N. zaopatrywał się w narkotyki w Ś. u mężczyzny o imieniu M., który jest sparaliżowany. M. zajmuje się narkotykami i rozprowadzaniem fałszywych pieniędzy. Był dwa razy w mieszkaniu tego M.. N. rozliczał się za wziętą od tego mężczyzny amfetaminę i ekstazy. Po narkotyki ludzie tego M. jeździli do Holandii. Wskazując na te zeznania Sąd Apelacyjny nie traci z pola widzenia okoliczności, iż K. S. nie podtrzymał odczytanych mu wyjaśnień jakie złożył w sprawie III K 73/06 Sądu Okręgowego w Świdnicy. Sąd pierwszej instancji prawidłowo ocenił te zeznania. Motywy zmiany stanowiska K. S. nie są przekonujące. Podał, że miał złość na M. N. dlatego go obciążał, a jest mu wstyd że obciążał M. L. (1). Za krytyczną oceną zmiany stanowiska K. S. przemawiają przytoczone wyżej zeznania K. P. (1) i A. I..

Wskazany materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonemu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Celowym jest ponowne odwołanie się do zeznań K. P. (1), w których wskazał, że z M. L. (1) przyjeżdżali na spotkanie samochodem R. O. i D. S. (1). Za każdym razem był to ten sam samochód na niemieckich numerach rejestracyjnych – jak podał A. I.. Z przytoczonych wyżej dowodów wynika, iż tych spotkań było bardzo dużo. W czasie tych spotkań oskarżony brał od M. L. (1) duże ilości narkotyków. A więc była to wielokrotna powtarzalność całego procederu. Rodzaj prowadzonej działalności przestępczej wymagał określonych przedsięwzięć organizacyjnych. Podnieść należy również, iż częsty odbiór narkotyków wskazuje, iż M. N. łączyła pewna więź organizacyjna, którą stanowi porozumienie wyrażające się w gotowości odbierania narkotyków w komis celem ich dalszego wprowadzenia do obrotu. Wielokrotna powtarzalność całego procederu oraz mierzona w kilogramach ilość amfetaminy wskazuje na duże zaufanie M. N. u M. L. (1). Takiego procederu mogła dopuszczać się tylko osoba wtajemniczona i zaufana u M. L. (1). Wskazani wyżej świadkowie określili relacje między M. N. i M. L. (1). Celowym jest również w tym momencie odwołanie się do zeznań D. B. (1) z 12 kwietnia 2004 r./ k.89/, które ten świadek podtrzymał na rozprawie/k. 1834 i nast./. Świadek wskazał, iż G. opowiadał mu, że „j.” z M. L. (1) razem jeździli po amfetaminę do W. do mężczyzny o ps. (...). Ponownie także należy wskazać na zeznania K. P. (1)/ k. 263/, w których podał, że nie ulega wątpliwości, iż M. L. (1) miał stworzoną grupę, raz malejąca, raz rosnąca ale zawsze była. N. to raczej był taki dochodzący, ale jak brał w komis to pracował dla M. L. (1) tylko się nie przyznawali. W ocenie sądu odwoławczego nie budzi wątpliwości, że M. N. miał świadomość istnienia zorganizowanej grupy przestępczej i jego przynależności do tej grupy. Zważyć również należy, iż zorganizowana grupa przestępcza nie jest zakładana w oparciu o pisemną umowę. To twór działający najczęściej w konspiracji do tego stopnia, iż jedni uczestnicy grupy nie wiedzą o wszystkich jej uczestnikach po to, aby nie było wprost dowodów na istnienie zorganizowanej grupy przestępczej. Stąd też bardzo często dokonując oceny istnienia grupy przestępczej i przynależności do tej grupy trzeba kierować się uprawnieniami wynikającymi z art. 7k.p.k., a więc wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego w konfrontacji z dowodami pośrednimi. Ustalenia faktyczne nie zawsze muszą bezpośrednio wynikać z konkretnych dowodów. Mogą one także wypływać z nieodpartej logiki wydarzeń stwierdzonej innymi dowodami, jeżeli owe wydarzenia są tego rodzaju, że stanowią oczywistą przesłankę, na podstawie której doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek, iż dana okoliczność istotnie miała miejsce./ tak też SA w Poznaniu w wyroku z 28 stycznia 2002 r. o sygn II A Ka 570/01, OSA w Poznaniu 2002/10/76/.

Oskarżony odmawiał składania wyjaśnień jak i udziału w rozprawie. Podał, że od 2003 r. przebywa w Zakładzie Karnym. Ten fakt znajduje potwierdzenie w dowodzie dotyczącym karalności oskarżonego/ k. 2187/. Z informacji o M. N. z Krajowego Rejestru Karnego wynika, iż oskarżony faktycznie został tymczasowo aresztowany 18 lipca 2003 r. do sprawy III K 494/03 Sądu Rejonowego w Wałbrzychu. Od tego czasu oskarżony jest pozbawiony wolności. A zatem należało skorygować czas popełnienia przypisanego mu przestępstwa udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Dokonując tej korekty należy zważyć, że czyn przypisany M. N. został zakwalifikowany jako występki z art. 258§1k.k. Zgodnie z tym przepisem „Kto bierze udział w zorganizowanej grupie albo związku mających na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5”. Wskazany przepis w przytoczonym brzmieniu obowiązuje od 1 maja 2004 r./ por. Dz. U. Nr 93, poz. 889/. Przed tą datą treść przepisu art. 258§1k.k. brzmiała „Kto bierze udział w zorganizowanej grupie albo związku mającym na celu popełnianie przestępstw, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3”. A zatem w związku z powyższą korektą czynu przypisanego M. N. należy zastosować zasadę intertemporalną wyrażoną w art. 4§1k.k. W myśl tego przepisu „Jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy”. Do oskarżonego

należy zastosować przepis w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją. M. N. przypisano popełnienie przestępstwa trwałego. Za czas popełnienia przestępstw rozciągniętych w czasie, wieloczynowych, trwałych, a także o charakterze ciągłym, traktować należy ostatni moment działania sprawcy, w tym czas dokonania ostatniego z czynów składających się na realizację przestępstwa ciągłego/ por. wyrok SN z 15.04.2002 r. II KKN 38/01 Lex/. Stąd też należy również zwrócić uwagę, że w kwietniu 2003 r. nie obowiązywał przepis art. 258§2k.k. w brzmieniu „Do sprawcy przestępstwa z art. 258 mają odpowiednie zastosowanie przepisy dotyczące sprawcy określonego w art. 64§2k.k. z wyjątkiem przewidzianego w tym przepisie zaostżenia kary”, bowiem wskazany przepis wszedł w życie w dniu 1 maja 2004 r./ por. Dz. U. Nr 93, poz. 889/. Szerzej na temat zasady intertemporalnej wyrażonej w art. 4§1k.k. będzie jeszcze mowa w dalszej części uzasadnienia.

Mając na uwadze wskazane okoliczności oraz skrócenie okresu przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej Sąd Apelacyjny obniżył oskarżonemu wymierzoną karę do roku pozbawienia wolności. Sąd Apelacyjny podobnie jak Sąd Okręgowy w Świdnicy nie znajduje szczególnych okoliczności, które wpływały by na złagodzenie kary. A wręcz przeciwnie dotychczasowy sposób życia oskarżonego udokumentowany informacją z Krajowego Rejestru Karnego stanowi istotną okoliczność obciążającą.

W zakresie czynu przypisanego M. N. z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii należy w pierwszej kolejności odwołać się do cytowanych już wyżej zeznań K. P. (1). Podał on, iż w latach 2000-2002 „j.” wziął od M. L. (1) 5-10 kg amfetaminy. Sąd pierwszej instancji trafnie przyjął, iż M. N. nabył nie mniej niż 5 kg amfetaminy w cenie po 12 złotych za gram, a więc łącznie za cenę 60000 złotych. Pozostali wyżej wskazani świadkowie podali, iż N. handlował amfetaminą, a więc odsprzedawał ją z zyskiem. Te działania były rozciągnięte w czasie i dotyczyły bardzo dużej ilości narkotyków. Prowadzi to do uzasadnionego wniosku iż oskarżony, bezrobotny, obciążony obowiązkami alimentacyjnymi uczynił sobie z tego procederu stałe źródło dochodów.

W apelacji poddano również w wątpliwość ustalenia sądu pierwszej instancji w zakresie przyjęcia, iż oskarżony wprowadził do obrotu znaczną ilość amfetaminy. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 23 września 2009 r. – I KZP 10/09 – wyjaśnił „Jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, bo jest to „znaczną ilość” w rozumieniu tej ustawy – OSNKW 2009/10/84. Kilkudziesięciu to tyle co kilka dziesiątek. Odwołując się do Małego Słownika Języka Polskiego pod red. Stanisława Skorupki, PWN, Warszawa 1969 s. 273 „kilka” to poniżej dziesięć. A więc kilka mieści się w przedziale od 2 do 9. Stąd też kilkudziesięciu to tyle co kilka dziesiąt. A zatem nie mniej niż dwudziestu. Faktem powszechnie znanym jest, iż 1 gram amfetaminy tj. 1 działka dealerska, która zaspokaja potrzeby jednej osoby uzależnionej. W realiach ocenianej sprawy nie może budzić wątpliwości, iż 5 kg amfetaminy to znaczna ilość, o której mowa w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii.

Amfetaminę (psychedrynę) wymieniono w załączniku nr 2 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Została ona zaliczona w wykazie substancji psychotropowych do grupy II-P.

W czasie popełnienia przestępstwa przypisanego M. N. obowiązywała ustawa z dnia 24 kwietnia 1997 r./ Dz. U. Nr 24z 2003 r., poz. 198/. Odpowiednikiem przepisu art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. jest art. 43 ustawy z 24 kwietnia 1997 r. Znamiona obu przepisów są zbieżne. Zwrócić jednakże należy uwagę, iż w dacie orzekania przepis art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii został znowelizowany ustawą z dnia 1 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw/ Dz. U. Nr. 117, poz. 678, pkt 13/. W przepisie zmieniła się sankcja. Przystępstwo określone w art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w dacie orzekania zagrożone było sankcją grzywny i karą pozbawienia wolności od 2 lat do 12 lat. W tym brzmieniu omawiany przepis obowiązuje od 9 grudnia 2011 r. Stąd też rozważenia wymaga czy nie należało orzekać z powołaniem się na przepis art. 4§1k.k. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 1 lipca 2007 r. o sygn. II KO 1/04, Lex nr 121666 wyraził pogląd, że „Reguła zawarta w art. 4 § 1 k.k., nakazująca stosować ustawę względniejszą dla sprawcy niż ta, która obowiązuje w czasie orzekania, ma zastosowanie nie tylko do sytuacji, w której ustawa względniejsza obowiązywała w czasie popełnienia przypisanego sprawcy przestępstwa, ale także do sytuacji, w której w okresie pomiędzy chwilą

popelnienia przestępstwa a chwilą orzekania obowiązywała, choćby przez krótki okres, taka ustawa względniejsza (przez pojęcie "ustawa" należy rozumieć cały stan prawny obowiązujący w czasie między popelnieniem czynu a wyrokowaniem)". Ocena względności ustaw dokonana w ramach stosowania art. 4 § 1 k.k. nie może ograniczać się do prostego zestawienia wysokości sankcji zawartych w porównywanych przepisach, lecz wymaga analizy wszystkich prawno-karnych skutków wynikających dla oskarżonego z zastosowania ustawy nowej albo obowiązującej poprzednio/por. wyrok SA we Wrocławiu z 26 września o sygn. akt II A Ka 266/12, Lex nr 1220381/. Stąd też skoro sąd pierwszej instancji orzekł karę, którą mógł wymierzyć w granicach poprzedniej sankcji przewidzianej w przepisach jak i w granicach sankcji obowiązującej w czasie orzekania to prawidłowym jest zastosowanie ustawy obowiązującej w czasie orzekania. Tym bardziej, że pozostałe konsekwencje skazania są identyczne pod rządami „starej” ustawy jak i ustawy „nowej”.

Prawidłowo też zastosowano art. 65§1k.k. w brzmieniu obowiązującym od 1 maja 2004r. Aktualna treść art. 65§1k.k. jest zbieżna z treścią tego przepisu w brzmieniu obowiązującym w dacie popelnienia przestępstwa przypisanego oskarżonemu.

Prawidłowo zastosowano również art. 12 k.k. . Zgodnie z brzmieniem art. 12 k.k. dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uznaje się za „jeden czyn zabroniony”. Innymi słowy, ustawodawca przesądził, że przy spełnieniu pewnych warunków wiele zachowań stanowi jednorazowe wypełnienie znamion jakiegoś typu czynu zabronionego. Art. 12 k.k. zawiera ustawowe określenie kryteriów tzw. czynu ciągłego. Zastosowanie art. 12 k.k. uzależnione jest z jednej strony od przesłanki podmiotowej (subiektywnej) w postaci „z góry przyjętego zamiaru”, z drugiej – od przesłanek przedmiotowych, takich jak „krótkie odstępy czasu” oraz tożsamości pokrzywdzonego, jeżeli przedmiotem zamachu jest dobro osobiste.

Warunek podmiotowy w postaci „z góry powziętego zamiaru” należy rozumieć zgodnie ze znaczeniem słowa „zamiar” nadanym mu przez art. 9 § 1 kk.

Brzmienie art. 12 k.k. przesądza o tym, że czyn ciągły charakteryzuje się jednym zamiarem (tym samym, a nie takim samym) obejmującym wszystkie elementy składowe. Nie spełnia kryteriów czynu ciągłego przypadek, w którym poszczególne zachowania sprawcy nie zostały objęte jednym z góry powziętym zamiarem lecz zostały dokonane z identycznym zamiarem, takim samym w odniesieniu do każdego zachowania lecz nieistniejącym z góry, a pojawiającym się sukcesywnie przy podejmowaniu każdego kolejnego zachowania (por. wyrok SN z 26.03.1999 r. sygn. akt IV KKN 28/99 – Lex). W realiach ocenianej sprawy należy podnieść, iż M. N. bardzo często nabywał amfetaminę u M. L. (1). Były to działania wielokrotne rozciągnięte w czasie i regularne. Wskazano wyżej, iż oskarżony uczynił sobie ze swej działalności stałe źródło dochodów. Te okoliczności w pełni przemawiają za kwalifikacją z art. 12 k.k.

Oskarżony w swych wyjaśnieniach podał, iż za ten czyn został już ukarany wyrokiem Sadu Rejonowego w Wałbrzychu z 20 czerwca 2006 r. o sygn. akt II K 1208/05/ k. 2463/.

Wskazany wyrok/ k. 2443-2446 t. XIII/ był przedmiotem analizy sądu pierwszej instancji oraz Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu w uzasadnieniu wyroku tego sądu z dnia 8 lutego 2012 r. o sygn. II A Ka 409/11. Sąd Apelacyjny wskazał już, że „wymagało rozważenia zagadnienie czy w przypadku M. N., z uwagi na treść prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu wydanego w dniu 20 czerwca 2006 r. w sprawie II K 1208/05, nie wchodzi w grę ujemna przesłanka procesowa, o której mowa w art. 439 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. (res iudicata).

Przystępując do omówienia zasygnalizowanej wyżej kwestii trzeba zacząć od sprecyzowania tego za jaki czyn M. N. został skazany przez Sąd Okręgowy w sprawie niniejszej. (...) Sąd I instancji skazał M. N. za przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (u.p.n.) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. Problemem jest to, że przepis art. 56 ust. 1 u.p.n. przewiduje dwie alternatywne formy sprawcze przestępnego zachowania, a to: wprowadzenie do obrotu środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej albo (tzw. alternatywna rozłączna) uczestniczenie w takim obrocie. Konstrukcja przepisu art. 56 ust. 1 u.p.n. powoduje, że w odniesieniu do jednej i tej samej partii narkotyków sprawca nie może jednocześnie wprowadzać ich do obrotu i

uczestniczyć w ich obrocie (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 23 grudnia 2008 r., II AKa 380/08, KZS 2009/3/80, Biul. SAKa 2009/1/11-12). Sąd ten stwierdził, iż „Nabywanie środków odurzających lub substancji psychotropowych, a następnie zbycie tej samej partii narkotyków innym osobom nie prowadzi do odpowiedzialności za dwa przestępstwa. Sprawca odpowiada jedynie za uczestniczenie w obrocie środkami odurzającymi lub substancjami psychotropowymi”.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie ulega wątpliwości, że M. N. w sprawie niniejszej został skazany za czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., polegający na uczestniczeniu w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, a zatem zrealizował znamię, o którym mowa w art. 56 ust. 1 in fine powołanej ustawy. Wynika to wyraźnie z opisu przedmiotowego czynu. Wprawdzie w opisie owego czynu nie zamieszczono ustawowego znamienia przestępstwa, o którym mowa w art. 56 ust. 1 u.p.n., niemniej zawarty tamże zwrot „brał udział w obrocie” pozwala uznać, że chodzi tu w istocie o uczestnictwo w obrocie substancją psychotropową w rozumieniu wskazanego przepisu. Sformułowanie „brać udział” jest bowiem synonimem wyrazu „uczestniczyć”. M. N. został skazany za przestępstwo w formie sprawczej polegającej na uczestniczeniu w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy.

Wypada w tym miejscu zdefiniować różnicę pomiędzy wprowadzaniem narkotyków do obrotu, a uczestniczeniem w takim obrocie. W Komentarzu do art. 56 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii autorstwa Katarzyny Łuczar i Anny Muszyńskiej (Oficyna 2008 r.), różnicę obu wskazanych zachowań ujmuje się następująco: „Wprowadzenie do obrotu środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej, zgodnie z treścią art. 4 pkt 34 u.p.n., polega na udostępnieniu ich odpłatnie lub nieodpłatnie osobom trzecim. Warunkiem koniecznym jest również ustalenie, że osoba, której środki są udostępniane, nie jest konsumentem. Wprowadzenie do obrotu oznacza różnego rodzaju aktywną formę obrotu, natomiast uczestnictwo w obrocie będzie stanowić bierną jego formę. W przypadku gdy odbiorcą jest konsument takich środków, sprawca nie popełnia przestępstwa określonego w art. 56, lecz jedno z przestępstw udzielania, określanych w przepisach art. 58 lub 59 (zob. wyrok SA w Krakowie z dnia 31 października 2006 r., II AKa 177/06, KZS 2006, z. 12, poz. 31; wyrok SA w Białymstoku z dnia 12 lutego 2004 r., II AKa 389/03, OSAB 2004, nr 2, poz. 27)”. ... „Uczestniczenie w obrocie polega na przyjęciu odpłatnie bądź nieodpłatnie środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej przez osobę nie będącą konsumentem w celu późniejszego ich przekazania innej osobie, przy czym nabywca nie jest konsumentem. Gdyby nabywcą był konsument, ocena zachowania sprawcy następuje z uwzględnieniem art. 58 lub art. 59. Konsument, któremu udzielono środków, nie popełnia przestępstwa uczestniczenia w obrocie z art. 56”.

W świetle powyższego, analizując opis przypisanego oskarżonemu M. N. czynu nie ulega kwestii, że chodzi tu o uczestniczenie przez tegoż oskarżonego w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy. Uczestniczy bowiem w obrocie ten kto przyjmuje narkotyki (nieodpłatnie lub tak jak w omawianym przypadku M. N. nabywa je odpłatnie) w zamiarze późniejszego ich przekazania (zbycia) osobie nie będącej konsumentem (zob. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 25 czerwca 2009 r., II AKa 122/09, LEX nr 512067, Prok. i Pr. – wkł. 2010/11/15).

Godzi się nadto sprecyzować na czym polega udzielanie narkotyków innej osobie (odpłatnie lub nieodpłatnie), a zatem istota czynów, o których mowa w art. 58 ust. 1 i 2 oraz art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Za takie bowiem czyny M. N. został skazany przez Sąd Rejonowy w Wałbrzychu we wspomnianej sprawie II K 1208/05. Kryterium pozwalającym na rozróżnienie znamienia „wprowadzenia do obrotu” od znamienia „udzielenia” jest osoba odbiorcy narkotyków. Jeżeli bowiem osobą taką jest jedynie konsument narkotyków, to sprawca popełnia przestępstwo w postaci „udzielenia”, o którym mowa w art. 58 lub 59 powołanej ustawy (a nie czyn z art. 56 u.p.n.).

Jak podkreślono wyżej w sprawie II K 1208/05 Sądu Rejonowego w Wałbrzychu M. N. został skazany za czyny z art. 58 ust. 1 i 2 oraz art. 59 ust. 1 u.p.n., a zatem za udzielanie narkotyków innym osobom. Został on więc skazany za inne czyny niż przestępstwo, które przypisano mu w sprawie niniejszej (uczestniczenie w obrocie w rozumieniu art. 56 ust. 1 u.p.n.).

Powołana uprzednio Komentatorka ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii Katarzyna Łuczyna na kanwie wskazanych wcześniej przepisów, wywodzi co następuje: „Analizując relację art. 56 do art. 58-59 u.p.n., należy stwierdzić, że pozostają one do siebie w stosunku wykluczenia. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 10 grudnia 2003 r. (II AKA 412/03, Lex nr 120378; zob. podobnie wyrok SA w Białymstoku z dnia 20 marca 2011 r., II AKA 34/01, OSA 2002, z. 4, poz. 31) &&uczestniczenie w obrocie&& i &&udzielenie innej osobie&&, w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, są odrębnymi zbiorami zachowań, przy czym &&udzielenie&& innej osobie jest specyficzną, wyodrębnioną przez ustawodawcę formą wprowadzenia do obrotu, gdy adresatem tego obrotu jest konsument środka psychotropowego i pozostałych, wymienionych w ustawie substancji, a środek ten przeznaczony jest na zaspokojenie jego potrzeb jako konsumenta. Nie może więc być mowy o kumulatywnej kwalifikacji art. 43 ustawy (obecnie art. 56 ust. 1) oraz art. 45 lub 46 ustawy (obecnie art. 58 lub art. 59), a nawet przymiot konsumenta po stronie uczestnika obrotu nie przesądza o kwalifikacji prawnej niezależnie od okoliczności faktycznych sprawy. Wynika z tego, iż w przypadku popełnienia przez sprawcę czynu, polegającego na przekazaniu we władanie środków odurzających lub substancji psychotropowych, będzie on odpowiadał za przestępstwo z art. 56 lub art. 58-59 u.p.n.

Wydaje się jednak, że nie można zupełnie wykluczyć sytuacji, w których dopuszczalna będzie kumulatywna kwalifikacja tych przepisów, w szczególności gdy zbywca przekazuje środki nabywcy, który jest dealerem, będącym jednocześnie konsumentem narkotyków. Zbywca będzie wówczas odpowiadał z art. 56 w zw. z art. 58 lub 59 w zw. z art. 11 § 2 k.k., natomiast nabywca – z art. 56 u.p.n. Podobnie w wyroku z dnia 22 września 2005 r. (II AKA 160/05, Lex nr 166000) Sąd Apelacyjny w Lublinie stwierdził, iż w sytuacji gdy sprzedający ma świadomość, że przekazywane środki odurzające czy psychotropowe trafią do dalszego obrotu, a część z nich zostanie przeznaczona na własny użytek odbiorcy tych środków, to nastąpi zbieg przepisów art. 43 ust. 1 (obecnie art. 56 ust. 1) oraz art. 46 ust. 1 lub ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (obecnie art. 59 ust. 1 lub 2). Zbiegu tych przepisów nie wyłączy żadna z reguł wyłączania wielości ocen (specjalności, konsumpcji i subsydiarności), a zatem zbieg tych przepisów karnych może mieć charakter rzeczywisty. Oczywiście przyjęcie takiej kwalifikacji prawnej wymaga pewnych ustaleń faktycznych co do tego, iż osoba wyprowadzająca środki odurzające i psychotropowe do obrotu ma świadomość, iż osoba odbierająca te środki jest nie tylko uczestnikiem obrotu, a więc przekaże te środki dalej, ale jest także konsumentem, któremu właśnie udziela tych środków na własny użytek”.

Jeśli chodzi o drugi fragment przytoczonego wyżej tekstu, w którym autorka Komentarza dopuszcza możliwość kumulatywnej kwalifikacji z art. 56 u.p.n. i art. 58 lub art. 59 u.p.n. w zw. z art. 11 § 2 k.k., odnosi się to do sytuacji, gdy sprawca część narkotyków wprowadza do obrotu udostępniając je dealerom, a inną część udziela tym samym osobom w celach konsumpcyjnych. Świadczy o tym następujący fragment Komentarza: „Oczywiście przyjęcie takiej kwalifikacji prawnej (art. 11 § 2 k.k. – przyp. SA) wymaga pewnych ustaleń faktycznych co do tego, iż osoba wprowadzająca środki odurzające i psychotropowe do obrotu ma świadomość, iż osoba odbierająca te środki jest nie tylko uczestnikiem obrotu, a więc przekaże te środki dalej, ale także konsumentem, któremu właśnie udziela tych środków na własny użytek”.

Taka sytuacja, pozwalająca uznać działalność oskarżonego M. N. (objętą niniejszą sprawą) za czyn pozostający w zbiegu kumulatywnym z działalnością objętą sprawą II K 1208/05 SR w Wałbrzychu nie zachodzi.

Jak bowiem wcześniej wykazano w sprawie niniejszej oskarżonemu przypisano czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w formie sprawczej w postaci uczestniczenia w obrocie (art. 56 ust. 1 in fine u.p.n.), a w sprawie II K 1208/05 SR w Wałbrzychu przypisano mu udzielanie – to jest czyny z art. 58 ust. 1 i 2 oraz art. 59 ust. 1 u.p.n. W takim przypadku nie może być mowy o kumulatywnym zbiegu przepisów ustawy o czym była wcześniej mowa. Tym samym działalności tej nie można traktować jako jednego czynu, (lecz jako dwa odrębne zachowania), w związku z czym nie wchodzi tu w grę ujemna przesłanka procesowa o której mowa w art. 439 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. (res iudicata).

Należy przy tym wspomnieć, że w sprawie II K 1208/05 Sądu Rejonowego w Wałbrzychu w punktach II i III części dyspozytywnej wydanego w owej sprawie wyroku oskarżonemu M. N. przypisano czyny ciągle – to jest występki z

art. 58 ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 12 k.k. i art. 58 ust. 2 u.p.n. w zw. z art. 12 k.k. Rozważenia wymaga w związku z tym kwestia czy zaistniała tu sytuacja, o której mowa w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 r. (I KZP 29/01, OSNKW z.1-2/2002, poz. 2). Uchwała ta stwierdza co następuje: „Prawomocne skazanie za czyn ciągły (art. 12 k.k.) stoi na przeszkodzie, ze względu na treść art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., ponownemu postępowaniu o później ujawnione zachowania, będące elementami tego czynu, które nie były przedmiotem wcześniejszego osądzenia, niezależnie od tego, jak ma się społeczna szkodliwość nowo ujawnionych fragmentów czynu ciągłego do społecznej szkodliwości zachowań uprzednio w ramach tego czynu ciągłego osądzonych”

Wynikającą z cytowanego wyżej judykatu sytuację w sprawie niniejszej należy wykluczyć.

Po pierwsze – jak wcześniej wykazano – działalności oskarżonego objętej niniejszą sprawą oraz żadnego z zachowań przypisanych mu w punktach II i III części dyspozytywnej wyroku SR w Wałbrzychu nie można traktować jako jednego czynu wyczerpującego znamiona określone w dwóch przypisach ustawy karnej (w rozumieniu art. 11 § 2 k.k.).

Po drugie – aby przyjąć konstrukcję czynu ciągłego, o którym mowa w art. 12 k.k. musi zostać spełniony nieodzowny warunek działania ze z góry powziętym zamiarem. Istotę tak zdefiniowanego zamiaru określa wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 1999 r. (IV KKN 28/99, LEX nr 37938, Prok. i Pr. – wkł. 1999/10/2), w którym zawarta została następująca teza: „Brzmienie art. 12 k.k. przesądza o tym, że czyn ciągły charakteryzuje się jednym zamiarem (w tym samym, a nie takim samym) obejmującym wszystkie elementy składowe. Nie spełnia kryteriów czynu ciągłego przypadek, w którym poszczególne zachowania sprawcy nie zostały objęte jednym, z góry powziętym zamiarem, lecz zostały dokonane z identycznym zamiarem, takim samym w odniesieniu do każdego zachowania, lecz nieistniejącym z góry, a pojawiającym się sukcesywnie przy podejmowaniu każdego kolejnego zachowania. Podobnie nie stanowi wypełnienia przesłanki podmiotowej, określonej w art. 12 k.k., sytuacja, gdy sprawca dopuszcza się kilku lub kilkunastu zachowań z odnawiającym się w odniesieniu do każdego z nich zamiarem”.

Taki sam pogląd Sąd Najwyższy wyraził też w postanowieniu z dnia 5 grudnia 2008 r. (IV KK 20308, LEX nr 478137, Prok. i Pr. – wkł. 2009/6/2, Biul. PK 2009/2/54) i w postanowieniu z dnia 14 czerwca 2010 r. (IV KK 65/10, OSNwSK 2010/1/1191).

Porównując stany faktyczne istniejące w obu sprawach należy stwierdzić, iż brak było po stronie oskarżonego owego „z góry powziętego zamiaru” (w rozumieniu art. 12 k.k.) w przypadku zachowań przypisanych mu w sprawie II K 1208/05 SR w Wałbrzychu. Zamiar udzielania narkotyków innym osobom pojawiał się bowiem u niego sukcesywnie, o czym świadczy fakt, że w szeregu wypadkach czynił to na rzecz przypadkowych, nieustalonych osób (vide pkt I, II i III części wstępnej wyroku SR w Wałbrzychu), a w pozostałych wypadkach (pkt IV, V i VI części wstępnej tegoż wyroku), podejmując działalność w postaci uczestniczenia w obrocie oskarżony miał kontakt jedynie z A. I. (to jest osobą, o której mowa w pkt VI części wstępnej tegoż wyroku). Z zeznań wspomnianego A. I. wynika wyraźnie, że udzielanie mu amfetaminy przez M. N. odbywało się incydentalnie i sukcesywnie (vide k. 2539v tom XIV akt niniejszej sprawy). Nie może być tu zatem mowy o owym „z góry powziętym zamiarze”. W toku śledztwa (k.783-744), a także zeznając w sprawie II K 1208/05 wymieniony świadek nie stwierdził, aby zajmował się sprzedażą otrzymywanych od M. N. narkotyków. Nie był zatem dealerem.

Z powyższych względów należy wykluczyć, iż w przypadku oskarżonego M. N. mamy do czynienia z powagą rzeczy osądzonej (res iudicata), która implikowałaby konieczność umorzenia wobec niego postępowania w niniejszej sprawie na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

Powyższe potwierdza fakt, że w sprawie II K 1208/05 SR w Wałbrzychu M. N. został skazany m.in. za czyn z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii polegający na kilkukrotnym udzieleniu A. I. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w nieustalonych ilościach (pkt VII części wstępnej i pkt II części dyspozytywnej powołanego wyroku SR w Wałbrzychu). Jak wcześniej wspomniano „udzielanie”, o którym mowa w art. 58 ust. 1 u.p.n. różni się od „wprowadzania do obrotu”, o którym mowa w art. 56 ust. 1 u.p.n., a kryterium różniącym oba te zachowania, jest to czy odbiorca narkotyków jest tylko ich konsumentem (wówczas mamy do czynienia z udzieleniem),

czy też dealerem, który rozprowadza je dalej (w tym przypadku mamy do czynienia z wprowadzaniem do obrotu, a takiego czynu oskarżonemu w sprawie II K 1208/05 nie przypisano).

Zeznania A. I. (złożone zarówno w sprawie niniejszej, jak i w sprawie II K 1208/05 SR w Wałbrzychu) i związany z jego osobą prawomocny wyrok wydany w powołanej sprawie II K 1208/05, nie dają podstaw do przyjęcia, że był on dealerem, a zatem iż otrzymywał od M. N. narkotyki w celu ich dalszego rozprowadzania.

Należy nadto zwrócić uwagę na okoliczność, że w opisie czynu przypisanego oskarżonemu M. N. w zaskarżonym wyroku został zamieszczony zwrot „... a następnie zbył nieustalonym osobom, celem dalszej odsprzedaży”.

Zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego ustalenia faktyczne to te, które zawarte są w opisie czynu (zob. wyrok SN z 21 stycznia 2008 r., V KK 221/07, OSNKW 2008 z.2, poz. 21 i wyrok SN z 5 stycznia 2011 r., V KK 219/10, niepubl.). Z tego względu wiążące jest ustalenie Sądu I instancji, że oskarżony zbył pozyskaną uprzednio amfetaminę „nieustalonym osobom”.

Reasumując powyższe brak jest podstaw do przyjęcia, iż w sprawie niniejszej mamy do czynienia z powagą rzeczy osądzonej z uwagi na treść prawomocnego wyroku zapadłego w sprawie II K 1208/05 Sądu Rejonowego w Wałbrzychu”.

Dokonując oceny kary wymierzonej M. N. za omawiany czyn należy rozpocząć rozważania od analizy treści zarzutu sformułowanego w apelacji prokuratora/ k. 2809/ od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 12 września 2011 r./ k. 2715/. W odniesieniu do przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii prokurator zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, że oskarżony nie popełnił przestępstwa w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej. Tak postawiony zarzut został uwzględniony. W orzecnictwie wskazuje się, że „Orzekanie na niekorzyść oskarżonego w postępowaniu ponownym jest dopuszczalne tylko w granicy zaskarżenia pierwszego, uchylonego wyroku, środkiem odwoławczym wniesionym na jego niekorzyść, a w przypadku sporządzenia i wniesienia środka odwoławczego przez oskarżyciela publicznego lub pełnomocnika, nadto tylko w razie stwierdzenia uchybień podniesionych w takim środku odwoławczym (art. 427 § 2 k.p.k. i 434 § 1 k.p.k.), chyba że ustawa stanowi inaczej (art. 439 § 1, 440 k.p.k., 455 k.p.k.)”/ por . wyrok SA we Wrocławiu z 16 września 2009 r o sygn. II A Ka 235/09, Lex nr 519606/. Łączne odczytywanie przepisu art. 447 § 1 k.p.k. i przepisów regulujących stosowanie zasady reformationis in peius - art. 434 § 1 k.p.k. i art. 443 k.p.k. uprawnia do twierdzenia, że przy braku zarzutu rażącej niewspółmierności kary w apelacji wniesionej na niekorzyść oskarżonego, zaskarżenie wyroku co do winy pozwala na za-ostrożenie kary, jednakże pod warunkiem stwierdzenia uchybień podniesionych w środku odwoławczym (T. Grzegorzczak: Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2008, str. 965). Tym samym, również w przypadku uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, wymierzenie w ramach "wydania orzeczenia surowszego" w rozumieniu art. 443 k.p.k. kary wyższej niż poprzednio będzie możliwe tylko wówczas, gdy przyczyną uchylenia wyroku zaskarżonego co do winy, stanie się uwzględnienie tej wywiedzionej na niekorzyść oskarżonego apelacji z powodu stwierdzenia podnoszonych w niej uchybień/ tak też SA w Katowicach w wyroku z 2 czerwca 2011 r. o sygn. II A Ka 154/11, KZS 2011/9/105/.

Z powyższego wynika, iż Sąd Okręgowy w Świdnicy był uprawniony do wymierzenia oskarżonemu surowszej kary za czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Wymierzając karę sąd kieruje się ustawowymi dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53k.k. Przepis ten wskazuje, iż sąd wymierzając karę uwzględnia również stopień społecznej szkodliwości czynu. Kwalifikatory stopnia społecznej szkodliwości czynu określa art. 115§2 k.k. W przypadku przestępstw kwalifikowanych z art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na ocenę stopnia społecznej szkodliwości ma niewątpliwie wpływ ilość amfetaminy w obrocie której uczestniczył M. N.. Sąd Okręgowy w Świdnicy w pierwszym wyroku, jaki zapadł wobec M. N. przyjął, iż oskarżony uczestniczył w obrocie nie mniej niż 10 kg amfetaminy i wymierzył oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę, której orzeczenie jest obligatoryjne. Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Okręgowy w Świdnicy ustalił, iż M. N. uczestniczył w obrocie nie mniej niż 5 kg amfetaminy i wymierzył oskarżonemu karę 4 lat pozbawienia wolności. Stąd też w ocenie Sądu Apelacyjnego trudno zaakceptować tak orzeczoną karę, gdy się zważy na ustalenia

sądu. Z powyższych względów obniżono orzeczoną karę z czterech lat pozbawienia wolności do trzech lat pozbawienia wolności.

W odniesieniu do kary wymierzonej M. N. apelację złożył prokurator. W apelacji zarzucono obrazę art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez nie orzeczenie obligatoryjnej grzywny. Zarzut jest zasadny. Sankcja przepisu art. 56 ust. 3 przewiduje obligatoryjną grzywnę. Stąd też zaskarżony wyrok należało skorygować. W ocenie Sądu Apelacyjnego należało orzec grzywnę w wysokości orzeczonej jak w wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z 12 września 2011 r./ k. 2743v./ to jest 100 stawek dziennych grzywny po 20 złotych każda stawka.

Konsekwencją zmiany kar jednostkowych orzeczonych wobec M. N. jest utrata mocy kary łącznej. Sąd Apelacyjny wymierzył karę łączną pozbawienia wolności z zastosowaniem zasady absorpcji. Taką zasadą kierował się sąd pierwszej instancji.

W odniesieniu do apelacji **J. M. (1)**.

Na wstępie rozważań należy wskazać, iż sprawa J. M. (1) była ponownie przedmiotem rozpoznania przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu. Przypomnieć należy, iż wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 12 września 2011 r. o sygn. akt III K 81/10 J. M. (3) został uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 258§1k.k./ k. 2715-2719/. W następstwie apelacji prokuratora/ k.2808-2819/ Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 8 lutego 2012 r. o sygn. akt II AKa 409/11 uchylił wyrok sądu pierwszej instancji i sprawę tego oskarżonego przekazał Sądowi Okręgowemu w Świdnicy do ponownego rozpoznania.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd pierwszej instancji uznał J. M. (4) winnym popełnienia zarzucanego mu czynu i na podstawie art. 258§1k.k. wymierzył mu karę jednego roku pozbawienia wolności/ k. 2254/.

W apelacji od tego wyroku podniesiono zarzut obrazę przepisów postępowania mającej istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 4k.p.k., art.5§2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Postawiono także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.

Ferując zaskarżony wyrok wobec J. M. (1) sąd pierwszej instancji nie dopuścił się obrazę przepisów postępowania wskazanych w apelacji.

Zgodnie z art. 4 k.p.k. – formułującym zasadę obiektywizmu – organy prowadzące postępowanie karne są obowiązane badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego. Tak też było w przedmiotowej sprawie. W pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy rozważył całokształt ujawnionych okoliczności w toku rozprawy, a związanych z zarzutem postawionym J. M. (2).

Co do zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., to stwierdzić należy, że nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazę tego przepisu podnosząc wątpliwości strony co do treści ustaleń faktycznych, bowiem dla oceny, czy nie została naruszona zasada in dubio pro reo, istotne jest jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął te wątpliwości na niekorzyść oskarżonego. Jeżeli z materiału dowodowego sprawy wynikają różne wersje wydarzeń, to nie jest to równoznaczne z istnieniem nie dających się usunąć wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k., bo w takim wypadku sąd orzekający zobowiązany jest do dokonania ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i dopiero wówczas, gdy wątpliwości nie zostaną usunięte, należy tłumaczyć je na korzyść oskarżonego (tak też Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 5.04.2007 r. – II A Ka 30/07-Lex). O naruszeniu tego przepisu można zatem mówić dopiero wówczas, gdy mimo przeprowadzenia postępowania dowodowego zgodnie z regułami, o których mowa w art. 7 k.p.k. wątpliwości te nie zostały usunięte i rozstrzygnięto je na niekorzyść oskarżonego. Autor apelacji nie wykazał, aby Sąd Okręgowy miał wątpliwości, które rozstrzygnął wbrew zasadzie in dubio pro reo.

Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut obrazę art. 7 k.p.k. Autor apelacji nie wykazał aby sąd pierwszej instancji w toku wyrokowania nie respektował – w odniesieniu do oskarżonego J. M. (1) – wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasad prawidłowego rozumowania. Ocena dowodów dokonana przez Sąd Okręgowy

w Świdnicy jest swobodna a nie dowolna. Ta ocena została dokonana z zastosowaniem zasady bezpośredniości. Sąd pierwszej instancji wskazał dlaczego dał wiarę jednym dowodom a odmówił wiarygodności innym dowodom. Dowody zostały ocenione we wzajemnym powiązaniu. Należy również wskazać, iż przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje właśnie pod ochroną art. 7 k.p.k.. Zarzut dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów byłby zasadny gdyby apelujący wykazał, że ocena dowodów dokonana przez sąd :

- nie była poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.),

- nie stanowiła wyrazu rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.),

- nie została wyczerpująco i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowana w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.).

Sąd Okręgowy w Świdnicy dokonał prawidłowej, zgodnej z regułami określonymi w art. 7 k.p.k. oceny materiału dowodowego w odniesieniu do oskarżonego J. M. (2), a swoje stanowisko uzasadnił przekonywująco. Konsekwencją prawidłowej oceny dowodów są trafne ustalenia faktyczne.

W odniesieniu do J. M. (2) istnieją dowody wskazujące na popełnienie przez oskarżonego przypisanego mu przestępstwa udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. W odpowiedzi na apelację J. M. (2) należy wskazać, iż pełne odniesienie do tej apelacji mają również uwagi poczynione na wstępie rozważań, a dotyczące zorganizowanej grupy przestępczej, w której oskarżony brał udział. Podstawę ustaleń w tym zakresie stanowią zeznania świadków koronnych : D. B. (1) i K. P. (1) oraz zeznania świadka I. C.. Sąd Apelacyjny podobnie jak uczynił to sąd pierwszej instancji nie znajduje podstaw do krytycznej oceny wskazanych zeznań. Wymienieni świadkowie byli wielokrotnie słuchani. Ich zeznania są wewnętrznie spójne. Zważyć również należy, iż zeznania tych świadków zostały ocenione w oparciu o zasadę bezpośredniości. Przy tym należy zauważyć, że sąd pierwszej instancji miał dość długi kontakt z tymi świadkami co dodatkowo pozwala na wyrobienie przekonania co do zasadności zeznań tych świadków.

Zadaniem świadka jest mówić to co widział lub słyszał. Tak też jest w przedmiotowej sprawie. Świadkowie wskazali skąd posiadają wiedzę na temat przestępstwa przypisanego J. M. (1). Ta wiedza pochodzi od samego oskarżonego oraz od innych oskarżonych jak np. M. L. (1). I. C. wskazała również na własne doświadczenia związane z działalnością J. M. (1). D. B. (1) określił relacje między oskarżonym J. M. (1) oraz M. L. (1). Wskazał na rolę J. M. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej. Te fakty nie pozwalają na ocenę prezentowaną w apelacji, iż J. M. (1) tylko i wyłącznie chwalił się swoją znajomością z M. L. (1). Faktem bezspornym jest, iż obaj oskarżeni znali się. Wynika to z wyjaśnień obu oskarżonych. Była to bliska znajomość skoro obaj oskarżeni spotykali się na imprezach towarzyskich.

W konfrontacji z wyżej wskazanymi dowodami zasadnie krytycznie oceniono dowody przeciwnie w tym wyjaśnienia J. M. (2) oraz pozostałych oskarżonych. Postawę J. M. (2) jak i wyjaśnienia innych oskarżonych zaprzeczające istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej i ich udziału w tej grupie sąd odwoławczy odczytuje jedynie jako obroną linię obrony. Pozostali słuchani w sprawie świadkowie podali, iż nie posiadają wiedzy na temat przestępstwa zarzucanego J. M. (2). Nie trudno również zauważyć, iż niektórzy świadkowie (np. J. G. k. 1833), zaprzeczyli oczywistym faktom „nie przypominam sobie abym miał kontakt z M. L. (1)”. Stąd też nie jest trudno wyciągnąć wniosek, iż takie zeznania to wyraz solidarności z oskarżonymi osobami już skazanymi, w tym także za podobne przestępstwa.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji oskarżonego J. M. (1). Skorygowano jedynie okres przynależności tego oskarżonego do zorganizowanej grupy przestępczej. Za taką korektą przemawiały wyjaśnienia J. M. (2)/ k.2465/, w których podał, że w kwietniu 2003 r. miał wypadek i od tego czasu korzystał z pomocy drugiej osoby. Powyższy fakt sam w sobie nie wyklucza udziału tego oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej. Jednakże należy zważyć na zeznania I. C., która w swych zeznaniach podała fakty dotyczące J.

M. (2) z okresu jak była w konkubinacie z J. G.. Z jej zeznań jak i zeznań J. G. wynika, iż konkubinatem miał miejsce w okresie od 2000r. do początku 2003 r.

Czyn przypisany J. M. (2) został zakwalifikowany jako występki z art. 258§1k.k. Zgodnie z tym przepisem „ Kto bierze udział w zorganizowanej grupie albo związku mających na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5”. Wskazany przepis w przytoczonym brzmieniu obowiązuje od 1 maja 2004 r./ por. Dz. U. Nr 93, poz. 889/. Przed tą datą treść przepisu art. 258§1k.k. brzmiała „ Kto bierze udział w zorganizowanej grupie albo związku mającym na celu popełnianie przestępstw, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3”. A zatem w związku z powyższą korektą czynu przypisanego J. M. (1) należy zastosować zasadę intertemporalną wyrażoną w art. 4§1k.k. W myśl tego przepisu „ Jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy”. Do oskarżonego należy zastosować przepis w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją. J. M. (1) przypisano popełnienie przestępstwa trwałego. Za czas popełnienia przestępstw rozciągniętych w czasie, wieloczynowych, trwałych, a także o charakterze ciągłym, traktować należy ostatni moment działania sprawcy , w tym czas dokonania ostatniego z czynów składających się na realizację przestępstwa ciągłego/ por. wyrok SN z 15.04.2002 r. II KKN 38/01 Lex/. Stąd też należy również zwrócić uwagę, że w kwietniu 2003 r. nie obowiązywał przepis art. 258§2k.k. w brzmieniu „ Do sprawcy przestępstwa z art. 258 mają odpowiednie zastosowanie przepisy dotyczące sprawcy określonego w art. 64§2k.k. z wyjątkiem przewidzianego w tym przepisie zaostrezenia kary”, bowiem wskazany przepis wszedł w życie w dniu 1 maja 2004 r. por. Dz. U. Nr 93, poz. 889/.

Mając na uwadze wskazane okoliczności w tym skrócenie okresu przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej Sąd Apelacyjny obniżył oskarżonemu wymierzoną karę do dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności. Sąd Apelacyjny podobnie jak Sąd Okręgowy w Świdnicy nie znajduje szczególnych okoliczności, które wpływały by na złagodzenie kary oraz okoliczności, które przemawiały by za warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonej kary. Oceniana sprawa to nie jedyny konflikt oskarżonego z prawem/ k. 2192/. Gdy się zważy na wielość przestępstw przypisanych oskarżonemu w prawomocnym wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy o sygn. III K 188/08 to trudno wysnuć dodatnią prognozę kryminologiczną wobec tego oskarżonego.

A zatem mając na uwadze powyższe orzeczono wobec oskarżonych jak na wstępie. Podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowi art. 437§1i2k.k.

Orzeczenie o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu uzasadnia treść §14 pkt 5, § 16 oraz § 2 ust 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu/ Dz. U. Nr 163,poz.1348 ze zm./.

Orzeczenie o kosztach sądowych w tym o opłacie uzasadnia treść art. 636§1k.p.k. w zw. z art. 634k.p.k. w zw. z art. 633k.p.k i art.632 pkt 2 k.p.k. oraz art. 618§1pkt 1 i 11k.p.k. w zw. z §1ust. 1rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 18.06.2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym/ Dz. U. Nr 108, poz. 1026 ze zm./.

Wysokość orzeczonych opłat uzasadnia art. 2 ust.1, art. 3 ust.1 i art. 8 oraz art.10 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych – tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm./.

Na podstawie art. 624§1k.p.k. sąd zwolnił M. N. od kosztów sądowych oraz opłaty za obie instancje. Oskarżony odbywa karę pozbawienia wolności. Pozostaje bez pracy. Nie posiada majątku. Cięży na nim obowiązek alimentacyjny. A zatem w ocenie sadu odwoławczego wskazane okoliczności przemawiały za wskazanym rozstrzygnięciem.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia w zakresie kosztów związanych z udziałem w sprawie oskarżonego P. Ź. (1) stanowi art. 632pkt 2 k.p.k.